

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணாக்கருளோருவராகிய

இராமதீபிகையினது

ஆபாசவசூகம்

மூலம்.

முதற்பாகம்.

இஃது,

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி

சோமசுந்தரநாயகவர்களது

மாணாக்கருளோருவராகிய

தல் - சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

வேதாகமோக்தசைவசித்தாந்தசபையாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

MADRAS.

PRINTED BY S. RUTHNA CHETTIAR,

AT THE MADRAS RUPON PRESS.

1888.

சிவமயம்.

புத்தக விளம்பரம்.

சிவதத்வசிந்தாமணி.

சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகம்.

இரண்டாவதுபாகம்.

ஸைவகுளாமணி

கூரேசவிஜயபங்கம்.

ஆசாரியபிரபாவம்.

சித்தாந்தபூஷணம்.

உத்தமவாததூலவாதூலம்.

சிந்தாந்தசேகரம்.

சமரஸஞானதீபம்.

அர்ச்சாதீபம்.

ஆளுடையபிள்ளையாரந்தாதி.

இராமதத்வதீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம், முதற்பாகம்.

ஞானபேதத்தெளிவு.

ஞானபேதத்துணிவு.

சிவநாமாவளி.

... 2 8

... 1 8

... 1 8

... 2 0

... 1 0

... 1 0

... 0 12

... 0 12

... 0 3

... 0 8

... 0 2

... 0 2

... 0 1

ஆக மொத்தம் ... 11 0

இவைகளை எம்மிடத்தில் விலைக்குவாங்கிக்கொள்ளலாம். இவை
முழுதும்வாங்குபவர்க்கு 4 - ரூபா தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்..

இராமதத்வதீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம் 2-வது பாகம்.

இராமாயணஸூகியபங்கம்.

தர்வேததாற்பரியஸங்க்ரஹம் (தமிழ்ப்பாடல்)

இவைகளை இப்போது அச்சிட்டுவருகிறோம்.

நல். சுப்பிரமணியமுதலியார்.

கச்சக - இராமாயணமுதலியார்.

நீருவல்லிக்கேணி.

உ
சிவமயம்.

பிழைதிருத்தம்.
(முதற்பாகம்.)

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	உக	ஆவணி	ஆணி
„	உரு	பாக்	பாக்கி
ரு	கரு	பின்னிடை	பின்னிடார்
„	உஉ	பரத்மா	பரத்வமா
கஅ	உச	வரமனமவாதி	வாமனமாதி
„	கக	பரோத்யதா	பரோத்யாதா
உக	உ	ஸ்தா	ஸ்தாப
கக	உக	பெண்ணுகிய	பெண்ணுக்கிய
சச	கக	மான	ஸமாண
சஎ	கக	பார்ப்பபது	பார்ப்பது
„	கசீ	யோகமு	யோகமு
ரு0	உக	பிரயோப	பிராயோப
ருக	உ0	தான	தாக
„	கக	பிசாதி	பிசாசாதி
கரு	உக	துவாத	துவாதச
கஎ	க	சிவாரான	சிவாராதன
„	எ	விடுபடுகின்றான்	விடுபடுகின்றான்
எக	கக	ஆயுர்தேதம்	ஆயுர்தேதம்
எச	உ	இர	இரன்
எக	க	மஹிமாவர்ணங்க	மஹிமாவர்ணங்க
„	கஉ	மரமாத்மா	பரமாத்மா
எஎ	உ0	உத்கர்ஷ்டம்	உத்கர்ஷ்டம்
அ0	கரு	சபாவபாவ	சவபாவ
அஉ	க	கரகிலமுத	கரகிலமுத
அஎ	உக	கமதன்ப	கமதன்பர்
அக	கக	பூஷித்தர்	பூஷித்தார்
கக	கச	வீரா	வீரா
க00	உ0	அர்ஜுனன்	அர்ஜுனன்
„	கச	ஜீவித்தியங்க	ஜீவித்தியங்க
க0ரு	க	வினையின்	வினையின்

శివాయ పరమగురవేనమః॥

శ్రీరామలింగస్తుతం

అత్రప్రసాదమకరోత్పభురిత్యవోచ
చుద్దిశ్యయంజనకజాం ప్రతిరామచంద్రః
ప్రోవాచచానుజమహేశ్వరమర్చన్ముమః
తంరామలింగమనిశంశిరసానతోస్తి ॥

కామారికాశ్యగణవిభాగకర్త్రీ
రోమావళీరాజతియస్వతుండే
రామాదిభిఃపూజితపాదపద్మః
సోమాధఃచూడస్సభవేత్సుఖాయ ॥

ప్రపూజ్యపుండరీకాభం
నేత్రముత్పాత్యభక్తితః
పుండరీకాక్షనామాభూ
ద్విష్ణుస్తంప్రార్థయామహే ॥

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகணநாதர்பந்தகுருப்யோநமஃ.

~~ஸ்ரீகணநாதர்.~~

இராமதத்வதிபிகயினது

ஆபாசவினக்கம்.

—: (*):—

(முதற்பாகம்.)

காப்பு.

ஸ்ரீகணநாதர்.

விராமகள் பயந்த வாரண முகத்தோன்
மருமலர்ப்பு பதத்தை வணங்குதி மனனே.

ஸ்ரீராமர்.

பொன்னி லங்கு புரிசடைப் புண்ணியன்
றன்னை யன்பெர்டி சேதுவிற் றுழந்துமுன்
பின்னு மாகத் தொடர்பிர மக்கொலை
யின்ன தீர்ந்தவன் பாதமி றைஞ்சுவாம்.

முகவுரை.

“ஸ்ரீராமர்சிவபூசைசெய்தது” என்னுமோர் சைவஸ்தாபந
பத்திரிகை எமது ஸ்ரீலக்ஷ்மி, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால் வெளி
யிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை வெளியிட்டதற்கு அந்தப்பட்டிருக்கிற
கையிற்றானே நாயகரவர்கள் காரணம் விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அது
னுண்மை யாவருக்கும் இனிதுவிளங்குமாறு யாம் அதனை ஈண்டு
முன்னர்வரைந்து, அதுபற்றிய ஏனை விவகாரங்களைப் பின்னர்
வரைவாம்.

ஸ்ரீராமர் சிவபூசை செய்தது.

“சென்னை ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதி மாடவீதி
யில் ஓர்சாஸ்திரியார் சிலமாசங்களாக இராமாயணப் பிரசங்கஞ்செ
ய்துவந்தார். அவர் அந்தஅக்ரகாரவீதியில் இப்போது நடந்துவரும்
குதஸம்ஸிதாபடகத்தில் அருமையாகிகரித்து அதனைத் துஷித்தார்.
நெற்றியிலேநிறுபுசெய்திருந்திராசுமாவையக் கழுத்திலணிந்து, சுவா

லயதரிசனம் விடாது செய்துவரும் இவருக்குச் சிவபுராணமாகிய சூத ஸம்ஹிதையில் விரோதபுத்தியுண்டானது ஆச்சரியம். தனதுகண வன்கட்டியதாலி தன்னுடையகழுத்திலும் அவனுடைய அடையா ளங்களாகிய மஞ்சள் குங்குமங்கள் தன்னுடையகழுத்திலுந் தரிக்க ப்பெற்ற வேர்பெண் அந்தக்கணவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டாம லும், வேறுபுருஷனிடத்தில் அன்புபாராட்டியும், தனதுகணவனை நிர்த்தித்துக்கொண்டும் (விபசாரி) என்பேரெடுத்துப் புலரும்பழிக் கத்திரிவதுபோலன்றோ கைவலேடம்பூண்டுதிரியுஞ் சாஸ்திரியார் விஷயமும் முடிந்திருக்கின்றது? இவர் ஸ்மார்த்தராகத் தம்மையெ ண்ணியிருப்பதாலும், தமது ஆசாரியஸ்வாமிகள் ஸ்ரீசங்கரபகவத் பாதொன மதித்திருப்பதாலும், உடம்பெல்லாம் சைவசிந்நங்களைத் தாங்கியிருப்பதாலும் இவருக்குச் சிவமகிமையாகிய சூதஸம்ஹிதை யில் ஹேயபுத்திவந்தது அபராதமெனவும், இவருக்குச் சிவகேசவர் ஸமமெனவாவது, கேசவனைக்காட்டிலுஞ் சிவன்தாழ்ந்தவனென வாவது விபரீதஞானமுண்டாவது கூடாதெனவும் யாம் ஒர்பத்திரி கையில் நல்லறிவுச்சுடர்கொளுத்தினும். இப்படியே சூதஸம்ஹி தாபடநஞ் செய்துவரும் எதிசுவரர் சிவாகமநிந்தை-தமிழைப்பழித் தல் முதலியகாரியங்கள் செய்தல் கூடாதெனவும் அறிவித்தோம். இங்ஙனமாக, இராமாயணசாஸ்திரியார் பந்தயம்போட்டுக்கொண்டு சிவத்வேஷத்தை வளர்க்கத்தொடங்கினார். எங்ஙனமெனின், அவர் (கடந்த ஆவணிமீன கூடுவ நடத்தியபிரசங்கத்தில்) “அத்ரபூர்வம்ம தேவ:-ப்ரஸாதமகரோத்ப்ரபு” என்னும் இராமவுசனத்திற்குப் பத யோஜனிலியாக்யானஞ்செய்தனர். ஸ்ரீராமபத்திரருக்கு இராவ ணவதாநந்தரம் பிரஹ்மஹத்தி பிராப்தியாயினமையால், தந்நீவிர்த் தியர்த்தம் அவர்ஸேதுவில் சிவாராதனம்புரிந்து ஹத்தியைப்போக் க்கொண்டாரெனவும், அது இராமேசுவரம், இராமலிங்கம், இராம நாதா என்னும் பெயர்வழக்குகளாலும், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் இ ராமாயணவழக்காலும் ஸ்திரப்படுகிறதெனவும் சிலர் சொல்லுகின் றார்களெனவருவித்து அவர் சமாதானங்கூறிய அருமையை அவரது பிரசங்கத்திற் பெருங்கூட்டமாய்ச் சேர்ந்திருந்த (ஸ்திரீபுருஷவர்க் கங்களில்) முந்தியவர்க்கத்தாரோ மெச்சத்தக்கவர்கள். அவரது நி யாயவளப்பத்தைப் பின்னர்விவகரிப்பாம்.”

அவரது பட்டாபிஷேகப்பிரசங்க பத்திரிகையில், அவர் ஒரி டத்தில் ஸ்காந்தப்பிரசங்கஞ்செய்ததாகப் பிரஸ்தாபஞ்செய்யப்ப ட்டிருந்தது. அவரிடத்திலும் ஸ்காந்தப்பிரசங்கங்கேட்கலாமா? அவ ரிடத்தில் அதனைக்கேட்பதிலும், தலுக்கர் கிரிஸ்தவர்களிடங்கேட்

பது விசேடமென்க. அவர்களுஞ் சிவனிடத்தில் அன்பில்லாதவர் கள். இவருஞ் சிவனிடத்தில் அன்பில்லாதவர். இவரைக்காட்டி லும் அவர்களைச்சிலாகித்தது ஏற்றுக்கொளின், அவர்கள் உள்ளும்வெ ளியும் ஒரேதன்மை யுள்ளவர்கள். இவர் வெளியிலே சைவவேட மும், உள்ளே சிவத்வேஷமுமுள்ளவர். இவரது தன்மையறிந் தவர்கள் இவரது சைவவேடத்தை மதியாரென்க. இவர் ஓரிடத் தில் (இராமாயணத்தைப் பிழ்ஸங்கித்தவாயால் ஸ்காந்தத்தைப் பிர ஸங்கிப்பதென்றால், எனக்கு அஃமானாயிருக்கின்றது. ஆயினும் ஜீவனத்தை யோசிக்கவேண்டியது) என்று கூறியிருக்கின்றனர். அ ன்றியும், (விபூதிருத்ராஷ்டங்களைத்தரித்தவர்கள் சண்டாளர்கள்) என வும் ஓரிடத்தில் பிரஸ்தாபித்தனர். யாரிடத்தில் அந்தச்சண்டாளத்த ன்மையனுகாவிடினும் ஸ்காந்தத்தையும், விபூதிருத்ராஷ்டங்களையும் அங்கீகரித்துப் பின்பு அவைகளைத்துவிக்கும்வரிடமனுருமென்பது ஸத்தியம். இனி இவர் தமது சிவத்வேஷத்தைப் பிரகாசிப்பித்து, விவகரித்த மற்றவைபவத்தையுங் கொஞ்சம் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

ஸ்ரீராமர் இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு திரும்புகிறமர்க்கத்தில், சீதையைப்பார்த்து(அத்ரபூர்வம்) என்னும் வாக்கியத்தைச் சொன்னமையால், அதிற்போந்த(பூர்வம்) என்னும் பதம் இராவணவதத்திற்குப் பூர்வம் எப்படி பிரயோசனப்படுமென வும், தன்னிடம் அது விரோதிக்கின்றமையால், அதனை ஸ்ரீராமர் அன்னியவிஷயமாகச் சொன்னானொன அறியவேண்டியதெனவும் நமதுசாஸ்திரியரீர் இராமாயணஸார்த்தைப் பிழிந்தார். இந்தவசனத் திற்குப் பாஞ்ராத்நிரபண்டிதர்களுமுதிய வியாக்கியானத்தில் (ம காதேவசுப்தத்தை)வருணனிடம் ஸமர்த்தித்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அப்படி நமதுசாஸ்திரியாருந் தொலைத்திருந்தால் உபத்திரவழியில்லா மற்போம். அவ்வனஞ்செய்யாமல் அதனைச் சிவவாசகமாகவேகொ ண்டு ஒருகதிகல்பித்தார். அதனைப்பேசித்தெறிந்து என்னுண்மை யை நிறுத்துவாம். ஸ்ரீராமர் சீதையைக் காட்டிப்பறிகொடுத்து அலைந்துகொண்டிருக்கையில், அகஸ்தியரது ஆசிரமத்தையடைந் து அவரைப்பணிந்து தனதுகுறைகளையெல்லாமெடுத்து அவரிடம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அதனைக்கேட்டருளிய அக ஸ்தியபகவான் ஸ்ரீராமரது சித்தப்பிரமந்தொலையும்படித் தத்துவ ஞானமூபதேசித்துத் தெளிவித்துப் பின்பு அவருக்கு விரஜாதீக்ஷை செய்து, சிவராதனஞ் செய்கவெனப் பிரஸாதித்தனர். அவ்வாறே அவர் சிவனைப்பூசித்தவருகையில், அவருக்குச் சிவபெருமான் உ மாதேவியாசோடு வெளிப்பட்டுப் பரதபதமுதவிய அஸ்திவந்தனும்

சீதையை அடையும்வரமுங்கொடுத்து மறைந்தருளிநொன்று பாத்
 மத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மைபோதாவே சீ
 தையைப்பார்த்து இராமர் (அத்ரபூர்வம்) என்னும்வாக்கியத்தைச்
 சொல்லியருளிநார். பூர்வம் இவ்விடத்தில் நான் சிவாராதனஞ்செய்
 தமையால், அப்போது மஹாதேவர் உவனையடைவதாகிய பிரஸா
 தத்தை எனக்குச்செய்தருளிநார் என்று பொருள்கொள்வதே அமை
 வுடைத்து. இவ்வர்த்தத்தில் (பூர்வம்) என்கிறபதம். பாதியாமை
 யால், நமதுசாஸ்திரியாரொழுத்துக்கொண்ட வழைப்புக்கு வைவஸ்
 வதன் கூலிகொடுக்கவேண்டியகஷ்டம் அவனுக்குவந்து ஸம்பவித்
 துவிட்டது. பாஞ்சராத்நிரிகளதிரிஷ்டம் இராமபத்திரருக்குப் பி
 ரஸாதிக்க வருணனைத்தேடினார்கள். நம்மவரது அதிரிஷ்டம் வை
 வஸ்வதன்கிடைத்தனன். இனி, மகாதேவராகியசிவன் தனக்குப் பி
 ரஸாதியாமல் வேறொருத்தருக்குப் பிரஸாதித்ததை இராமர் ஆண்டு
 ப்பிரஸ்தாபித்ததாயின், இன்னொருக்குப்பிரஸாதித்தானொன என்விள
 ங்கவுணாத்திகீர்? பிரஸாதத்தையடைந்தவர் இவனொனத் தமக்கு
 விளங்காமையினாலோ? வேறுஎதனாலோ? நமது சரஸ்திரியார் தெரி
 வித்திலர். அதவா அப்படியே நாம் கொள்ளுமிடத்து அந்தராமவா
 க்கியத்தால் ஸித்திக்கும்பயன்யாது? அது ஒருபயனையுந்தராதாயின்,
 அந்தவாக்கியத்தை அவலமாக இராமர் உரைத்தானொனவன்றோ கூறு
 தலமையும்? அதற்குப்பயனுண்டென நாட்டுகையில், பின்வருமாறு
 கோடலே அமையும். எங்ஙனமெனின், பூர்வம் இவ்விடத்தில் ஒ
 ருவருக்கு மகாதேவர் பிரஸாதித்தானொன்கையால், மகாதேவர் யாவ
 ருக்கும் பிரஸாதிக்கின்றவனொனவும், ஆயினும் அது அவரை ஆசிர
 யித்தவர்க்கே கூடுமெனவும், அப்படியே ஒருவர் சிவனை ஆசிர
 யித்தமையால் பூர்வம் அவருக்கு அம்மஹாதேவர் பிரஸாதித்தானொ
 னவும், அதனை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டு நானும் அவரை ஆசிரயிக்கி
 றேனெனவும், நீயும்ஏன்னோடு ஆசிரயிக்கக்கடவாயெனவும் இரா
 மபத்திரப் பிரகாசப்படுத்தினார் என்று ஸமர்த்திக்கவேண்டியது. அ
 ப்போதுதான் இராமவாக்கியத்துக்குப் பலனுண்டாகும். அந்தவா
 க்கியத்தை இப்படி ஸமர்த்தித்துத்தழுவுகையிலும், இராமர் சிவனை
 ப்பூசிக்கின்றவர் என்னும் வாய்மைவிட்டொழிந்திலது. எப்படியோ
 டியொதுங்கினாலும் சிவபூசை இராமனாவிடாது தொடர்கின்றமை
 யால், அந்தவாக்கியத்துக்கு (இவ்விடத்தில் பூர்வம் மாதேவர் எனக்
 குப் பிரஸாதம்பண்ணினார்) என்று பொருளுரைத்தலே அமைவுடை
 தது. வேறொருத்தருக்குச் சிவன்பிரஸாதித்தானொன அவர்குறி
 ன்னொருத்தருக்கு உதரவுகிடையாமையாலும், தனக்குப்பிரஸாதித்தா

னொன அவர்கூறினொன்பதற்குப் பாத்மமும் கூர்மமும் ஸாஸ்திரிகூறி
க்கொண்டிருக்கின்றமையாலும், யுக்தியதுபவங்களும் இதற்கே ஒத்
திருக்கின்றமையாலும் நமது சாஸ்திரியாரது அநர்த்தம் பண்டித
சபையேறமாட்டாது மடிந்ததென்க.

இராமர் சிவபூசைசெய்தார் என்றுயாங்கூறுதலால், இராமரு
க்கு ஸேவகத்வமும், சிவபெருமானுக்கு ஸேவ்யத்வமும், ஸித்திக்கின்
றன. இதனால் இராமனைக்காட்டிலும் சிவன் உயர்ந்தவரும், சிவ
னைக்காட்டிலும் இராமர் தாழ்ந்தவருமாகிய தாரதம்யமேவெனியாகி
ன்றது. இராமனைக்காட்டிலுஞ் சிவன் உயர்ந்தவர் என்று சாதித்த
லே எமதுகடமையாகையால், இராமாயணவசனத்தை நமதுசாஸ்
திரியார் எப்படிப்புரட்டி அர்த்தஞ்செய்தாலும் எமதுபட்சம் கெ
டாமல் நிலைநிற்பதைப்பார்த்து யாம் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். அந்த
வாக்கியத்தில் இராமர் சிவபெருமானைப் பிரஸ்தாபிக்கையில் (மகா
தேவர்) என்று பிரஸ்தாபித்தார். அன்றியும், அவனூப் (பிரபு)
என்று துதித்தார். அவ்வளவிலமையாது அவர் (பிரஸாதித்தார்)
என்றுகூறினார். இராமர் மனுஷ்யரேயன்றி வேறில்லை. அவர் விஷ்
ணுவினது அவதாரமாகையால் தேவரெனின், அவர் (மஹாதேவர்)
எனச் சிவனைப்பிரஸ்தாபிக்கையால், தேவராகியதமக்கும், மற்றத்தே
வர்கட்கும் அருளத்தக்க வாற்றலுடையவரென அவர் சிவனைமதித்
திருக்கும் வாய்மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும், அவர் சிவனைப்பிரபு
என்கையால், அவருக்குத் தாம் அடிமையென்பதுவெளியாகியது.
அன்றியும், சிவனீபிரஸாதித்தாரென்கையால், அது அந்தப்பிரஸா
தத்தைத் தாமெதிர்பார்க்கின்றவர் எனத் தெரிவிக்கின்றது. இவை
களை யோசிக்கிறபோது இராமர்தாழ்ந்தவர், சிவன் உயர்ந்தவர் என்
று யாருஞ்சாதிக்கலாமாகையால், இதனையுணராமல் உயர்ந்தவரா
கிய சிவனைத் தாழ்ந்தவராகிய இராமர்பூசித்தாரென்பதில் சாஸ்திரி
யார் துக்கப்பட்டது பரிதாபமென்க. சிவனைக்காட்டிலும் இரா
மர் பெரியவராயிருக்கும்பட்சத்தில் சாஸ்திரியாருக்குத் துக்கமுண்
டாகலாம். அங்ஙனமில்லாதபோது அவருக்குண்டாகிய துக்கத்
திற்குக்காரணம் அவரது விசாரணையின்குறைவேயாம். தலைவன்
அடிமையை (மஹான்) எனவும், (பிரபு) எனவும், (பிரஸாதித்தார்)
எனவுங்கூறுதலமையுமோ? அடிமையேயன்றோ தலைவனை அவ்வா
றெல்லாங்கூறி மகிழ்வன்? இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் இராமர். சிவ
னைப்பூசித்துச் சிவப்பிரஸாதத்தையடைந்தார் என்று பொருளுரை
க்கப் பின்னிரிவோர்களை? ஒருவேளும் பின்னிடர்! பின்னிடார்!!
இதனால் நமது சாஸ்திரியாரது பிரஸாதம் அவலமாகியதுகாண்க.

இராமர் பிரஹ்மஹத்தி நிவிர்த்தியின்பொருட்டேயன்றி ஏப்போதுஞ் சிவனை ஆரதிக்கின்றவராகையால், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் இராமவாக்கியம் இராமருக்குச் சிவபூசையை ஸ்தாபித்துவிட்டதென்க, விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுசாஸ்திரியார்(இராமருக்கு ஹத்திவந்ததுமெய்யாகில் அதனையும், அதுதொலைய அவர் சிவபூசைசெய்ததையும் வான்மீகி ஏன்சொல்லவில்லை) என்றார். இராமாயணம் இராமரது பெருமையை விரிப்பது. அவரது பெருமைகூறவந்தமுனிவர் அவரது இழிவுகூறுதல்கூடாது. இழிவுயாதெனின், இராமர் இராவணவதாநந்தரம் சிவபூசைசெய்தாரெனின், ஏன்செய்தாரென்னுங் கடாநிகழும். அதற்கு அவர் இராவணனைக்கொன்ற பாவந்தொலைக்கவென்னு முத்தரமுண்டாம். இவ்வாறு விளக்குவது இராமருக்கு இகழேயன்றிப் புகழாகாமையின், இராவணவதாநந்தரம் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை வால்மீகர் சொல்லாமல்விட்டனர். அவர் வாளாவிடுத்ததுகொண்டே இராமருக்குமகிமைசிறவாது. இராமர் சிவனைப்பூசிக்க வில்லையெனவாவது, அல்லது இராமரைச் சிவன்பூசித்தாரெனவாவது அம்முனிவேந்தர் என்காவதுபடித்ததுண்டெனின், இராமருக்கு மகிமைசிறக்கும். அங்ஙனமின்மையால், சாஸ்திரியாரது பிரஸங்கம் நிஷ்பலமென்க. இதனால், ஹத்திகேர்ந்ததும் அது தொலையுமாறு அவர் சிவபூசைசெய்ததும் அம்முனிவரது ஹ்ருதயமாகாமற்போகாது. இவ்வுண்மைகளை விசாரியாமல் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை வான்மீகர் சொல்லவில்லையென்று சாஸ்திரியார் ஸந்தோஷித்தது அல்பஸந்தோஷமாயிற்று. இராமருக்குப் பிரஹ்மஹத்திப்பிராப்தியைக் கூறுவதில், வால்மீகர் கொஞ்சம் மரியாதைபாராட்டினரேயன்றி, அவருக்குச் சிவபூசையைக்கூறுவதில் பின்னிலைந்திலர். (அத்ரபூர்வம்) என்னுஞ் சுலோகத்திலிருக்குஞ் சிவாதிக்யத்தை அநிகராக யாம் விளக்கிக்காட்டி நாமாகையால், இராமருக்கு வால்மீகர் சிவபூசையை யொப்பவில்லையென்று பூர்வபட்சிகள் மனப்பார்குடிப்பது பெரும்பேதைமையேயாம். வால்மீகிபகவான் சிவாதிக்யந்தோன்றக்கூறிய வசனங்கள் பலவுள். அவற்றுள், (ஸ்ரீமதோலகண்டஸ்ய) என்னும்வசனத்தில் இராமர் சிவபெருமானை (ஸ்ரீமத்) என்னுங் கௌரவவாசகத்தால் பிரஸ்தாபித்து, அச்சிவபிரானது திருவானையைத் தாமும், மற்றையருங் கடக்கமுடியாத அருமையையெடுத்துப் பிரகாசப்படுத்தினதும், அன்றியும், (க்ருதாபிஷேக:) என்னும்வசனத்தால் (பகவானும் ஈசனும் பரமேசுவர பார்வதி பரபுருஷ ஸ்ரீநாதஞ்செய்த நந்தியுடன்கூடி வினங்கியதுபோல்

இராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடிவிளங்கினார்) என்றுபெறப்படுகின்றது. இதில் இராமருக்கு மகிமைசிறக்கவேயன்றோ சிவனைவருவித்துக்கூறினார்? அன்றியும், ஸீதைக்குமகிமையுண்டாகப் பார்வதியாரையும், லட்சுமணருக்கு மகிமையுண்டாக நந்திபகவானையும் அவர்வருவித்தலால், இராமர்முதலினோர் தாழ்ந்தவரும், சிவன்முதலாயினருயர்ந்தவருமாதல் அவரதுஹ்ருதயமாயிற்று. இராமாயுணமாகிய பிரமாணத்திற்கு இராமர் பிரமேயமாய்நின்றலால், எயித்துக்கொண்ட பிரமேயத்திற்கேற்ப அவரிடம் வால்மீகர்கொஞ்சம் மரியாதைபாராட்டின ரெனவறிக. இவ்வுண்மைதேராத பலவாறுபேசுதல் பண்டிதரவைக்கட்பயன்பெறுதென்க. விரிக்கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க.

இராமாயணத்தில் இராமர் சிவனைப்பூசித்தாரென்று கூறுமையால், அதற்குமாறாகக்கூறும் புராணங்களை யாமொப்போமென்றார். இராமாயணத்தில் இராமருக்குச் சிவபூசைகேட்கப்படவில்லையென்றது நமதுசாஸ்திரியாரது விபரீதமேயன்றி வேறில்லை.. வால்மீகியினது ஹ்ருதயத்தினை யாம் பரிஷ்கரித்து விளக்கினோமாகையால், இராமாயணத்திற்கும், புராணங்களுக்கும் விரோதமுண்டாகாமை வெளிப்பட்டது. இராமாயணத்தில் இராமர் சிவபூசைசெய்யவில்லையெனவும், புராணங்களில் இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனவும் பெறப்படுமாயின், அவற்றினது விரோதங்களைப் பரியாலோசிக்கலாம். அங்ஙனமின்மையால், சாஸ்திரியாரது தெளிவின்மைக்கே துக்கிக்கவேண்டியது. நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்குண்டாகிய யோக்கியதை புராணங்களுக்குக் கிடையாதென்னுங்கருத்துடன் அப்புராணங்களைத் தூஷித்தாராகையால், அதனையுங்கொஞ்சம் யோசிப்பாம். இராமாயணத்தைநோக்கப் புராணம் தாழ்ந்ததென்னுங்கால், எல்லாப்புராணங்களுக்குந் தோஷமுண்டாகி இராமனது புகழைக்கூறும், விஷ்ணுபுராணங்களும் இழிவிவய்தும். வைஷ்ணவபுராணங்கள் ஸாத்விகமென்பாராயின், சைவபுராணங்கள்ஸாத்விகம் என்னும்வாதம் நிகழும். நிர்விவாதகிரஸ்தமான ஆதரவுகாட்டி வைஷ்ணவபுராணங்களைச் சாதித்தலன்றோ கணம் பெறும்? அங்ஙனமில்லாமையேயன்றோ நமதுசாஸ்திரியார் சிவபுராணமாகிய ஸ்காந்தத்தை அகாதரவுசெய்தது! அந்தஸ்காந்தம் சூதஸம்ஹிதைமுதலிய பகுதிகளையுடையது. அவற்றுள், சூதஸம்ஹிதையை ஏற்றித்துப்பார்க்கவும் நமது சாஸ்திரியாருக்குத் திறமையுண்டா? குருடனுக்கு ஒளி புகையுந்நோம்போலன்றோ அவர் அந்தச்சூதஸம்ஹிதையை. அகிணியுடைய ஸ்காந்தத்தையும்,

அ

இராமதத்வதிபிகையினது

அதற்கினமாகிய மற்றைப்புராணங்களையும் தூஷிக்கவெளிவந்தனர்? இராமாயணம் வெறுங்கதையாகையால், கதைசொல்லுவதில் சாஸ்திரியார் ஸிம்ஹந்தான். ஸ்காந்தத்தில் கதாபாகங்கொஞ்சமும், தத்வநிர்ணயபாகம் அதிகமுமாகையால், அவருக்கு வாய்குமட்டியது போலும். அதனால், அவர் ஸ்காந்தாதினைத் தூஷிப்பது அவருக்கு ஈடுபாடுமந்தான்.

அவர் இவ்வளவிலுமையாது வேறுவிததாலும் இராமாயணத்திற்கு மகிமைகூறினர் என்னெனின், இராமாயணம் ஆதிகாவியமெனவும், புராணங்கள் வியாஸரால் பின்னருண்டாயினவெனவும், அதனால் புராணங்களைநோக்க இராமாயணம் உயர்ந்ததெனவும் ஸந்தோஷித்ததேயாம். புராணங்கள் (சதகோழப்பிரவிஸ்தரம்) எனவும், துவாபரயுகந்தோறும் அதனைவியாஸர் நாலுலட்சங்கிரந்தமரிகத் தொகுக்கின்றனரெனவும் உண்மைநூல்கள் கூறுகையால், இராமாயணத்திற்குப் பிந்தியவை புராணங்களென்றது தெரியாமையேயாம். அன்றியும், வியாஸரால்செய்யப்பட்ட பிந்தியநூலாகிய பிரஹ்மஸூத்திரத்தின்முன்னர் இராமாயணத்தை யொருபொருளென வேதாந்தவித்யாபாரங்கடீஸர் மதியாராகையால், நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்கேற்றிய கௌரவம் இறங்கிவிட்டது. புராணத்தைத்தாழ்த்தி இராமாயணத்தையுயர்த்தி நம்மவர் ஸந்தோஷித்துவிட்டதனாலேயே அந்தஸந்தோஷம் ஸந்தோஷமாய்விட மாட்டாது. நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்குக்கற்பித்தவுயர்வு புராணங்களைநோக்கியேயன்றிச் சுருதிஸ்மிருதிகளை நோக்கியன்றாகையால், அந்தச்சுருத்யாதிகளைநோக்க இராமாயணத்தினுயர்வு விபசரித்துவிட்டது. உயர்ந்தபொருள் எப்போதுந் தனதுநிலையை கெடாது நிற்கலவசியம். சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குமுன்னர் இழிந்த பேராகும் இராமாயணம் விபசாரதோஷம்பெறாதது யாங்ஙனம்! (உயர்வு) என்னுஞ்சொல் இராமாயணத்தின்றலையினின்றுமிறங்க வேதத்தின்காலிற்போயடைகின்றமையால், இராமாயணம் உயர்ந்தது, ஸ்காந்தம் தாழ்ந்தது என்கொண்டாடியது திண்டாடியது யிற்று. நமதுசாஸ்திரியார்தூஷித்த புராணத்தின் கதையை அவரது இராமாயணமும் அடைந்தமையால், இனி அவருக்குத் துக்கமன்றிச் சுகமுண்டாவது கஷ்டமென்க.

இதுகாறும் சாஸ்திரியாரது வியாபத்தைமுக்கிரித்துப் பின்பொன்றோம். இனி எமதுசாஸ்திரியாயத்தைக் கொஞ்சங் கூறுகின்றோம். வேதம் முதலாக, புராணம் வழிதான், இராமாயணம்

யணம் சார்புதால். முதலால் உயர்ந்ததும், வழிதால் அதனிற்றாழ்ந்ததும், சார்புதால் அதனினுந்தாழ்ந்ததுமாம். இதற்கு விரோதமாகச் சார்புதாலாகிய இராமாயணத்தை வழிதாலாகிய புராணங்களைக் காட்டிலுமுயர்ந்ததெனல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனமாயின், முதலாகிய வேதத்தைக்காட்டிலும் வழிதாலாகிய புராணம் உயர்ந்ததெனவன்றோ துணியப்படும்? நம்மவர் புராணத்தைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டிடு, அதற்காகிக்கங்கற்பித்தவராயினர். அதனால், அவரது விசாரம் பெருங்குழப்பமென்க. இனி யாமொன்று கூறுகிறோம். இராமாயணம் இராமரதுகதை. பாரதம் தருமரதுகதை. உலகில் இராமாயணம், பாரதம் என்னும் இரண்டையும் வாசித்துவருகின்றார்கள். பாரதத்தில் தருமருடையகதையை வாசிப்பவர்கள் அத் தருமரைத் தெய்வமெனத்துணிவதுண்டா? அதனோடுசேர்ந்த இராமாயணத்தில் இராமர்கதையை வாசிப்பவர்கள் அவ்விராமரைமாதிரித் தெய்வமெனத்துணிதல் யாங்ஙனம்? தருமர்-இராமர் என்பவர்கள் ஸமான்யோக்யர்களாகையால், அவர்களது சரிதங்களைப் போதிக்கும் பாரதராமாயணங்கள் நீதிகளைத்தெரிவித்து உபகரிக்குமென்க. அவைகளிற்பெறப்படுஞ் சிவவிஷ்ணுக்களுடையவுபாஸனைகள் (தருமர்-இராமர்) முதலினோர் அனுசரித்தற்கென்க. இராமாயணத்தில் எங்காவது இராமரை இருடியர்வணங்கினார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதா? இராமரோயன்றோ சிவன்ருடியார்களாகிய அவ்விருடியரை வணங்கினொன்று பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இந்த்வுண்மையேயன்றோ தருமரிடத்திலுஞ் சிறக்கும்? இவ்வுணவறிந்தபேர் தருமரோடுசேர்த்து இராமரையும், தெய்வமன்றெனவொதுக்குவரேயன்றி அவரைத் தெய்வமாகமதியாரென்க. அவர் தெய்வமாகாமையால், அவரது சரிதை யாகிய இராமாயணத்தைத் தெய்வத்தின்மகிமையுணர்த்தப்போந்த புராணங்களுக்கடிக்மாகப் பூர்வபட்சியாரொப்பியது தப்பிதமாய் முடிந்தது.

இனி, இராமர் விஷ்ணுவின்து அவதாரமாகையால் தெய்வமாவொனின், தருமர் இயமனது அவதாரமாகையால், அவருந் தெய்வமாயினர். (ஸர்வேதேவா: பசுதாமவரபு:) என்கிற சுருதியால் எல்லாத் தேவர்களும் பசுக்களாயிடுதல்கேட்கப்படுகையாலும் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸுரோந்த்ராத்யை: பசவ: பரிதீர்த்திதா:) என்னும் ஆதிதயபுராணவசன் விஷ்ணுவை எல்லாத் தேவரோடுஞ்சேர்த்தப்பசுவென்று காட்டியாலும் தருமரையுபகஸ்க்கும், இராமரையுபகஸ்க்கும் ஒரு பதருமில்லையென்றறிக. இத்தப்பசுக்களை அடக்கி

யாருந்தலைமையேனோக்கியே (ஸ்வதச்சிவபுசபதி) எனவும், (ஸ்வயம் தஸ்மா த்புசபதிஸ்ஸம்பபூவ) எனவும், (தஸ்மா த்ருத்ர: பஞ்நாம திபதி) எனவும் வேதங்கள் சிவனைக்கூறின. அன்றியும், நாராயணனைத் தியாதானவும், சிவனைத் தியேயனெனவும், நாராயணரது ஹ்ருதயத்தில் பரமாத்மா வசிக்கின்றானெனவும், அந்தப்பரமாத்மா (நச - ருத்ர - மஹேசுவர - ஊர்த்வரேத - விருபாக்ஷ) நாமங்களால் வெளிப்படுகின்றானெனவும் வேதங்கள் இனிது பிரகாசிப்பித்தலறியாது நமதுசாஸ்திரியார் தசரதன்சேயாகிய இராமருக்குப்பரத்துவங்கல்பிக்கவந்தது அவர்வேதமிருந்தவூரிற் குடியிருந்தறியாத அவை திகராதலை வியத்தமாக்கியது. நாராயணனைத் (தியாதா) என்று சுருதுகூறுகையால், அவரது அவதாரமாகிய இராமருந் (தியாதா) ஆவரேயன்றி வேறில்லை. அவர் (தியேயர்) ஆகிய சிவனைப்பூசித்தல் வேதத்தின் ஸம்மதம். இதனை வேதமறியாத சூத்திரபிராயர்களே மறுக்கத்தக்கவர்கள். இவ்வுண்மைகளை இனியேனும் நமதுசாஸ்திரியார் ஊன்றிவிசாரித்து நேஷமப்படுவாராக. இனி, இராமர் தெய்வமன்று. அவர் ஸாமான்யமாகிய ஓர் ஜீவனை யென்பதை வேறுநியாயத்தாலும் பிரகாசப்படுத்துகிறோம். பாரதம் ஸபாபர்வத்தில், (தஸ்யாம்ராஜர்ஷய:) என்னும் வசனத்தால் எமதர்மராஜன்சபையில் சுத்தராயும், புண்ணிய சொருபராயுமிருக்கின்ற தேவரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் முதலினோர் வைவஸ்வதன் என்னும் அந்த எமதர்மராஜனை ஸந்தோஷத்துடன் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் (யயாதி-நகுஷன் - புருரவன் - மாந்திரதா-ஸோமன்-இராமன்-லட்சுமணன்-பிரதர்த்தன்) முதலினோர் என்று பெறப்படுகிறது. இதில் இராமர் ஜீவகோடிகளிற் படிக்கப்பட்டார். இயமனை யுபாசித்துக்கொண்டிருந்த இராமர் சிவனையுபாஸித்தார் என்றாலு, துக்கங்கொண்டாடிய சாஸ்திரியார்தன்மை வியக்கற்பாலதே. இராமரைப்போலவே கிருஷ்ணருஞ் சீவனையென்பதை நிரூபிக்கின்றோம். கிருஷ்ணர் அர்ச்சனாப்பார்த்து (ததச்சார்ங்கம் ததுச் சேஷ்டம்) என்னும்வசனத்தால் "வராய்அர்ஜுனா! அதற்குப்பின்பு என்னுடையகையிலிருந்த சார்ங்கம் என்னும்வில்லானது நமதுகையிலிருந்துவிட்டது. அப்போது மூர்ச்சையடைந்தவனாகி நான் தேறினது அடித்தட்டிலே போய்விழுந்தேன்" என்று சாலுவயுத்தத்தில் தானடைந்தகதியைச் சொல்லிக்கொண்டதை ஆரண்யபர்வத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது. அன்றியும், அந்தக்கிருஷ்ணர் ஓர் வேடனது அம்பாவிற்றார். அந்தமம் அவருக்கு அர்ஜுனனால் பிரேதகிருத்யங்கள் நடத்தப்பட்டன. இந்தக்கிருஷ்ணருடைய உயிரை

வாங்கியவேடன் பூர்வஜந்மத்தில் வாலியாகியகுரங்காகையால் அப்போது செடிமறைவிலிருந்து தன்னுயிரைவாங்கிய இராமனை யேயன்றோ அவர் கிருஷ்ணராய்வரப்பார்த்துப் பழிக்குப் பழிவா கிக்கொண்டான்? இராமருக்கு வாலியைக்கொன்றபோது வா ளைசுக்ர்வர்களுடைய அடையாளந்தெரியாமற் போயினமையாலும் வாலியை நேர்நின்றுகொல்லும் ஸாமர்த்தியம்போதாமையாலும் அப்படியே கிருஷ்ணருக்குத் துர்வாசருடையசாபத்தைக் கடக்கரு டியாமற்போயினமையாலும், வேடன் சரந்தொடுத்ததுதெரியாமற் போயினமையாலும், துர்மரணமடைந்தமையாலும் இரண்டுபேரு ஞ்சேதனவர்க்கத்தில் பழிக்கப்பட்டனர். இவ்வுண்மைகளையோசித்த வர்கள் இராமரிடத்தில் ஜீவைகதேசதர்மத்தை இனிது துணிவார்க ளாகையால், (இராமனைச் ச்வனென்றுகூறுகின்றவர்கள் சண்டா ளர்கள்) என்று நமதுசாஸ்திரியார் தமதுபிரஸங்கத்திற் பிரஸ்தா பித்ததைக்கேட்டுச் சிரிப்பார்களென்க. இராமனாயும், கிருஷ் ணனாயும் ஜீவார்க்களென்று பிரஸ்தாபித்தவர் வியாஸரேயாகை யால், அந்தமஹர்ஷியையே அவர் தூஷித்தவராயினர். சாஸ்திரதர் மந்தெரியாமல் அந்தச்சாஸ்திரத்தையும், அதனைச்செய்தருளியமுனி வரையுந் தூஷித்தவர்க்கே சண்டாளத்தன்மை பிராப்தமாவதுஸித் தம். இதற்குப்பரிகாரந்தேடி நமது சாஸ்திரியார் குணப்படுவாராக. இவ்வுண்மைகளை இனிதுவிசாரியாமல் இராமனாயும், இராமா யணத்தையும் அளவுக்கதிகமாக எண்ணிக்கொண்டு அவர்மனஸ்தா பத்தைத் தேடிக்கொண்டது பரிதாபமென்க.

இனிச்சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமுண்டாகில் ஸம் ருதியைத்தள்ளிச் சுருதியைக்கொள்ளவேண்டியது என்று மீமாம் ஸாசாஸ்திரம் எல்லைகூறுகின்றது. சுருதிகள் பெரியிருடியாகிய சிவனாது திருவாக்கும், ஸ்மிருதிகள் இருடியாது திருவாக்குகளு மாகையால், மேற்போந்த எல்லை அமைவுடைத்தே. புராணங்களை நோக்க இராமாயணம் உயர்ந்தது என்பதற்கு இவ்வாறு எல்லை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? எல்லைகற்பிக்கும் ஓர்விதியும் போத ராமையின், புராணங்களைநோக்க இராமாயணமுயர்ந்ததென லமை வுடைத்தன்று. இராமாயணம் என்று ஈண்டு நமதுசாஸ்திரியார் ததிப்பது வான்மீகத்தையேயாம். அத்யாத்மராமாயணம், போதா யனராமாயணம், வாசிட்டரமாயணம் என்பனவாதி வேறு இராமா யணங்களுங்கேட்சப்படுகையால், யாம் அவைகளையும் ஈண்டுவிசா ரிப்பாம். இவ்விராமாயணங்கள் இராமரது சிவபூஜையை வியக்த மாகக் கூறுவதில், இவைகளைச் சாஸ்திரியார் விரோதிக்க நியாய

மில்லை. இவை வான்மீகத்துக்கு முந்தியவையாயினும், பிந்தியவையாயினும் எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தில் அதனோடு விரோதங்கொள்ளாமையால், யாவும் ஏகதாத்திரியத்திலேயே பரிவஸானத்தை யடையும். இராமரதுபுகழை விரிக்கவேபோந்த அவைகள் அவ்விராமருக்குச் சிவபூசை இழிவைத்தருமாயின், அதனையெடுத்திசைத்தல் என்னை? தேவியார், சிவபூசைசெய்தார் மூலாகக் கடவுள் சிவபூசைசெய்தார் என்பனபோல்வன்றோ. இராமர் சிவபூசைசெய்தார் எனலும் அமையும்? சிவபூசைசெய்தார்களென்கையில், தேவியாருக்கும் ஸ்கந்தருக்குமே அது புகழையுண்டாக்குமாயின், இராமருக்குப் புகழையுண்டாக்குமென்பது அதிசயமா? இராமர் சிவபூசைசெய்தது அவருக்குப்புகழேயன்றி இகழாகமாட்டாது. போதாயனர் முதலினோர் (இராமாயணம்) தனித்தனிக்குறப்போந்தது இராமரிடம்வைத்த அன்புகாரணமேயன்றித் துவேஷங்காரணமன்று, அன்புகாரணமாக இராமரைப்புகழுவந்தவர்கள் அவரைஇகழ்வது யாங்ஙனம்? ஒர்போதும் இகழாராகையால், அன்னோர் இராமருக்குக்கூறிய சிவபூசை அவரது புகழாகவே முடிந்தது. இராமரது மகிமையை விளக்கவெளிவந்த இருடியரை நோக்க நமதுசாஸ்திரியார் இராமரிடத்தில் எவ்வளவு அன்புடையவர்? பெருந்தவர்களாகிய அவர்களது ஹருதயத்தை இனிதாய்ந்து இனியேனும் நமதுசாஸ்திரியார் அடங்கிவாழ்வாராக. இப்படி வியவஸ்தையுண்டாக விசாரித்தவர்கள் (இராமர்சிவபூசைசெய்ததை) விரோதியார்களாகையால், அவர்கள் ஸந்தோஷிக்குமாறு நண்டுச் சிலவசனங்களைச் சூசித்து விளக்குகின்றோம்.

ஆதித்தியபுராணத்தில் (ப்ரதிஷ்டாப்ய மஹாதேவம்) என்னும்வசனத்தால் ஸேதுமத்தியில் மஹாதேவரை ஸ்ரீராம்ர் பிரதிஷ்டித்தி, சம்புவாகிய அச்சிவனுடைய அதுக்கிரஹத்தினாலேயே மேலானபக்தியை அடைந்தார் என்றும், அதனால், இராமேசுவரர் என்னும் பிரஸித்தநாமத்தையடைந்திருக்கும் மஹாதேவரும், பிராகதாரியுமாகிய அவ்விலிங்கமூர்த்தியைத் தரிசித்தமாதிரத்தில் பிரஹ்மஹத்யாதிதோஷங்களை அவர் போக்கிவிடுகின்றார் என்றும்பெறப்பட்டது. பராசரபுராணத்தில் “ஸேதுமத்யே மஹாதீர்த்தே” என்னும்வசனத்தால் கந்தமாதனபர்வத்தின்கண் தீர்த்தக்கரையாகிய ஸேதுமத்தியில் கல்யாணமூர்த்தியும், தசரதபுத்திரரும், பிரபுவாகிய இராமர் மூர்க்கனாகிய இராவணனைக் கொன்றுவிட்ட பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டித் தேவநாயகராகிய சிவலிங்கமூர்த்தியைத் தன்னுடையநாமம்விளக்குமாறு (இராமலிங்கம்)

என்றுபேரிட்டுத் தாபித்தனர் என்று வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணங்களால் (இராமேசுவரம் - இராமலிங்கம்) என்னுந் தல வழக்கும், பெயர்வழக்கும் நிலைத்தன. இவைகளைச் சுத்தப்பொய் என்று வாயினுற்சொல்லிவிட்டதனாலேயே இல்லாமற்போயின வாக நம்மவர்ஸந்தோஷித்தது. அதிலின்மயக்கமேயாம். பிரத்யட்சம், அதுமாதம், ஆகமம் என்னும் சுருதியுத்தியதுபவங்களால் (இராமர்சிவபூசைசெய்தது) நிலைபெறாயினமையாலும், (பக்த்யாநம் ரதநோவிஷ்ணு:-ப்ரஸாத மகரோச்சிவ:) என்று பிரஸ்தாபித்து விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் பிரஸாதித்தருளினாரென்று சுருதியானது ஸ்தாபித்துவிட்டமையாலும் எமதுபட்சம் பசுமரத்தாணியிறைந் தாற்போல நாட்டப்பட்டது. இந்தச்சுருதியில் வான்மீகிபகவான் இராமரிடத்தில் வினியோகித்த (பிரஸாதமகரோத்) என்னும் பிரயோகம் நிலைத்தலால், இந்தச்சுருதியிற்போந்த (விஷ்ணு) சப்தம் இராமனாலே வினக்கியதென்றறிக. இவ்வுண்மையைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி, சைவகுளாமணி, கூரேசவிஜயபங்கம் இத்யாதி கிரந்தங்களாலும் விசாரித்து ஸாதுக்கள்ஸந்தோஷித்துத் திருவருளைப்பெற்று வாழ்வாராக. சுபம்."

இந்தப்பத்திரிகையை நிகழும் ஸர்வதாரினு ஆடிமீ ௫ உயில் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை ஸ்ரீமல்லிகேசுவரஸ்வாமிஸந் நிதியில் இரண்டாயிரம் பிரசைகளுக்குழவிருந்து நாயகரவர்கள் பிரஸங்கஞ்செய்துமுடித்தார்கள். அப்போது அந்தமஹாஸபை நிஸ்த ரங்கஸமுத்திரம்போலிருந்தது. யாவரும் ஆநந்தமடைந்தார்கள். இங்ஙனநிற்க.

. இதற்குப் போலிமறுப்பொன்று (இராமதத்வதீபிகை) என் னும்பேரால் சிற்றூத்துக்காடு சீனிவாஸாசாரி என்பவர் பின்னர் வெளியிட்டனர். அதில், அதனையெழுதியபண்டிதர் எமது நாயகரை (சைவப்பழம்) எனச்சுட்டிப் பரிகாசங்கூறினார். அந் நியும், தேவதாநிந்தையையாவது, பண்டிதநிந்தையையாவது, தம் மைப்புக்கழந்துகொள்ளுந் தன்மையையாவது யாம்செலுத்தோம் என்று தமதுயோக்யதைையை யெடுத்துப்பேசினர். நிந்தைவழியி னில்லாத நமதுஅன்பர் (சைவப்பழம்) என்று நாயகரவர்களைப் பரிசுதித்ததென்னையோ? மீண்டும், அவர் (உறுமுவதை)க் கேட்டறி யலாமென்று மல்லிகேசுவரர்ஆலயத்தில்வந்தேன் என்று இவர்கத் தியதென்னையோ? இவ்வாறு இவர்புலம்பியனபல. அவற்றை யாம்கவனியுந் இராமனாச்சிவபூசையினின்றும் இவர்தப்பவைத்த பட்சத்தைமாதிரிம் ஈண்டு விசாரித்து இவரதுயோக்யதைையை இனிது வெளிப்படுத்துவாம்.

நூல்

நமது இராமதத்துவதலைக்காரர் (பிரஹ்மமென்பது சிவனா? நாராயணனா?) என்பதுமுதலிய சிலகேள்விகள் பிறப்பித்தார். இராமர் சிவபூசைசெய்யவில்லை என்பதற்கு அவை ஸாதகமாகமாட்டா. மற்றொன்றுவிரித்தல் என்னுங் குற்றத்தின் மூலையவிட்டார். ஆயினும், அவரது கள்ளவழியையழித்து நிர்மூலப்படுத்தி, இராஜபாட்டையை யாவருக்குங்காட்டி ஸாதுக்கள் அந்தமார்க்கத்திலேயே ஸஞ்சரித்து ஸ-கிக்கத்தக்கவுபாயத்தைத் தேடுவாம்.

இவர் பிரஹ்மம் என்னும்பதம் பொதுப்பெயரென்றார். இது மஹோபநிஷத்துமுதலாகிய உபநிஷத் 3க்களில் நாராயணபதத், தாற்போதரும் ஸ்ரீகாந்தனையே சொல்லுகிறது என்றார். நாராயண நாமம் மற்றொருபொருளில் பிரயோகிக்கத்தகாதது என்றார். அன்றியும், பதஞ்சலிபுகவான் நாராயணநாமம் திருமகன்கொழுநனுக்குரியது என்று மஹாபாஷ்யத்தில் முறையிட்டனொன்றார். இதனை மற்றொருதெய்வத்தின்றலையி லேற்றுவார்க்கு (ணகாரம்) விரோதமென்றார். புரோவாதவாக்கியங்கள் சுபாலோபநிஷத்துமுதலானவைகள் என்றார். அன்றியும், அந்தப்பிரஹ்மசப்தத்தை உபநிஷத்துக்களிற் சிவசம்புருத்ராதிநாமங்களாற்போதரும் உமாகாந்தனிடத்திற் சேர்க்க நினைப்பது அஸாத்தியம் என்றார். அதற்கு அச்சிவாதிநாமங்கள் விதிவாக்கியத்தி லீல்லாமல் விதித்ததை அதுவதிக்கும் அதுவாதவாக்கியங்களிலிருக்கின்றமையே காரணம் என்றார். இம்மட்டோ, நாராயணனுடையமேன்மை புரோவாதத்தில் முறையிடுகிறது என்றார். அமரகோசாதிகளிலும், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலும் சிவாதிநாமங்கள் நாராயணனிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றார். சிவாதிபதங்கள் மங்களம்முதலான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவென்றார். அதனால், அச்சிவாதிபதங்களைக்கொண்டு சிவனைப்பிரஹ்மம் என்றசொல்வது தகாது என்றார்.

இனி இவரது அகந்தையும், ஆசையுமீறியச் சிலவீண்டு லாக்கின்றும். இவர் பொதுப்பெயரெனத்துணிக்த பிரஹ்மபதம் அங்ஙனமாகாது. “ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மா” என்று வேதங்கூறுகின்றது. அப்படியேயன்றோ “ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:” என அவ்வேதங்கூறியது? ஈண்டுப் பிரஹ்மருத்ரசப்தங்க னொரு பொருளையேகுறித்தலால், அப்பொருள் சிவமென்பதேஸித்தம். அன்றியும், “ஏகமேவாத்விதீயம்ப்ரஹ்மா” எனவும், “ஏகஏவருத்ரோதத்விதீயாயதஸ்தே” எல்லுஞ் சருதிகன்முழுங்கிஷு, இச்சரு

திகளிரண்டும் ஒருதன்மையவாகி நிலைத்தன. “ஏகோவணைவ
நாராயண ஆஸீத்” - என்னுஞ்சுருதி மேலிரண்டிசுருதிகளிற் போந்
தவாறு எல்லாபபதங்கனையுங் கொண்டமைந்தில. இதனால், நாரா
யணநாமம் அவற்றோடினப்பட்டாது ஒதுங்கிப்போய்விட்டது. இம்
மட்டோ, பஞ்சப்ரம்ஹோபநிஷத்து “தூரியம்ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்”
எனவெழுந்து சிவன் பிரஹ்மமென்னும் பெயருடையவர் எனத் தா
பித்துவிட்டது. அன்றியும், பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத் ௨ என ஒருபநி
ஷத்தும், பஞ்சப்ரஹ்மமந்திரம் என ஓர்மந்திரமும், பஞ்சப்ரஹ்மம்
என ஓர் பரவஸ்துவங் கேட்கப்படுதல் ஸித்தம். ஈசாகம்-தத்புரு
ஷம் - அகோரம்-வாமம்-ஸத்யோஜாதம் என்பவைகளைப் பிரதிபா
திப்பனவே அவை. இவை சிவனாது பஞ்சவக்த்ரஸ்வரூபமாகை
வால், அச்சிவபரஞ்சடயோயன்றோ பஞ்சப்ரம்ஹ்மம் என்னுந் திவ்ய
நாமத்தால் விளங்குகின்றது? அன்றியும், பாசபதப்ரஹ்மோபநிஷ
த்தேன வோருபநிஷத்துக் கேட்கப்படுகின்றது. இந்தப்பிரஸித்த
யால் பிரஹ்மசப்தம் சிவனாகக்கே சொந்தமெனல் நிராகேஷபம்.
சிவனாதுசக்தியைப் பிரஹ்மீ என்று வைதிகநூல்கள் அழைக்கின்
றன. அவர் பிரஹ்மத்தினது சக்தியாதனோக்கியே அதுசிறந்திடும்.
பிரமக்கிழத்தி என்று தமிழ்நிகண்டுவிற் கூறியவாறும் அறிந்திகே
இதனால், பிரஹ்மம்என்னும்பதம் பொதுப்பெயரெனலழிந்து சிவ
னாகக்கே சிறப்புப்பெயராகவமைந்தது. இதனையோராது பிறந்திற்
ந்துழலும் கூடாத்ரதேவதையாகியநாராயணனைப் பிரஹ்மமென்ற
சாதிக்க நமதுஜயங்கார் ஆசைப்பட்டது கள்ளிக்கொம்புக்கு வெவ்
ளிப்பூன்கட்டப்பார்த்ததுபோலாம். இவற்றைப் பரியாலோசிக்குப
லிவேதிகள் பிரஹ்மோபநிஷத்து, பரப்ரஹ்மோபநிஷத்து, பிரஹ்மவ
த்யோபநிஷத்துமுதலிய நாமங்களாற்போதரு முபநிஷத்துக்களினு
ண்மையையு முணர்ந் தின்புறுவார்கள். பிரஹ்மமென்பதுபொது
பெயராயின், பிரஹ்மோபநிஷத்து என்னும்பிரஸ்தாபத்துக்கே இட
முண்டாகாது. இனிப் பழம்என்பது பொதுப்பெயர். இது வாழை
மா-பலாமுதலியவிசேடங்களைத் தொடர்ந்தோடும்பதம். எங்ஙனெ
னின், வாழைத்தோட்டத்திலிருந்துகொண்டு ஒருவன் பழம்அறுத்த
க்கொண்டுவாஎன்றாள்அந்தப்பழம்வாழைப்பழத்தையேருவிக்கும்.ரு
ந்திரித்தோப்பிலேயிருந்து பழங்கொண்டுவாஎன்றால், அது வாழை
பழமாகாது. முந்திரிப்பழமேஆகும். பழம் என்கிற ஸாமானியபத
வாழை-பலா-முந்திரி முதலிய பல்லிசேடங்களைத்தொடருமேயன்ற
வாழையையே தொடர்ந்தோடுமென்கூடாது. இந்தவுபமானவிஷ
யத்தால் நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்குமுபநிஷத்திற்போதரும் பி.

செய்யுமேயன்றிச் சிவனையும், ஏனையதேவர்களையும் பிரதிபாதிக்கு முபநிஷத்துக்களிற் போதரும் பிரஹ்மபதம் அவருக்கு உபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாது. எனவே, பிரஹ்மபதம் நாராயணருக்கேயன்றித் தேவதார்தரங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படாதென்றும், நாராயணரொருவர்தான் பிரஹ்மம் என்றுஞ் சொப்பனங்கண்ட நமதுஜயங்கார் காலிடறிப்போகவுனஞ்செய்ததென்க. இந்தவியவஸ்ஸதயால், பிரஹ்மபதம் பொதுவாசகமெனலழிந்து சிவசப்தத்திற்குப் பரியாயவாசகமென யாங்கூறியதே ஸித்தார்தமாயிற்று. பிரஹ்மோபநிஷத்தில் பிரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்திரர்களைக்கடந்த நாலாவதுபொருள் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதர்வசினையில் நாலாவதுபொருள் சம்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது. இராமதாபினியில் நாலாவதுபொருள் சிவம் என்ற சொல்லப்படுகின்றது. ந்ருவிஹ்மதாபினியில் நாலாவதுபொருள் சங்கர-நீலலோஷித-பிராகி முதலிய நாமங்களுடையது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படியே எல்லாவுபநிஷத்துக்களுங் கூறுகின்றன. விஷ்ணுவைக்கூறவெழுந்த வுபநிஷத்துக்களும் அவ்விஷ்ணுவை நாலாவதாகக்கூறாமல் சிவனையே நாலாவதாகக் கூறின. நாலாவதுபொருள் பிரஹ்ம-சிவ-சம்பு-சங்கர-நீலலோஷிதாதி சப்தங்களால் வெளியாகிறதேயன்றி நாராயணகேசவகோவிந்தாதி சப்தங்களால் எந்தவுபநிஷத்தினும் வெளியாயினதில்லை. இவைகளுக்குத் தக்ககதிதேடாமல் நம்மவர்எடுக்குந்தப்பு அவர்போல்வார்க்கே ஒப்பென்க. துரியசிவன் உனனென்னுஞ் சைவரதுகொள்கை தவறுஎன்று இந்தஜயங்கார் பின்புசாதிக்கப்போகிறாராம். இவருக்கு இலக்குவைத்து எதிர்பார்த்துக்கொண்டு எங்களது பாசுபதாஸ்திரம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இவரதுவிபரீதப்பிரசாரத்திற்கு ஸாதுக்களஞ்சவேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வுண்மைகளால், நாலாவதுபொருளுண்டு என்றுகூறுஞ் சுருதிகளுக்கு அழுமுஞ்சி அர்த்தங்களைக்கூறிக்கொண்டு இரண்டாவதுபொருளாகிய விஷ்ணுவாகியபசுவைப் பிரஹ்மமென்று சொப்பனங்கண்டுகொண்டிருக்கும் சிற்றூத்துக்காட்டாரதுவைபவம் சிரிப்புண்டுபோயதென்க. “ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:” என்றசுருதியின்படி ஸர்வமும்பிரஹ்மம் ஆயினமையால், விஷ்ணுவாதிஸகலதேவதைகளையும் பிரஹ்மமென்று வேதம் உபசரித்தவாறறிக. அவர்களைப் பிரஹ்மமென்றது உபசாரமேயன்றி உண்மையன்று. பிரஹ்மமொன்றே! அதுசிவமொன்றே! “ஆய்மிரவியுமொன்றே யனைத்துயிர்க்கு - மாயுங்காலொன்றேசிவம்” என்றார் பேரியோரும். இது “ஸசிவஏகோதேவ:” என்னுஞ் சுருதிஸித்தமாயுள்ளது. விதி

இனி அவர் நாராயணநாமம் மற்றொருபொருளில் பிரயோகித்தகாதது என்றார். நாராயணி எனநாமமும் அவர்கூற்றையே நமுவிலைக்கும். இரண்டும் ஸம்நிலையினிற்றலால் நமதன்பர் தேடிக்கொண்ட நியாயம், விபசரித்தது. சிவசக்தியாகிய நாராயணி கொண்ட புருஷகோலத்திற்கே நாராயணன் என்னும்பேர் சிறந்தது. “போகீபவானீ புருஷேசவிஷ்ணு: - க்ரோதேசகாளீ சமரோதூர்க்க:” என்னும் வசனபரியாலோசனையால் அதுவிளங்கும். நாராயணியினது புருஷாவதாரம் நாராயணன். நமதன்பரது தெய்வமாகிய நாராயணன் அமிசியாகாமல் அமிசமாயினமையால், நாராயணனுபரத்தவம் நமுகிப்போய்விட்டது. இதனால், நாராயணபரத்தவவாசகசுருதியனைத்துஞ் சக்திபரமென்பதேஸித்தம். “வாஸுதேவ: பராபரக்ருதி:” என்றசுருதியும் விஷ்ணுவானவர் பிரகிருதிருபினியாகிய சிவசக்தியென்பதை வியக்தமாக்கியது. இதனையோசியாது விஷ்ணுவைஸ்திரியென்பது சுருதிமூலகத்வமில்லாதது என்றுகொஞ்சியுரைக்கும் நமதுஅன்பரதுபஞ்சவுரைக்கு இனி எங்ஙனோ கதியுண்டாகும்? இதுநிற்க.

நமதுபண்டிதர் நாராயணநாமம் திருமகள்கொழுநனுக்குரியது என்று மஹாபாஷ்யத்தில் பதஞ்சலிபகவான் கூறினொன்றார் இது எமக்குமொப்பேயாம். நிராக்ஷேபமானவிதனை யாவளோ ஆக்ஷேபிப்பவர்? சிவனுக்கு இதனையுரித்தெனச் சிலர்வாதிப்பதால் அவளாயே பிரஸ்தாபித்தோமெனின், சிவசக்திகளுக்கு அபேதமாகையால், நாராயணவாசகம் சிவபரத்மாவதிலுந்தட்டில்லை. சிவேதமானவர்களிடம் அதனை ஸம்ர்த்தித்தலேகூடாது. அப்படி யாவளேனும்விவகரிப்பின், நமதுஐயங்காரதுபிரஸங்கம் சீவிக்கும். அவ்வொருவருங் கூறுமையால், அவரதுபிரவர்த்தகம் அவலமாகியது இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் சிவபரத்வபோதகத்தில் (ணகாரம்) 6 ரோதம் என்ற அவர்கூறியதைத் துச்சமாகவேயொதுக்குவர். இதுநிற்க.

நமதன்பர் - நாராயணனைக்கூறுஞ் சுபாலோபநிஷத்த, ஹோபநிஷத்துமுதலியன புரோவாதமும், சிவசம்புவாதிநாமங்களை பிரதிபாதிக்கு முபநிஷத்துக்கள் அதுவாதமும் என்று அஸ்திவாரபோட்டுக்கொண்டு, புரோவாதத்தாற்போந்த நாராயணனுமே மையையே அதுவாதங்களாகிய சிவசம்புவாதிபதங்கள் விளக்குன்றனவெனவும், சிவசம்புவாதிபதங்கள் நாராயணருக்கே யுரியவாகி, அவரே பரமாத்மா என்று தெரிவிக்கின்றனவெனவும் பிரங்கித்தனர். இது முட்டைமுகத்துயரத்திரமே முன்னுக்குவரும். என்னமெனின், உபநிஷத்துக்கள் தூற்றெட்டெனவோர்கணக்கு உபநிஷதம் அவர்கள் நமகூபநிஷத்து ஈசாவாஸ்யம். இது

பரிஷத்தையும், இதனோடு கரு-கட-பிரசுத்தமாய் ஒன்பது உபரிஷத்துகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தசோபரிஷத்தாய் பூரிசங்கராசாரியர் செய்திருக்கின்றனர். இந்தப் பத்துபரிஷத்துக்களில் நமதன்பர்தேடிக்கொண்ட சுபாலோபரிஷத்து, மஹோபரிஷத்துக்கள் அடங்கில. இவைகளே உபரிஷத்துக்களில் புரோவாதமாயின், இவைகளின்முகத்திலும் அவர்விழிக்காமல் ஒதுக்கிவிடுவாரா? நமது ஜயங்கார் ஈச-கேந-கட-பிரசுத்தமாயினவர்களையும் அநுவாதமென்றே அலறமுந்துவர். அங்ஙனமவர் அநுவாதமாயின், உபரிஷத்துக்களில் இவைஇவை புரோவாதங்கள், இவைஇவை அநுவாதங்களெனக்கூறும் பிரமாணத்தைத் திசையெடுத்துக்கொண்டு அவர் சபையேறவேண்டியது. இப்படிக்கன்றி அவரிஷ்டம்போல் புரோவாதாநுவாதங்களென உபரிஷத்துக்களுக்குப்பேரிட்டது பேய்மதியேயாம். ஒவ்வோருபரிஷத்தினும் புரோவாதாநுவாதங்களுள் அதவா சுபாலோபரிஷத்து மஹோபரிஷத்துக்கள் நம்மவர் புரோவாதமெனக்கொண்டகாலத்தும், அவை ஏனைவைவண்ணோபரிஷத்துக்களுக்கு மூலமாகலாமன்றி எல்லாவுபரிஷத்துக்களுக்கும் மூலமாகுமெனல்கூடாது. “நகாரணம்” என்றுவிஷ்ணுவை அதர்வசிரக காலேவாரியீழுத்துத் தெருவிலேபோட்டுவிட்டது. இந்த உபரிஷத்து எப்படியோ நாராயணனைக்கூறுஞ் சுபாலோபரிஷத்திற்கு அநுவாதமாகும்? “ஹேயாந்விஷ்ணுவாதிகர்ந்ஸ-ராந்” என்று பைப்பலாதம் விஷ்ணுவைக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளத்தில் துவைத்தவிட்டது. இது எப்படியோ சுபாலோபரிஷத்திற்கு அநுவாதமாகும்? அன்றியும், “யோமத்ஸ்யகூர்மாதிலீராமஸிம்ஹமாந் - விஷ்ணுக்ரமந்தம்” வரமணமவாதிலிஷ்ணும், ஸலிக்லபம்பீட்டமாமாநம்” என்று அந்தப்பைப்பலாதமே விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பீநமாகப்பிச்சிப் பெரிச்சாளிக்குப் போட்டுவிட்டது. எப்படியோ இதுசுபாலத்திற்கு அநுவாதமாகும்? வைஷ்ணவோபரிஷத்துக்களாவது சுபாலத்திற்கு அநுவாதமாகுமேவெனின், இசாமாநஸ்யோபரிஷத்து “பஸ்பீமாத்தானிதஸ்வாங்கம்” என்று இராமருக்கு உடம்பெல்லாம்விழுதியுயப்பூசி அவன்சீவனாது விழுதியாக்கி உக்கபதவியிலிருக்கச்செய்தது. நாராயணோபரிஷத்து “நாராயணபிரேத்யதா” என்று நாராயணனைச் சிவஸேவகொன்சீததாந்தமபன்னிலிட்டது. இவைகடாமெவ்வாறு சுபாலத்திற்கு அநுவாதங்களாகும்? இப்படி விசாரிக்கும் ஸாதகர்களுக்கு எல்லாவுபரிஷத்துக்களும் சிவஸர்கோத்தமத்தையே பிரதிபாதிக்குமுணமைஏனவினங்காமற்போகும்? சுபாலத் - நாராயணனிடத்தில் பிரம்மத்தவாரோபணம் பன்னியிருந்ததே அமைவுடைத்த. மேல்விளக்கிய சுருதிகளையுணர்ந்தனாக சுபாலம் புரோவாதம், சவேதா சுவதாமுதலியன அநுவாதம் எனச்சாதிப்பவரை வேதய்போருளறியாத வெறித்தாதொன்றே ஒதுருவார்கள்.

இனிப் புரோவாதம் என்பது ஒர்பொருளை முதல்பிரஸ்தாபிப்பதும், அதுவாதமென்பது முன்பிரஸ்தாபித்ததை மீண்டுமெடுத்துவிளக்குவதுமாம். புரோவாதம் நாராயணநாமமானால், அதுவாதம் சிவசம்புவாதிநாமங்களாதல் யாங்ஙனம்? நாராயணநாமம் ஒருதேவதைக்கும், சிவசம்புவாதிநாமங்கள்மற்றொருதேவதைக்கு முரியருடிநாமங்கள். ஒரேதேவதைக்கு எல்லாநாமங்களும் ருடியானால், நாராயணநாமத்துக்குச் சிவசம்புவாதிநாமங்கள் அதுவாதமாகலாம். அங்ஙனமாகாமையால், பூர்வபட்சியாரதுமதம் புலர்ந்துபோயிற்று. நாராயணநாமத்துக்கு ஜநார்த்தகேசவகோவிந்தாதிநாமங்களே அதுவாதமாகவேண்டியது. அப்படிக்கின்றி நாராயணனை நகாரணம் என்றுதள்ளிக் (காரணந்துத்யேயச்சம்பு:) என்றசுருதியால் காரணஸ்தானத்தினின்ற சம்பவாசகத்தை அந்த நகாரணப்பொருளுக்கு அதுவாதமாக்கிட யோசித்தது நமதுநண்பருக்கு அன்று கௌதமரிட்டசாபத்தின்பிரயோஜனமேயாம். நாராயணநாமத்திற்குச் சிவநாமங்களை அதுவாதமாகக்கொள்ளுங்கால் அவை அந்த நாராயணநாமத்தை விளக்கவேண்டியது. வேறுதேவதையினது ருடிப்பெயர்களாகிய அவை நாராயணநாமத்தை விளக்காமல், அந்த நாராயணநாமத்துக்கெதிராக நின்று அதன்மேன்மைகுலையத் தாமேதலைமைவகித்தோங்குகின்றன. இதுதானோ அதுவாதநாமங்களினியல்பு? அவை அதுவாதமாகியவிளக்கநிலையினிற்குமாயின், நமதுஅன்பர் கஷ்டமெடுத்துக்கொண்டு நியாயஞ்சொல்வது ஆவசியகமோ? அங்ஙனமில்லாமைபற்றியே அவரொடுத்துக்கொள்ளுங்கஷ்டம் நஷ்டமாயிட எமதுகையிலேந்திய இறகு அவரதுகண்ணைக்குத்துகின்றது. இவர் சிவாதிநாமங்கள் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலும், அமரகோசத்திலுமுளவென்றார். அமரகோசத்தில் அவை நாராயணனிடத்தில் படிக்கப்பட்டிற். ஏனோ இவர் பெரும்புனுகிலிழிந்தார்? அமரகோசத்தில் நாராயணருக்குச் சிவாதிநாமங்கள் படிக்கப்படுமாயின், அவை விஷ்ணுவக்கே ருடியாகும். அப்போது எமக்கும் ஐயங்காருக்கும் வாதம் ஏது? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலவையுண்டெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் விஷ்ணுநாமங்கள் கேட்கப்படுகையால், இந்தக்கட்சி பலஞ்செய்யாது. அதவா இந்தக்கட்சியையாய் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறோம். நமது ஐயங்கார் தமதுமக்களுக்குச் சிவசம்புநாமங்களை இட்டும், தாமும் அவற்றைஸ்மரித்தும் ஆசாரத்திற்கொண்டுவரட்டும் பார்ப்போம். தாம் ஆசரிப்பதற்கு அஞ்சியொதுங்குஞ்சிவநாமங்களை அவஸரத்திற்கையாண்டு, அதட்டிக்கேட்டாற்பதுங்கியோடுவது பரிதாபமென்த. இந்தவியவஸ்தையால் நாராயணநாமத்துக்குச் சிவசம்புவாதிநாமங்

கள் அதுவாதமாயினவென்னு மஸங்காத்மவாதம் அடிபட்டுவீழ்ந்தது. இனி நமதுபண்டிதர் நாராயணநாமம் புரோவாதமும், சிவசம்புவாதிநாமங்கள் அதுவாதமுமாகவேகொள்ளட்டும். அப்போதுஞ் சிவாதிக்கயஞ்சிதைந்திலது. எங்ஙனமெனின், புரோவாதத்தைவிளக்குவது அதுவாதமாகையால், நாராயணநாமத்தால் மயங்கநின்ற சிவபரத்துவத்தைச் சிவசம்புவாதிநாமங்களால் தெளியவுணர்த்தினமையே அமைவுடைத்து. நாராயணனிடத்தில் ஆரோபணஞ் செய்துநாத்தபிரஹ்மத்வத்தைப் பின்பு சிவசம்புவாதிநாமங்களால் பிரகாசிப்பித்ததாயிற்று எனலும் அமைவுடைத்து. எல்லாப்படியாலும் சிவஸ்வோத்தமம் நிலைபெறுகியதுகாண்க. இதுநிற்க.

நமதன்பர் சிவாதிபதங்கள் மங்களம் முதலான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவென்றார். இதனால், நமதன்பருக்குண்டாகிய ஸாதகம்யாது? சிவநாமம் ரூபியாலும், யோகத்தாலும் சிவருருக்கே யுரிமையாதலையறியாது வைஷ்ணவப்பிஞ்சு வாடுகின்றது. யோகத்தால் மங்களார்த்தரூபியாவார் சிவனேயாம். செத்து ஜெகநாதத்திற்கிடக்கும் வேகாக்குறைக்கட்டைப்பிணைமோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? சறுக்கிச்சரயுகதியில்வீழ்ந்த ஏழையோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? படுத்துப் பாயலைவிட்டெழாவிருள்வடிவோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? இவைகளையோசியாதுபேசிய தாசராகிய ஐயங்காரதமது அல்பகட்சிகளைத் திலதர்ப்பணம்பண்ணி, இனியேனும் சுகிப்பாராக, விரிக்கிற்பெருகும். இந்தவியவஸ்தையால் சிவனே பரமாத்மாவும், விஷ்ணு ஓர்பசுவமாகிய ஸத்யார்த்தம்வெளிப்பட்டமையால் பசுவாகியவிஷ்ணுவினது அவதாரமாகிய இராமர் பதியாகிய சிவனைப் பூசித்தாரென விழுக்காது.

இனி, அவர் “இராமன் நாராயணாவதாரமென்பதை இராமதாபின்யுபநிஷத்திலும், இராமாயணத்திலும் நன்கறிந்துகொள்க” என்குகறிஞர். இராமரை நாராயணாவதாரமென்றென யாம் கூறினாலன்றோ ஐயங்கார்தேடிய பிரமானத்துக்கு யாம் அஞ்சவேண்டியது? நாயகரவர்கள் இராமர் விஷ்ணுவினது அவதாரமெனவும், இராமர் ஜீவைகதேசியாகிறபடி அவருக்குமூலமாகிய விஷ்ணுவும் ஜீவனையாவொனவும், விஷ்ணுமுதலியஎல்லாத் தேவரும்பசுக்களெனவும், அந்தப்பசுக்களையடக்கி ஆள்பவர் பசுபதியாகியசிவனே எனவும் இனிதுவிளக்கியிருத்தலைக் கவனியாது வெற்றெனத்தொடுத்தலென்னுங் குற்றத்திற்கிடமாக அவர்வரைந்தது நிஃபுருஹமென்க. அவர் இராமதாபினி என்னும் உபநிஷத்தின்பேரைப் பிரஸ்தாபித்துவிட்டதாலேயே அதிற் போந்த இராமருக்குக் கௌரவம்ஸித்தித்

துவிட்டதாக ஸந்தோஷிக்கிறார். இராமணாப்பிரதிபாதிக்கவெழுந்த அவ்விராமதாழினியில் (சிவ) சப்தத்தைவருவித்து, பரத்துவஸ்தானஞ் செய்திருப்பதை நமதுநண்பர் இனியேனும் விசாரித்துநாணுவாராக. அவ்வுபநிஷத்திஸ் இராமனை நாலாவதுபொருளாக நாட்டமுடியாத துர்ப்பலத்தையுன்றிப்பாராமலும் எமதுசிவபரஞ்சடரோ நாலாவதுபொருளாக அதிற் போந்தபரதத்வமாயிடுதலை ஆய்ந்தடங்காமலும் அவ்வுபநிஷத்தின்பேனாக்கூறி எமக்குப் பூச்சிகாட்டவந்தது விவேகிகள் பரிகசிக்கத்தக்கதாய்முடிந்தது. இங்ஙனநிற்க.

சிவபுராணமாகிய ஸ்காந்தத்தில் நாராயணனே தரணியில் தசரதன்மதலையாய் அவதரித்தான் எனவும், அந்நாராயணனைக்காட்டியவேதமே வால்மீகியிடத்திலிருந்து இராமாயணமாக அவதரித்தது எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக நம்மவர் குதுகலித்தார். இதில் எமக்கு என்ன ஆகூடபயிருக்கின்றது? நாராயணன் இராமராக அவதரித்ததும், இராமாயணம் வேதம்போலமணம்பெற்றதும் எமக்கு உடன்பாடேயாகையால், பூர்வபட்சியாரதுமதம் பயனற்றதாயிற்று. ஸ்காந்தம் (சைவர்களுடைய தஸ்தாவேஜம்) என்று நம்மவரோ பிரஸ்தாபித்தனர். எங்களுடைய தஸ்தாவேஜில் எங்கள் பரமசிவத்தினது ஆதிக்யமே கண்டாகோஷமாக முழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில், விஷ்ணுவை ஓர்சீவனாகவே பலவிடங்களில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், அவர் உபாஸகசிரேஷ்டனென்று சொல்லப்படுகின்றனர். மூலவிஷ்ணுவை உபாஸகசிரேஷ்டனென்றபடி அவதாரவிஷ்ணுக்களையும் உபாஸகர்களென்று அதுகூறத்தட்டில்லை. நாராயணோபநிஷத்தில் உபாஸகசிரேஷ்டராகப்போந்த நாராயணரிடத்தில் உபாஸ்யராகிய பரசிவதர்மாரோபணத்தைக்கூறிப் பரப்பிரஹ்மம், பரஞ்சோதி என்றுபடித்தவாறு ஸ்காந்தத்தில் விஷ்ணுவையும், இராமனையும் வர்ணித்திருக்கும்பாகங்களை அறிந்திக. சிவனையே பரம் எனக்கூறவெழுந்த ஸ்காந்தம் விஷ்ணுவையும், இராமனையும் பரமஎனக்கூறுதல் செல்லாமையின், சைவர்களது தஸ்தாவேஜில் தமக்கு ஆதரவுண்டெனமயங்கியது தெரியாமையாயிற்று. எங்களுடைய தஸ்தாவேஜாகிய அதில் நாராயணனை, அல்லது இராமனைச் சிவன்பூசித்தார் என்று பிரமாணங்காட்டித் தமதுபட்சத்தை நமதன் பர் சாதித்துக்கொள்ளட்டும் பார்ப்போம். இவற்றைக் கவனியாது பூர்வபட்சியார்வெளிப்பட்டது அவருக்குப் பெருங்குறைவாய்முடிந்தது. இங்ஙனவிலமையாது அவர் இராமாயணத்தை வேதத்தினது அவதாரம் என்கூறிக்கொண்ட கௌரவத்தையுங்கொஞ்சம் யோசிப்போம். (பாரத: பஞ்சமோவேதா:) என்று மேலோர் கொ

ண்டிருப்பதற்கு நம்மவர் என் செய்வார்? புராணங்கள் ஐந்தாம் வேதமென்று கொள்ளத்தக்கவை என்று சாந்தோக்யத்திற்கூறியவாறென்னை? இவ்வாறுகூறுதல் அவை வேதோபபிரஹ்மணங்களாயிடும் ஸம்பந்தநோக்கியேயாகையால், எதற்குமில்லாத மகிமை இராமாயணத்திற்குமாத்திரமுண்டாய்விட்டதுபோல நம்மவர் மனப்பால்சூழ்த்துத் தமதுஇராமாயணத்தைக் கொண்டாடியது திண்டாடியதாயிற்று. விரிக்கிற்பெருகும். இதுநிற்க: . .

விஷ்ணுவின் துபாதநீரைச் சிவனார்தரித்தாரொனவும், சிவனாரதுவில்லை இராமர் ஒடித்தாரொனவும், இராமனதுநாமத்தைச் சிவனார் உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறாரெனவும் நமதுபண்டிதர் பலசரக்குக்கடையினுழைந்தார். இவ்வஸங்கதங்களைச் சிவபாரம்யப்பிரதரிசினியில் (கங்காதாரணப்பிரக்யானம் - தாரகசித்தாந்தம்) என்னும் பகுதிகளிலும், சிவதத்வவெண்பாவிலும் எமதுநாயகரவர்கள் அழித்திருக்கின்றமையால், அவைகளை யாமிங்கே நிஸ்புருஹமாகவொதுக்கினோம்.

இனி, நமதன்பர் (மேலிரண்டுகட்சிகளைப்பற்றியதீர்மானங்களாலே இராமன் ஸாக்ஷாத்பரப்பிரஹ்மமென்று ஏற்பட்டதன்றோ) எனப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். அவரது இரண்டுகட்சிகளும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட பூனையாயினமையால், அவர் பரத்துவமாகக் கொண்ட நாராயணரும், அவரது அவதாரமாகிய இராமரும் பசுவர்க்கத்திற்படிக்கப்பட்டுச் சிவனைவழிபடும் உபாஸகசினோஷ்டர்களாயினொன்பதே ஸத்தியம். இதனால், (இராமர் சிவபூசைசெய்தார்) என்னும் எமது பட்சமே பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது.

நமதன்பர் (அந்த நாராயணன்கொண்ட மானிடக்கோலத்திற்கிணங்கச் சிவனைப்பூசித்திருக்கக்கூடும். இதனால் சிவன் பரதத்வமாஹதெங்ஙனம்?) என்றுகடாயினார். அந்த நாராயணரே மைநாகபர்வதத்திற் சிவனைக்குறித்துத்தவங்கிடந்து அரியபேறுகள் பெற்றாரெனவும், தன்னுடையகண்ணைச் சிவன்றிருவடியிலிட்டு அர்ச்சித்துச் சக்கரம்பெற்றாரெனவும், வேறுபலஸந்தர்ப்பங்களிலும் சிவாராதனஞ்செய்தாரெனவும் வைதிகநூல்கள் முறையிடுவதற்கு என்செய்வார்? அவருக்குச் சிவாராதனத்தாற்கிடைத்த பருமானங்களாகவே இலட்சுமியையும், பரமபதமென்னும் வைகுந்தநாட்டரசையும் வேதங்கள்முழங்கிக்கூறுமானால், இவ்வுண்மைகளை நம்மவர் மறைப்பதெங்ஙனம்? மூலவிஷ்ணுவுக்குண்டாகிய சிவாராதனமேயன்றோ அவதாரவிஷ்ணுவுக்குமுண்டாகியது? இராமனைப்

போலவேயன்றோ கிருஷ்ணரும் பாசபத்தீசையடைந்து சிவாரா தனம்புரிந்து ததியடைந்தனர்; இவைகளைக்கவனியாது (இராமர் சிவபூசைசெய்ததை அகௌரவமாக எண்ணிப்) பரிகாரந்தேடியது. பாழாய்விட்டது. யாமிங்கேகாட்டிய பிழமேயங்கள் மகாபார தம், வேதம் இத்யாதிகளிற் படிக்கப்பட்டமையால், சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்று மூடர்கள்மெச்சக்கூறிமகிழும் ஸமாதா னம் ஈண்டுப் பிரயோசனப்படமாட்டாது. அவர் இராமன் மானிட னாகவந்தமையால் சிவனைப்பூசித்திருக்கக்கூடும் என்ற ஸமாதானத் தையுங் கொஞ்சம்கொசிப்பாம். பிராஹ்மணன் வெட்டிவேடந்தாங் கிரடிக்கையில், தன்னுடையபிராஹ்மணகுலம் இழிவெய்துதற்குரி ப நீச்சதர்மங்களையெல்லாம் அவன்அதுட்டித்தல் யாங்ஙனம்? வெட்டிச்சியோடு ஸ்நேகம்புரிதலும், அவ்வீனகுலத்தாரோடு உண் ணுதலும், மற்றும் ஈனத்தொழில்களைச்செய்தலுமே அவை. இவை களையோசிக்கின், இவ்வீனங்களைக் கையாள்பவனை ஈனனையாகவந் வது, பூர்வம் சுத்தனாயிருந்து பின்னர் ஈனனாய்விட்டான்னவாவது கொள்வதன்றோ ஐசுதமாகும்? சீவர்களுக்கு மானிடஜந்மமும், தேவ ஜந்மமுங் கன்மத்தினுற்கிடைக்கும் வினைப்போகமேயன்றி வேறில் லை. விஷ்ணுவாகிய தேவஜந்மத்தையும், இராமனாகிய மனுஷ்ய ஜந்மத்தையும் ஓர் சீவனெய்ய்திச் சுகதுக்கங்களின்மொத்ததுண்டு, அவைநீரச் சிவாராதனங்களைச்செய்து பேறெய்துதலாகிய உண்மை ப்பிரஸங்கமே ஈண்டுமுடிவாயிற்று. மச்சம், கூர்மம், வராகம் என் னும்விலங்குகளாக அந்தச்சீவன் சூபத்தாலிழிந்து துக்கித்ததையும் இவற்றோடுகூட்டித் திருப்தியடைவாராக. இதனால், இராமர் சிவ னையாராதித்தது நாடகம் என்ற ஸமாதானம் நாசத்தையடைந்தது.

நமதன்பர் (தசரதன்முதலானோரை இராமன்வணங்கியிருக் கின்றார். அதனால், அவர்கள் பரதத்துவமானார்களோ; கொண்ட வேஷம் மேன்மையைக்குலைக்குமென்றால், பிட்டுக்காசைப்பட்டு வெட்டுக்கூடைசுழந்த சிவன்கொண்ட ஒட்டக்கோலமும் அன்பர் சொல்லுஞ் சிவபரத்துவத்தை அபஹரிக்குமல்லவா?) என்று தருக் கினார். தசரதன் ஓர்பசு. தாசரதியும் ஓர்பசு. ஓர்பசுவைத் தந்தையா கவும், மற்றோர்பசுவைப் பிள்ளையாகவும் அவரதுவினைகள்கூட்டின. அவ்விருவரும் மற்றொருசந்மத்தில் மாறியும்பிறக்கக்கூடும். ஒரே காலத்தில் பிராஹ்மணனும் பறையனுமாகவிருந்த இருவர் வினை வசத்தால்மாறிப் பிராஹ்மணன் பறையனாகவும், பறையன் பிராஹ் மணனாகவும் பிறக்கக்கூடுமன்றோ? முன்ஜந்மத்தில் பறையனாயி ருந்து பிராஹ்மணனுக்கு அடிமைவேலைசெய்திருந்த ஓர்ஜீவன்

பின்னர்த் தானெடுத்தபிராஹ்மணஜம்மத்தில், முன்பிராஹ்மணனாயிருந்தஜீவன் பறையனாகஜம்மித்துத் தனக்கு அடிமைவேலைசெய்யவும் பெறுமன்றோ? இந்தவியவஸ்தையால், தசரதனாயிருந்த சீவன் புண்ணியமுதிர்ச்சியால் இந்திரனாய்விடுதலும், பிரமனாய்விடுதலும், விஷ்ணுவாய்விடுதலும், உருத்திரனாய்விடுதலும், ஸாத்தியம். ஈண்டு உருத்திரனென்றது குணருத்ரனையேயாம். இவைகளையோசிக்கிறபோது இராமர் தசரதனைவணங்கியது ஜீவதர்மமேயாயிற்று. மனுஷ்யஜன்மமெடுத்த இருவரில் அடிமைதலைவனுக்குத் தாழ்ந்தவனாதல்போல் தசரதனாகிய பிதாவைநோக்கப் பிள்ளையாகிய இராமர் தாழ்ந்தவனாயினர். இதனால், இராமனைக்காட்டிலுந் தசரதனிடத்தில் பரதத்வம் அதிகமென்பதே ஸித்தம். இன்னும் விரிக்கிறபெருகும். நமதுஅன்பர் தமதுஸித்தாந்தம் இப்படியுடைபடுமென்றறியாது எங்கள் சோமசுந்தரத்தினது திருவிளையாடலை ஒட்டக்கோலமென்று தூஷித்தார். அந்தவொட்டனாகிய எங்களாண்டவனுக்கு நமதன்பர் யாவருடையயோநியை இடமாகக் கண்டுகூறுவாரோதெரியாது. அவ்வொட்டன் பாண்டியன்டித்த பிரம்படியைத் தாங்கி (விற்பிரம்பாலுற்றவடு மேவவுலகெங்குநிறை, சிற்பரனே தெய்வம் சிவசிவா) என்னும்பிரமாணத்தின்படி விஷ்ணுமுதுகிலும், பிரமன்முதுகிலும், இந்திரன்முதுகிலும், மற்றயாவர்முதுகிலும் அவ்வடித்தழும்புகாணுமாறு நிறைந்துநின்றமாட்சியை நமது அன்பர் யோசியாதுபேசியது யாதோ அறிகிலம். அந்த வொட்டனுடைய திருமேனியை எந்தப்பிதாமாதாக்களுடைய, சுக்கிலசோணிதங்களின்பரிணாமமாக நமதன்பர் சாதிப்பாரென்பதும் தெரியவில்லை. இவ்வொட்டனிடத்தன்றோ பதிலட்சணங்குன்றாதமைந்த நாடகம் நாட்டத்தகும்? எமதுபெருந்தகைமைப்பிரான் தனது பரிபூரணத்தன்மையை விளக்குவதாகிய பரத்துவத்தையேயன்றோ அவரது ஒட்டக்கோலம் இனிதுவீளக்கியது? இவைகளையோசித்து நமதுபண்டிதர் இனியேனும் இராமர் ஸேவகரும், சிவன் ஸேவ்யருமாகியநலத்தையறிந்து குணப்படுவாராக.

இனி நமதுஅன்பர் இராமருக்கு ஹத்திவந்ததில்லையெனவும், அதற்காக அவர் சிவனைப்பூசித்தாரென்பது ஆகாயத்தாமரை எனவும்வரைந்து, (அயன்சிவன்முதலான தெய்வக்குழாங்கள் அரக்கர்கோர்னைக்கொல்ல ஆண்மையிழந்து) நாராயணனைப்பிரார்த்திக்க, அவர் (அரசர்கோனுக்கு) இராமனென்னும் மகவாய்த்தோன்றி (அரக்கனாயிருமிடுத்து அமரர்க்கு இருப்பிடம் அருள்செய்தார்) எனப்பிரசங்கித்து, இத்தகையஇராமனுக்கு ஹத்திவரக்காரணமுண்

டோ என்று கடாவிமகிழ்ந்தார். (வ்ரதானுமூத்தமம்வ்ரதம்) என்று புகழ்வதுபோல் நாராயணனைப்புகழ்ந்தநலமாக அதனையறியவேண்டியது. ஏனெனின், அரக்கனாருயிர்குடித்து என்று நமதன்பர்புகழ்ந்த இராவணன் வாலிக்கு ஒளித்துத்திரிந்தவன். அவ்வாலியை நேர்நின்றுகொல்லு மாற்றல்போதாது இராமரும் அஞ்சிக் காலம் பார்த்துச் செடிமறைவினின்று சேவகம்புரிந்தவர். இவைகளை யோசிக்கிறபோது இராவணனைக்கொல்லுமாற்றல் சிவனார்படைத்திலொன்பது சிரிப்பையே விளைக்கின்றது. இராவணன் வாலிக்கு அடங்கினவன். அவ்வாலியை இராமர்கொன்றது வீரத்தினாலன்று. இராவணனை இராமர்கொன்றதும் சுதந்தரமன்று. இராமருக்கு அகஸ்தியபகவான் ஆதித்யஹ்ருதயத்தை உபதேசித்து அருள்புரிந்த அநந்தரமே இராமர் இராவணனைக்கொன்றமகிமை கேட்கப்படுவதறியாது (அரக்கனாருயிர்குடித்து) என்றுநமதன்பர் இராமரைப்புகழ்ந்ததுயாங்ஙனம்? இனி இராமர் இராவணனைக்கொன்றதும் வீரத்தினாலன்று. செடிமறைவிலிருந்து தனதுபாதிபலத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டு வாலியைக்கொன்றதுபோல், ஆதித்யஹ்ருதயபலத்தால் இராவணனை இராமர்கொன்றார். அன்றியும், “ஸ்ரீராமர் இராவணனைச் சம்ஹரிக்கும்ஸமயத்தில் உருத்திராம்சமாயுள்ளருபத்தைத்தரித்தார்” என்று இராமாயணத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. இதனாலும் இராமர் பரதந்திரர்என்பது ஏற்படுகின்றது. அதனை விளக்குதும். உருத்திராம்சம்என்பது இராவணனைக்கொல்லத்தக்க சிவஸம்பந்தமானவோர்விதஆற்றல். அந்த அபிசமில்லாதவழி இராமருக்கு இராவணனைக்கொல்லமுடியாதென்று வெளியாகின்றது. அந்தத்தன்மை சிவனிடத்திலியற்கையும், இராமரிடத்திற் செயற்கையுமாகமுடிந்தது. அஃது தனக்குச் செயற்கையாலுண்டாகாதபோது தான் இராவணனுக்கு அடங்குதலேயன்றி அவனைக்கடக்கமுடியாது. அந்தத்தன்மையானது உயர்ந்ததா? தாழ்ந்ததா? என்று சற்றுவோசிப்பாம். தாழ்ந்ததாயின், அதனை இராமர் அபேட்சித்ததும், அடைந்ததுந்தவறு. உயர்ந்ததாயின், அது இராமர்பக்க வியற்கையாகவிராமல், சிவன்பக்கத்திலிருப்பது என்னை? உயர்ந்ததன்மையை இயற்கையாகவுடைய சிவன் உயர்ந்தவனாகத் தட்டில்லையாகையால், உயர்ந்தவனாகிய சிவனிடத்தில் இராவணனை ஸம்ஹரிக்கத்தக்க அநுக்ரஹத்தை இராமர் அடைந்தாரென்பதே துணிவு. இராவணனும் அநேகரைக் கொன்றிருக்கின்றானாகையால், அதனால் அவனும் பிறரைஸம்ஹரிக்கத்தக்க சிவானுக்ரஹத்தை அடைந்தானென்பதேமுடிவு. முடிவாகயோசிக்கின், இராவணனும் உருத்திர

ராம்சத்தைத் தாங்கினான், இராமரும் உருத்திராம்சத்தைத் தாங்கினார் என்று அறியவேண்டியது. இதனால், அமிசம் என்பது அறுக்ரஹம் என்று தீர்மானமாயிற்று. இராவணஸம்ஹாரத்திற்கு இராமரடைந்த பிரயோஜனம் இனைத்தென்று வெளிப்பட்டது ணர்ந்தவர்கள் நமது பண்டிதர் (அரக்கர்களை முடிக்கச் சிவனார். ஆண்மையிழந்தார்) என்று கூறிக்கொண்டதை எங்ஙனோ ஒப்புவார்கள்? இராமரது யோக்யதையை நமதன்பர்க்கு யாம் இனிது விளக்கினோமாகையால், இனியேனுஞ் செருக்குறுதடங்குவாராக.

இராமர் இராவணனைக் கொன்றுவிட்டதனாலேயே அவரைப் பரதத்துவமாக மதித்தல்கூடாது. பீமன் இடுழ்பனையும், பகனையும், சராசந்தனையும், மணிமாலனையும், கீசகனையும், துரியோதனனையும் கொன்றான். இதனால், பீமனைப் பரதத்துவமாகக் கொள்ளுதல் யாங்ஙனம்; கொன்றவனாகிய பீமனிடத்தில் அவனாகொல்லப்பட்டவர்களாகிய ஏனையோரது பலங்கள் வந்துசேரும்பெற்றியால் கொல்லப்பட்டவர்களைக்காட்டிலுங் கொன்றவனை அதிகன் என்று புகழ்தல் சாலும். அவ்வளவேயன்றிப் பரதத்துவமாகக் கூறுதல் சாலாது. கீசகன் முதலாயினாரது பலங்கள் பீமன்பக்கல் போய்ச்சேர்ந்தபடி இராமரது பாதிபலம் வாலிக்குப் போய்விடுமென்றஞ்சியேயன்றோ அவன் முன்னின்று போராடாமல் அவ்விராமர் சூழ்ச்சியால் அவனை வென்றனர்? இதனால், பீமன் இராமன் என்பவர்களுடைய கதி ஒன்றாகவே முடிதலால் பீமனுக்கில்லாத பரத்துவத்தை இராமன்றலையிலேற்றுவது சுமக்கமுடியாத பாரமாகவே முடியும். இந்தவியவஸ்தையால் இராமரிடம் பிரஹ்மத்வம் ஓரல்பமும் நிலைபெறுமையையோர்ந்திடாமல், சிவனாரது ஸ்ரீபாதத்தின் கட்டைவிரனகநுதியால் அழுத்தப்பட்டு நசுங்குண்ட அல்பஜந்துவாகிய இராவணனை ஸம்ஹரித்துவிட்டார் என்று தமது இராமரது பிரபாவத்தைக்கொண்டாடிய ஐயங்காரது பிரதாபத்துக்கு யாங்கூனிகொடுக்க வல்லேமல்லேம். சிவபெருமானது கட்டைவிரனகநுதியால் அழுத்தப்பட்டு நசுங்குண்ட ஜந்துவாகிய இராவணனை அச்சிவனார். கொல்லுமாண்மைபெறாராயினார் என்று நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் பேசியது அவரது சீனையேயன்றோ குலைத்துவிட்டது? இனியேனுங்கூர்ந்து யோசித்துப் பேசும்வல்லபத்தைப்பெற்று வெளிவருவாராக.

இதுகாறும் யாம்விசாரித்துத் தீர்மானித்தமுடிவால் இராமரிடம் ஓரல்பமும் தெய்வசத்தன்மை ஸித்தியாமையால், அவர் ஸாமான்யபத்தஜீவனென்பதே ஸித்தம். ஜீவனாகிய அவருக்கு ஹத்திஸம்பலித்தது என்பதிலோராக்கேஷபமு மின்மையால், அந்தஹத்

திதொலையுமாறு அவர் சிவனைப்பூசித்தாரென்பது நிர்விவாதகிரஸ்தமென்க. இதனைத்தெளிந்திடாமல் (இராமர் சிவபூசைசெய்தது ஆகாயத்தாமரை) என்று வைஷ்ணவப்பிஞ்சாகிய நமது ஐயங்கார் எழுதியது (முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றோடேமறைக்கும்) அதிகாரியினது செய்கையோடொப்பமுடிந்தது. எமதுநாயகரவர்களை நமதுபண்டிதர் சைவப்பழம் என்று பலமுறை எழுதியதால், யாம் அவரை வைஷ்ணவப்பிஞ்சென்று பிரஸ்தாபித்தது குறைகூறியதாகாது. இனி அவர் தக்கவாறு விவகரித்துவரின், யாம் அவரை யோரற்பமுங் குறைவுபடப்பேசுகிலேம். அவரது குறைவுடையதீபிகையை நிறைவுபடுத்தி இரண்டுபாரமாக இப்போது வெளிப்படுத்திய சுவடியில், அந்தச்சுவடிக்குஆக்கியோர் தமதுதிருக்குமாரராகிய(வித்வான்வைகுண்டம் ஐயங்கார்) என்று நமதன்பர் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். யாம் கொடுத்த வைஷ்ணவப்பிஞ்சு என்னும் பட்டத்தை நமதன்பர் தமது திருக்குமாரருக்கு அளித்துவிட்டு, வேண்டுமாயின், வைஷ்ணவப்பழமென்றே முதிர்ந்து வெளிவரக்கடவர். நமது வைஷ்ணவப்பழமாகிய ஐயங்காரது சுவடியின் பிற்பாதியிலுள்ள சரக்கைகாண்டு வெளிப்படுத்துகிறோம். அவைகளைப்பார்த்து மத்யஸ்தபுத்தியுடையபெரியோர் விலையேற்படுத்தி, அவை புழுத்தனவோ? நல்லனவோ? என்பதைநாடி மகிழக்கடவர். எமதுநாயகரவர்களைப்பிரஸ்தாபித்துக்(கூவுகிறார்) எனவொன்று வரைந்தார். அன்றியும் (சிவக்கொழுந்தின் கையெழுத்தே சாட்சி) என ஸ்ரீமத் அப்பையதீக்ஷிதரவர்களைத் தூஷித்தார். இம்மட்டோ, (நமதுசைவப்பழமுங் கையெழுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றதே) என மீண்டும் எமதுநாயகரவர்களைத் தூஷித்தார். இன்னும், (சைவப்பழத்தின் விலையாகாதகைச்சரக்கு) என ஒன்று கூறித்தொலைத்தார். இப்படிப் படிதாண்டிப் பேசியபண்டிதர்க்கு யாம் தக்கபகுமானங்கொடுத்துவப்பிக்க எமக்குச்சக்தியில்லாமற் போகவில்லை யென்பதையே ஈண்டறிவித்தோம். இங்ஙனவிற்க.

நமதுபண்டிதர் (அரக்கனும்வேதியனோ; வேதியனேயாயினும் அவனைவதைத்ததில் இராமனுக்குத்தோஷம் வராது.) எனவும், (பிரமன் தலையைக்கிள்ளிப் பிரஹ்மஹத்தியால் பித்தனாயலைந்த சிவ பிரானது பெரும்பழிதுடைத்த பெருமானாகிய இராமன்) எனவும் பெருமைகூறிக்கொண்டார். இவர், முதற்கண் அரக்கனும்வேதியனோ என்று கடாவியநோக்கம் அரக்கர்வேதியராகார் என்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இது, “அக்னிஹோத்ராச்சவேதாச்ச, ராக்ஷஸாநாம்க்ருஹேக்ருஹே” என்னும் இராமாயணவசனத்தை அழிக்கு

ன்றது. பின்னர், வேதியனையாயினும் அவனைவதைத்ததில் இரா
மனுக்குத் தோஷம்வராதுஎனப்பேசியநோக்கம் வேதியர்களைக்கொ
ல்லுவதிற்பழியுண்டாமென் றஞ்சவேண்டாமென்று உபதேசிக்கின்
றது. அன்றியும், நமது பண்டிதர் தமது வழத்திரட்டில் (கசுவது)
பக்கத்தில் இராவணன் பிரஹ்மணஞகான் என்று வெகுசுஷ்டப்
பட்டுச்சாதித்த சாதனையையும் பாழாக்குகின்றது. இப்படியுந்த
மொறி நமதுபண்டிதர் குழம்பினாரன்றோ ? இவரின்னுங்குழம்பிக்
குமையாவாறு சிவாதிக்யரத்நாவளி உ-வது பாகம்(௩௨-வது) பக்கம்
தொடங்கி (௩௮-வது) பக்கம்வரையில் பார்த்திடுவாராக. இந்தப்
பகுதியில் பிரஹ்மசிரச்சேதத்தாற் சிவனுக்குடேர்ந்தஹத்தியை இ
ராமன் துடைத்தான் என்கூறிய நமதுபண்டிதரது வாய்க்குப்பூ
ட்டன்றோ சித்தப்படுத்தியிருக்கின்றது ? இனியேனுங்கவனித்து
விவகரிப்பாராக. இங்ஙனநிற்க.

நமதுஐயங்கார் (தாடகிஎன்கிற பெண்ணை இராமன்கொலை
செய்தாரோ! அதில்வினைந்ததோஷத்தை எங்கே சிவபிரதிஷ்டைசெ
ய்துஅவர்போக்கிக்கொண்டார்) என்று சங்கைக்கொண்டார். தாட
கையினது வதம் இராமர்செய்தது விசுவாமித்திரபகவானது ஆஜ்ஞா
பரிபாலனார்த்தம். போதமிழந்துசெய்தது பாவமாவதெங்ஙனம் ?
இராவணவதம் தன்னுடையபெண்டைக் களவாடினென்னுமா
னமேற்கொண்டு. முந்தியது பரப்பிரயோஜனம். பிந்தியது ஸ்வப்ர
யோஜனம். இவற்றையுக்கியாத குறைவினாலன்றோ நமது பண்டிதர்
அவலத்தில் வாயைத்திறந்தனர் ? இத்தகைய நலிங்களவரறிந்து கு
ணப்படுமாறு திருவருள்கூட்டியதும் அவரது அதிர்ஷ்டந்தான். இ
ராவணவதத்தால் வினைந்ததோஷம் பிரஹ்மஹத்தி. தாடகாவதத்
தால் வினையத்தக்கது ஸ்திரீஹத்தி. இரண்டும் ஹத்திகளானாலும்
பிரஹ்மஹத்தி அதிகுகொடுமையுள்ளது. எருதைக்கொல்லுவதும்
பசுவைக்கொல்லுவதும் பாவமானாலும், பசுவதையால் பாவமதிகரி
க்கும். இவைகளுக்குத்தேடிப்பரிகாரங்களும் தாரதம்யமாகவேயி
ருக்கும். இவற்றையோர்ந்திடாமல் பிரஹ்மஹத்தியோடு ஸ்திரீஹத்
தியையும் ஸமமாகக்கொண்டு நமதுபண்டிதர் கடாவியது அஸம்பா
விதமென்க. இராவணனைமார்த்திரமேயன்றி அநேகரை இராமர்
கொன்றிருக்கிறார். அவர்களைக்கொன்றதற்கும் அவருக்குப்பாவம்வ
ந்ததேயன்றி வேறில்லை. இராமர் இராவணஸம்ஹாரஞ்செய்தார்
என்னுங்கால், அவனையும் அவனுடையகூட்டத்தையும் அழித்தார்
என்றுபொருளுண்டாகும். அதுபோல், அவர் இராவணவதத்தாலு
ண்டாகிய பாவத்தைப்போக்கிக்கொண்டாரென்னுங்கால் அவனை

ஒருகல்லை யாரோவொருவர்நட்டுப் பிரஸித்தியுண்டுபண்ணினார் என்று உள்ளம்நாணுமல் எழுதிக்கொண்டார். அதனையேனோ நமதன்பர் பிடுங்கிவிடக்கூடாது? இவரது ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கவந்த இராமாநுஜர்முதலிய பூர்வீகர்களாவது ஏன்பிடுங்கவல்லாரல்லரா யொழிந்தார்கள்? இனியாவது நமதுஅன்பர் அதனைப்பிடுங்கி அப் பர்ஸெறிந்துவிட்டு இராமருக்குக் கௌரவத்தைச் சாதித்துக்கொள் வாராக. ஸ்ரீகாஞ்சியில் திருமாற்பேறு என்னுமிடத்தில் சிவபெரு மானுக்கு (மால்வணங்கீசர்) என்றுதிருப்பெயர்வழங்கிவரும் பிரத யக்ஷத்தையும், அதனைவிளக்கும் பிரமாணத்தையும்விசாரித்து, இத் தகையசிவமகிமைசெறிந்துவிளங்கும்க்ஷைத்திரங்கள் பலவுளவென் பதையுமாய்ந்தடங்கி அவர்சுகிப்பாராக. இன்னும்விரிக்கிற்பெரு கும். இங்ஙனநிற்க.

நமது வைஷ்ணவசிரோமணியார் (தாசரதியின் தாட்டாம னாயின்பெருமை, கல்லுருபெண்ணானதையில் கண்டுகொள்ளலா மே) எனவுள்ளம்பழுத்து உரைசெய்தார். பாரதத்திற்போந்தஜண் டியினதுகதையை நமதன்பர் இதுகாறும்பார்த்தறியார்போலும். அவள் தனதுகணவனாகுத்துக்கல்லாகச்சபிக்கப்பட்டுக்கிடந்தபோ து அர்ஜுனன் அசுவமேதஞ்செய்யநடத்திவந்தகுதிரை அந்தக்கல் லிலுராய்ந்துகொண்டது. அந்தக்குதிரை கல்லோடொன்றி விடுப டாதுவருந்துவதை அர்ஜுனனறிந்து ஒருகையாற்கல்லையும், மற்றொருகையாற் குதிரையையும்பற்றினான். உடனே அந்தக்குதிரை கல்லினின்றும்விடுபட்டது. அந்தக்கல்லானது தனதுஜடவடிவம் மாறிப் பழையபடிஜண்டியாகிய பெண்ணாய்விட்டது. இதனால், அர் ஜுனனுடையகையனாலொருகல்லுக்குப்பெண்வடிவம்வந்ததும், அ ப்படியேஇராமரதுகாலா லொருகல்லுக்குப் பெண்வடிவம்வந்ததும் வியத்தம். கல்லுருவைப்பெண்ணாகியஅர்ஜுனன் பரதத்வமாயிடின ன்றோ அவனைப்போலவே கல்லுருவைப்பெணுக்கியஇராமனும் பர தத்வமாகலாம்? இராமரதுகாலால் கல்லுக்குப்பெண்ணுருவம்வந் தது அந்தப்பெண்ணின்கணவனது வாக்குவிசேடத்தால். அர்ஜுன னதுகையால் கல்லுக்குப்பெண்ணுருவம்வந்தது அந்தப்பெண்ணின் கணவனது வாக்குவிசேடத்தால். இராமனதுகதியும், அர்ஜுன னதுகதியு மொருநிலையினிற்றலால், நமதுபண்டிதர் இராமரை அள வுக்கதிகமாகப்புகழ்ந்தது செரிக்காமல் அஜீர்ணப்பட்டுவிட்டது. இராமரதுபரதத்திற்கே கல்லைப் பெண்ணுக்கும் வல்லபமுண்டா யிருப்பின், அவர்காடுமேடுகளெல்லாந்திரிந்து காலங்கழித்துவந்த காலையில், அவரதுகாலிற்பட்டகல்லுகளெல்லாம் பெண்ணுருவெய்

தாதகாரணம்யாதோ? எங்கள் காழிப்பெருந்தகையார் (சுட்டவெ
லும்பை ஓர்நொடிப்போதிற் பெண்ணுக்கியருளினார்) என்னும் மஹி
மாதிசயத்தையயிறெரியாதுகேட்டு இனியேனுங்குணங்களையாராய்
ந்து நமதுபண்டிதர் மணம்பெற்றுவாழ்வாராக.

இனி, நமதுபண்டிதர் (ஸ்ரீராமருக்கு அகஸ்தியபகவான் விராஜா
தீக்ஷைசெய்து இராவணனைபகரித்துக்கொண்டுபோனசீதையை அ
டையும்வரமுதலியன அநுக்கிரகித்தாரென்று இராமாயணத்திலில்
லாமையால் அதனையங்கீகரிப்பது கூடாதெனவும், பூதம்புராணத்
தில் அதுகூறப்பட்டிருப்பின், அந்தராமரை வேறுஇராமனைக்
கொள்ளவேண்டியதெனவும், (ஸாக்ஷாத் நாராயணன் அவதாரமாக
வால்மீகிஇராமாயணத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட இராமன்) பாத்ம
த்திற் சொல்லப்பட்டதில்லையெனவும் பிரஸங்கித்தனர். காசியிலே
இருக்கின்றவர்களுடையகாதில் இராமருடைய தாரகமந்திரத்தைச்
சிவனாருபதேசிக்கின்றார் என்று பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டாடுங்க
தையை ஏனோவான்மீகிபகவான் கூறாதொழிந்தார்? வால்மீகி
சொல்லாமையால் எமக்கு அதுபிரமாணமாகாது என நமதன்பர் அ
தனையேனோதள்ளாது கொஞ்சமகிழ்கின்றனர்? வேறுநூலாற்பெற
ப்பட்டஇவ்விராமதாரகம் தசரதனதுசேயினதாக நம்மவரினிக்கொ
ள்ளுதல் தகாதென்க. தமது ஏழைஇராமருக்குப் பெருமையுண்
டாவதாயிருந்தால், வேறுஎந்தநூலாயிருந்தாலுங் கொள்ளுவதும்,
சிறுமையுண்டாவதாயிருந்தால், அவ்வுண்மையை யுணர்த்துநூல்
ஏதுவாயிருந்தாலுந்தள்ளுவதுங் கலிவைபவமென்றே நகையாடுகின்
றனர் நல்லோர். இராமாயணத்தில் சீதையோடுசென்று அகஸ்திய
ரை இராமர்கண்டாரென்று சொல்லப்படுவதற்குமாறாகச் சீதை
யையிழந்தபின்னர் அவர் அகஸ்தியரைக்கண்டதாகக் கூறுவதை ந
ம்புவது யாங்ஙனமெனவுங்கடாயினர். சீதையை இழப்பதற்குமு
ன்னும், அவளை இழந்ததற்குப்பின்னும் இராமர் அகஸ்தியரைக் க
ண்டாரொன்பதேதுணிவு. பிந்தியது ஏன்சொல்லப்படவில்லையெ
னின், இராமதாரகவைபவம் வால்மீகிசொல்லாமையால் குடிமுழு
கிப்போய்விட்டதாக நமதுபண்டிதர் துக்கிக்கின், யாமுமதற்குப்பதி
ல்சொல்லவேண்டியபொறுப்பால் வருந்துவோம். வால்மீகிபகவான்
சீதையைமயிர்பிடித்துத் துடையிற்கைகொடுத்து இராவணன்தூ
க்கிக்கொண்டுபோனான் என்று எழுதியிருப்பதற்குமாறாகத் தமிழிரா
மாயணத்திற் கம்பாநிலத்தைப்பேர்த்து அப்படியே சீதையைஇரா
வணனெடுத்துக்கொண்டுபோனான் என்றுஎழுதியிருக்கின்றனர். நம
துபண்டிதர் இந்தக்கம்பரையும் வான்மீகியைப்புகழ்ந்ததுபோல் தம

து ஆபாசபத்திரிகையில் கம்பநாட்டாழ்வான் என்று புகழ்ந்திருக்கின்றனர். இவருக்கு வால்மீகி சொன்னது மெய்யா? கம்பர் சொன்னது மெய்யா? வால்மீகி சொன்னதையும், கம்பர் சொன்னதையும் வேறுவேறுதேதகள் என்று இனி நமதன்பர் கூறுவார்போலும். அல்லது வான்மீகர் சொன்னதுதான்சரி, கம்பர் சொன்னது பிசகு என்று கூறுவார்போலும். அங்ஙனமேல், வால்மீகர் சொன்னதுபிசகு, கம்பர் சொன்னதுதான்சரி என்று ஏன்வாதமுண்டாகாமற்போகும்? இனி, நமதுஜயங்கார் தமிழின்பெருமையறியாது தட்டிநின்று குஞ்சுதஸம்ஸிதாப்பிரஸங்கியாரதுமதத்தை யவலம்பித்துக் கம்ப ராமாயணம் தமிழாகையால் அதுபிரமாணமன்றென, நியாயஞ்சொல்லவேண்டியது. அங்ஙனஞ்சொல்லத்தலைப்படி, (அவர் வேதம் எனக்கொண்டாடுந் திருவாய்மொழி) முதலியநூல்கள் அஸாமஞ்ச ஸமாயொழியும். இப்படியழியுமஸங்காத்மவாதத்திற் கொருகதிதேடிக்கொள்ளாமல் அவர் இராமாயணபாத்மங்களுக்குத் தேடியகதி அவருக்கே சிரிப்பையுண்டுபண்ணுமென்க.

இவ்வுண்மைகளைவசாரித்துத்தெளிவெய்தப்பெறாத நமதுசிறுத்துக்காட்டுப்பண்டிதர் பாத்மத்திற்சொல்லப்பட்ட இராமர் நாராயணாவதாரமன்றெனவும், இராமாயணத்திற்போந்த இராமர்தான் நாராயணாவதாரமெனவுங் கூசாதுபேசினர். இவரதுகிரஹணதோஷத்தை யாம்மெய்யென்றுகொள்வதா? பாத்மம்-வாஸிஷ்டம் முதலியவைகளை மெய்யென்றுகொள்வதா? பிரமாணங்களாகிய பாத்ம முதலியவைகளையே மெய்யென்றுகொள்வதவசியமாகையால், அவற்றுட்போந்த இராமர் நாராயணாவதாரமாகவே ஏற்படுகின்றனர். ஆகையால், அவரே வான்மீகத்தாற்பெறப்பட்ட இராமரென்பது ஸித்தம். பலபலஇராமர்கள் வாஸிஷ்டத்திற்பெறப்படுகின்றனரோ யெனின், அவ்விராமர்களெல்லாம் நாராயணரதுஅவதாரமாகவே அதுகூறுதலால் ஒர்பாதகமுமின்றென்க. பலபல இராமர்களுண்டாதல் யாங்ஙனமெனின், அதற்கு ஸமாதானமுரைக்கவேண்டிய பொறுப்புளமக்கின்றெனவறிக. அதிற்போந்தஇராமர்கள் நாராயணாவதாரமாகார்என நமதன்பர்கூறியதை மறுக்கவேண்டியதொன்றே எமக்குற்றபொறுப்பு. அதை யாம்செய்துவிட்டோம். வான்மீகத்திற்போந்த இராமரோ அகஸ்தியரதுஉபதேசத்தையும், விரஜாதிகூஷையையும், சிவபூசையையுங்கொண்டு உய்ந்தாரொனப் பாத்மத்தாற்சாதித்ததும் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. விரிக்கிற்பெருகும். இது நிற்க.

நமதுபண்டிதர் (வால்மீகியத்தில் மாண்டுகரணி என்ற ஒரு முனிவருடைய பயனற்ற ஒருசரித்திரத்தைச் சோம்பாதுசொன்ன வால்மீகி முக்கியங்களாயின், இலிங்கப்பிரதிஷ்டையையும் சிவபூசையையும் சொல்லாமல் இருப்பாரா?) என்றுவினவினர். மாண்டுகரணியினதுகதையைப் பயனற்றதாக நம்மமவர்கொண்டது அம்முனிவரது அதிர்ஷ்டந்தான். அதுபோலவே இராமரதுகதையையும்பயனற்றதாக 'ஒருவர்கொள்ளின், 'இவர்'என்செய்வார்? பயனில்செய்கையுடையார் என்று வான்மீகிக்குப் பட்டமேற்றிய பின்னர், அதனையிறக்குவது கஷ்டமென்க. நமதுஅன்பர் வான்மீகியைத் தூஷித்தஸந்தர்ப்பத்தில் (சோம்பாது) என வோரரியபிரயோகஞ்செய்தார். அதனைவினியோகித்த 'அவரதுகருத்து'என்ற யிருப்பினும், அத்தகையபிரயோகங்கள் அம்முனிவர்விஷயத்திற் செய்து தடுமாறியது நமதுஐயங்காரதுயோக்யதைக்கு அழகன்று. சோம்பாது என்பதற்குப் பிரதியாகச் (சலியாது) என்றுபிரயோகித்தாலாகாது? இவ்வாறெல்லாம் அவர் எழுதியங்கியது தமது எடுப்பைச்சாதிக்கமுடியாத மனக்குழப்பத்தின்விளைவேயாம். என் செய்வார்பாவம்! இராமர்பிரஹ்மஹத்தியநந்தீரம் சிவபூசைசெய்ததை வால்மீகிபகவான் பிரஸ்தாபியாதகாரணத்தை நாயகரவர்கள் இனிதுபரிஷ்கரித்திருக்குநயத்தைக் கூர்ந்துயோசிக்கும்பண்பிழந்து கூபமண்டுகத்தின்செய்கையை நமதன்பரதுசரித்தது அவரதியற்கையென்க. எமதுநாயகரவர்கள் இராமரதுமகிமைகூறவந்த இராமாயணம் அவருக்குஹத்தியைப் பச்சையாகக்கூறுவது மரியாதைக்குறைவெனவும், மஹாதேவரதுபிரஸாதத்தை அவருக்கு அதுஒப்பியது மகிமையேயாகுமெனவும் பிரகாசப்படுத்தினர். இதனை நம்மவர்பரிகரித்துக்கொண்டவிந்தை அவ்விராமருக்கேவெளிச்சம்.என்னெனின் (வால்மீகியின்உள்ளத்தில்புகுந்துஅவரதுகருத்தைக்கண்டுபிடித்து நமக்குஅன்போடு அன்பர் உபதேசித்ததுபேருதவிதான்) என்று பரிகசித்தார்.இவ்வன்பர் பாத்மத்திற்சொல்லிய இராமர்வேறு இராமாயணத்திற்சொல்லியஇராமர்வேறு என்றுதெரிந்துரையாடியது எந்தராமர்வந்து இவருக்குநேர்நின்று சொல்லினரோஎன்று யாங்கடாவுதல் கஷ்டமோ? அல்லது இராமர்யணத்தைச்சொல்லிய வால்மீகியினதுஉள்ளத்திலும், பாத்மத்தைச்சொல்லிய வியாஸரதுஉள்ளத்திலும் இவர்புகுந்துபுகுந்து பார்த்தே இரண்டிராமர்களைக்கண்டுபிடித்தாரோ என்று யாம்'பரிகசித்துப்பதுங்கஷ்டமோ? காரியத்திற்பசையின்றிச் சொல்லிரயஞ்செய்து காலப்போக்குச்செய்தல்அபண்டிதர்க்கணியாம்.அன்றியும்,நமதன்பர் இராமரது

பெண்டை இராவணனபகரித்துக்கொண்டுபோன குறைவையெடுத்துக்கூறியவால்மீகி அவ்விராமருக்கு ஹத்திவந்ததைக் குறைவாகவெண்ணி, அதனைக்கூறுதுவிடுத்தல் யாங்ஙனமென வோர்பெரியநியாயங்கண்டுபிடித்துக் கையிலேந்திவந்தார். இராமரது பெண்டை இராவணனபகரித்துக்கொண்டுபோயினானேயன்றி இராவணனது பெண்டை இராமரபகரித்துக்கொண்டுபோனதில்லை. இவருள், இராமரதுபெண்டைஅபகரித்த இராவணனிடமே இழிவுஸித்திக்கின்றது. இராமரிடத்தில் பரிதாபமேஸித்திக்கின்றது. இராமருக்கு ஹத்திஸம்பவித்தவிஷயமோவெனின், இராமர்தலையிலேதானேவிடிந்து இழிவாகின்றது. இராவணனைக்கொன்று இராமர் ஹத்திக் குள்ளானதற்கும், இராமர்பெண்டிழந்துவருந்தியதற்கும் அந்தராதரபேதமுண்டாகையால், நம்மவர்கஷ்டப்பட்டுத் தேடியஸமாதானம் காலேவாரிக்கொண்டது.

இவ்வளவிலமையாது, நமதன்பர் வேறுவிசித்திரம்பகர்ந்தனர். அது (தேவியிடம் சங்கைகொண்டு அவளை அக்கினியில்புக உத்தரவுகொடுத்தஇராமன் அவ்விடம்வந்திருந்த பரமசிவனைப்பணிந்து இரண்டு வில்வதளம்போட்டுஅர்ச்சித்துத் தன்றோஷத்தையும், மனைவிதோஷத்தையும்நீக்கிக்கொண்டாலாகாதா? நேரில்வந்ததெய்வத்தைவிட்டுச் சிலாமயமான சிவலிங்கத்தைப்பூசிப்பதில் யாது பயன்) எனப்பிரஸங்கித்ததேயாம். 'பரமசிவனை நேரில்கண்டபோது நீராலும்மலராலும் நெஞ்சருகப்பண்ணுதலால், தன்னுடைய தோஷத்தையும், சீதையினது தோஷத்தையும் இராமர் நீக்கிக்கொள்ளுதல் சுலபந்தான். அன்றோர்மாட்டுத் தோஷங்கள் விலகினவென்று உலகமறியவேயன்றோ ஸீதையை அக்கினியிற்புகுவித்ததும், தாம் தமதுபேரால் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டித்ததும் இராமரிடத்து நைஜதர்மமாயிற்று? நமதன்பர்க்கு இவ்வுண்மையில் விபரீதமுண்டானபடியேயன்றோ நேரில்வந்ததெய்வத்தைவிட்டுக் கல்லாகிய தெய்வத்தை அவர் ஏன் கட்டிக்கொண்டழவேண்டுமீ என்று விபரீதத்தாற்கடாயினார்.? நினைத்தமாத் திரத்தில் இராவணனைஅழிக்கு மாற்றல்வகித்தநாராயணன் கோசலைகார்ப்பத்தில் மானிடனாகப்பிறந்துபெண்டிழந்து குரங்குகளின்காலைக்கட்டிக்கொண்டு பெருமுயற்சியோடு ஏனோ இராவணசங்காரஞ் செய்தல்வேண்டும்? சிலாமயமானலிங்கம் என்று அர்ச்சையைஹேயமாகக்கூறியது வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தைநமதன்பர்றிந்தவைபவம்போலும். அவர்லிங்கத்தைச் சிலையென்று நிந்தித்தமையால், தத்வத்ரயத்தில் 'சுகவரஸ்'ரூபந்தான் பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தரியாமித்வம், அர்ச்சாவதந

ரம், என்றஞ்சுபிரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்” என்னும் வசனத்திற்போந்த(அர்ச்சாவதாரம்)தலையறுபட்டு (ஈசுவரஸ்வரூபந் தான் நாலுபிரகாரத்தோடேகூடியிருக்கும்)எனவன்றோநாட்டுதலமையும்? நமதன்பர் சைவதூஷணத்திலிறங்கியதுபோதாமல் வைஷ்ணவதூஷணத்திலுமன்றோ இறங்கிவிட்டனர்? பாவம்! பாவம்!!

இம்மட்டோ, “இராவணனைக் கொல்லும்படி இராமனுக்கு உத்தரவுகொடுத்தசிவனை அவ்வாறேநடந்த”தன்பக்தனாகிய இராமன்மீதுகுற்றஞ்சாட்டி,தன்குறியாகியலிங்கத்தின்மீதுகுடத்துநீசைக் கொட்டிக் கும்பிடச்சொல்லிவிதித்தாரென்பது வெகுநேர்த்தி” எனவொன்றுகூறினார். இராமர்அகஸ்தியரது அநுக்ரஹத்தால் சிவனையுபாஸித்ததனால் சிவபெருமான்வெளிப்பட்டு இராவணனை ஸஹ்மரிக்கத்தக்க வரங்கொடுத்துப்போயினர். அவரவர்கோரியநலங்களைப்பிரஸாதிக்குங்கருணாசாலித்வமேசிவபெருமானிடம்வெளியாகியது. பின்விளைவுக்கேற்ற கர்மமடியாகவே ஒருவனொருகாரியத்திற் பிரவர்த்திப்பதான்கயால்,அந்தக்கர்மமடியாகவேஇராமரது இராவணஸம்ஹாரம் பிரஹ்மஹத்திவிளைவும், தந்நீவர்த்தியைத்தேடுஞ்சிவாராதனமும் பிரயோஜனமாயிட ஹேதுவாகியது. தத்வத்ரயத்தில் “கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மன்தின்றபிரஜையை நாக்கிலேகுறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரமாய்ச் செய்கையாலும்” எனப்போந்த ,பிள்ளைலோகாசாரியர்வாக்கியம் நமதன்பருக்குப் பெரும்பீழையையேவிளைத்தது. நமதன்பருடைய கேள்விகள் கிறிஸ்தவர்கள்வாயில்வழங்குமவ்வளவு ஹேயநீலையினிற்றல்மிகப்பரிதாபமென்க. இவரது யோக்யதையைக் கொண்டாடுவது இவரினத்திற்சேர்ந்து சாபவயப்பட்ட கலிநண்பர்க்கே அமையும்.ஏனையோர்க்கு அருவருப்பையேயுண்டுபண்ணும். ஏனெனின், விவகாரவொழுங்கின்படி நியாயபாட்டையினின்று வாதம்புரியத்தக்க நமதன்பர்(சிவன்தன்குறியாகிய லிங்கத்தின்மீது நீசைக்கொட்டிக் கும்பிடச்சொல்லிவிதித்தாரென்பது நேர்த்தி) என்று பேசியது அழகோ? இவரதுதிருக்குந் தருக்குங்கெடுமாறு பின்வெண்பாக்களை வாசித்தடங்குவாராக.

“சாளக்கிராமத்தைச் சற்றுநிதானித்துப்பார்

நீளப்பகக்குறியாம்நின்மலை—யாளத்தான்

வந்தசிவன்குறியா வைதாயிலிங்கத்தை

எந்தநரகைப் பெறவோவீங்கு.

மாலுமிலக்குறியு மாதேவனையிலிங்கத்

தேலவருச்சித்திடுதலேற்குமே—நாலுமறை

அந்தோசிவன்குறியைத் தானோவவர்விரும்பித்
தந்தார்மெய்ப்பூசையுறத்தான்”

இவைகளை இனிதுகவனித்து இன்புறுவாராக. அன்றியும், நமதன்பர் “உலகமும்ய் விலங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்தாரொன்றால், அவ்விவங்கையில் செய்யலாகாதா? அயோத்தியிலிடமில்லையா? இராமேசுவரத்திட்டுத்தானு அகப்பட்டது? சாவகாசமாய்ச் செய்யலாகாதா? தம்பிபரதனுக்குத்தந்த தவணைநானைத்தவருது கன்றைநாடிவருந்தாய்போல்வருந் தடபுடலவசரத்தில்இச்சிவலிங்கபூசைச்சள்ளையும்தேவையோ? சிவபூசை இலங்கைக்குப்போகையில் செய்ததேயொழியத் திரும்பிவருங்கால்அல்லவென்பீரோல், சேதுபுராணம் அபத்தபஞ்சாங்கமாய்முடியுமே. ஆகையால், இராமன் சிவபூசைசெய்ததுகட்டுக்கதை” எனத் தமது ஸாமர்த்தியத்தையெல்லாங் காட்டினார். இவரது வீண்பிரஸங்கம் அடங்குமாறு யாம்பில கேட்கின்றோம். இவரது தெய்வமாகியஇராமர் இராவணஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டேவந்தவராக, ஏனோ அவர் இலங்கையில், அல்லது அதற்குஸமீபத்திலெங்காவது பிறவாமல் அயோத்தியிற்பிறந்தார்? வேறுஎங்கும் இடங்கிடையாமற்போச்சுதா? அயோத்தியைக்காட்டிலும் புண்ணியபூமி அகப்படாமற்போச்சுதா? தூரதேசத்திலேபிறந்து ஏனோ அவதிப்பட்டிக்கொண்டு வழியிலேபெண்டைப்பறிகொடுத்துத் திண்டாடிவந்து இராவணஸம்ஹாரஞ் செய்யவேண்டும்? தேவர்களது துன்பநிவர்த்தியைநாடி இராவணவதத்தை விரும்பியவர் உடனேசெய்யாநில் காலதாமசத்தின்பேரில் பல அவதிகளுக்கெல்லாந் தான்ஆளாகிவருந்தி, அநந்தரம் அதனைச்செய்துமுடித்ததென்னை? தேவர்களது துன்பநிவர்த்தியைநாடிவந்தவர் காடேகதியாய்த் திரிந்து தானொருவழி, தன்பெண்டாட்டியொருவழி, தன்னைப்பெற்றாரொருவழியாகக் கலங்கிநிற்கக் காலங்கழித்ததென்னை? தம்பிபரதனுக்காகத் தவணைதவருதுவரத்தக்கவர் முன்னதாகவே வேலையை முடித்துக்கொண்டு அலைச்சலின்றிஏன்வரக்கூடாது? இராமருக்குச் சிவபூசையைக்காட்டிலுமா தம்பிபரதன் சிறந்தவன்? இராமர் அவனிடத்திலருமைபாராட்டினவராயின், அவன்றன்மையறிந்து வரும்படி அதுமானை அவனிடந்தூதுவிட்டதென்னை? அவன் ஆண்டுவந்தஅரசைத் தன்பக்கல்விடுவானோ விடமாட்டானோ என்று அவனிடம்ஸந்தேகித்தஅருமையுடையார் இராமரென்று நமதுபண்டிதர் இனியேனும் யுகித்தடங்குவாராக. சிவபெருமான் இராமருக்கு நாதராயுள்ளவர். இராமநாதர் என்னும் உலகபிரஸித்தியைநா

டாமல் நமதன்பர் விசிறிவினையாடியது என்னமதி? பரதேகேதேகப ந்து. வினைக்கீடாகவன்றோ அவனை இராமர்பிரிந்தது? அகவினையேயன்றோ மீண்டுமவனோடு இராமனாச்சேர்த்தது? இவ்வினைகளைச் சிவனையன்றோ அவருக்குக்காலமறிந்துகூட்டிப் பொசிப்பித்தனர்? இராமருக்குச் சிவம் அரியபொருளாயிருந்தமைபற்றியே யன்றோ (இராமநாதர்-இராமலிங்கம்-இராமேசுவரம்) என்னுஞ் சாஸநங்களை அவ்விராமர் நிலைபெறுவித்தனர்? இவ்வுண்மைதெளியாது நமதன்பர் தேடியதுச்சுஹேதுக்கள் அஸாமஞ்சஸமாயின. அன்றியும், அவர்ஸே துவிற்சிவபிரதிஷ்டை இராவணவதத்திற்குமுந்தியேயன்றிப் பிந்தி செய்ததின்மெனச் சைவர்கூறுவதாகவருவித்து ஸேதுபுராணத் தைத் தூஷித்தார். முன்னும், பின்னும், எப்போதும் இராமர்சிவனைப்பூசித்தார் என்று எமதுநாயகரவர்கள்கூறியபகுதியை நமதன்பர் பாராதவர்போல நாடகம்புரிந்துமாழ்கினர். இவர்தாம்அபத்த பஞ்சாங்கக்கடைபரப்பியதை மறைக்கவேபோலும் ஸேதுபுராணத்தை அபத்தபஞ்சாங்கம்என்று நிந்தித்தது? இத்தகைய அவலமான காலக்ஷேபத்தையடக்கி இனியேனும் நமதன்பர் ஸபலமார்க்கத்திற் சஞ்சரித்துக்ஷேமமடைவாராக. இதுநிற்க.

நமதுவைஷ்ணவாக்கோசர் ‘‘அகஸ்தியர் தத்வத்தில் இராமனுக்குமயக்கந்தீர உபதேசித்தனவொன்று அன்பர் எழுதினார். இது மெய்யானால் ஸீதையிருக்குமிடம் இராமனுக்குத்தெரிவித்து, அம்மயக்கமும் அம்முனிவர் தீர்த்துவிட்டிருப்பாரோ’’ என்று வரைந்தார். அன்றியும், ‘‘சிறுவயசிலேயே இராமன் ஸர்வஜ்ஞவொன்று சொல்லப்படுகின்றனர். இந்த இராமருக்கு அகஸ்தியரும் உபதேசிக்கவேண்டுமா?’’ என அதிசயங்கொண்டாடினார். இவற்றையுங்களைந்தெறிவாம். இவ்வைஷ்ணவபண்டிதர் இராமன்மானிடக்கோலங்கொண்டதற்கேற்ப நாடகம்புரிகின்றவொன்னுந் தமதுபீடிகையை ஈண்டுமறந்தார். மனுஷ்யராகிய இராமருக்கு அகஸ்தியர் உபதேசித்தது ஸஹஜமேயாம். இதனைமறுத்து இராமருக்கு ஸர்வஜ்ஞபட்டாபிஷேகஞ் செய்யவந்த நமதுபண்டிதர் அவ்விராமருக்கு விசுவாமித்திரபகவான் மந்திரங்களையும், உபஸம்ஹாரமந்திரங்களையும் உபதேசித்தருளினானெனக்கூறும் வால்மீகியினது வாக்குக்கு என்னகதிதேடினார்? விசுவாமித்திரர் அநுகரஹித்தபடியேயன்றோ இராமருக்கு அகஸ்தியரும் அநுகரஹித்தனர்? அகஸ்தியரதுகால்களில் பலதாம்வீழ்ந்தவணங்கி அஞ்சலியோடுநின்ற இராமருக்கு அவ்வகஸ்தியர் உபதேசித்தானொன்றால் பரிபவமோ? அகஸ்தியர்மாத்திர

மேயன்றி வஸிஷ்டருமன்றோ அவருக்குத் தத்துவத்தை உபதேசஞ் செய்தருளினர்? அதுவேயன்றோ வாஸிஷ்டம் என்று பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது? இராமர் சீதையையிழந்தகலக்கந்தீரவே அகஸ்தியர் ஞானோபதேசஞ்செய்தருளினர். கர்மமடியாகநின்று இன்னும் வினைப்போகங்களை இராமர் நுகரவேண்டியிருந்ததால் அவருக்குச் சீதையிருக்குமிடத்தை அப்போதே தெரிவியாராயினர். அங்ஙனமவர்தெரிவியாமையால் அகஸ்தியருக்கு அதனைத் தெரிவிக்கும் வல்லபமில்லையென நமதன்பர்கூறுவதுகூடாது. அங்ஙனமேல், இராமர் அகஸ்தியாசிரமத்தையடைந்து யான் வாஸஞ்செய்தற்குரிய இடங்காட்டவேண்டுமென்று கேட்கையில், அவர் இனி நடக்கப்போகிற சங்கதியை ஞானக்கண்ணினாற்கண்டு பஞ்சவடியைக்காட்டி ஞானொன்று கேட்கப்படுவதுவிரோதமாம். சிவனாது ஐசுவரியயோகத்தால் திரிகாலவர்த்தமானங்களையுமுணர்ந்த அகஸ்தியபகவான் இராமருடைய கர்மம் அடியாக எல்லாவிதநலங்களையும் அவருக்குச் செய்யவல்லாரென்க. இவ்வுண்மைகளுக்குவிரோதமாக நமதன்பர் “இராமன் ஹநுமாருக்கும், முனிவர்களுக்கும் பரதத்வத்தை விரித்தார்” என்று ஓராச்சரியமுங்கூறினார். பரதத்வத்தை அகஸ்தியரிடம் இராமர் முன்னரே யுணர்ந்தமையால், அதனையதுஸரித்து அவர் ஹநுமார் முதலினோர்க்கு உபதேசித்திருக்கலாம். அதனால் இராமர் ஸர்வஜ்ஞராயிடுதல்யாங்ஙனம்? ஆண்டு ஸர்வஜ்ஞனென்றது உபசாரமாம். அவர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தே உபதேசித்தனானின், கிருஷ்ணசாஸ்திரி என்பவர் (அத்ரபூர்வம்) என்றவிடத்தில் (பூர்வம்) என்றது பூர்வகல்பத்தில் என்று பொருள்கூறியதற்கு இராமர் மானிடக் கோலங்கொண்ட அவசரத்தில் பூர்வகல்பசங்கதியைக்கூறுந் தெய்வத்தன்மையைக் காட்டாராகையால், அங்ஙனம் பொருள்கூறுதல்கூடாது என நமதுபண்டிதர் வாய்மணக்கப்பேசினர். அந்தநியாயம் இப்போது நம்மவர் இராமருக்குஸ்தாபிக்கும் ஸர்வஜ்ஞத்வதர்மத்தை யெதிர்த்துப்போராடுவதைக் கொஞ்சம்தோசித்து நானுவாராக. நமதன்பர் இராமருக்குச் சிவங்கலவாதவுபதேசங்களெத்தனையானாலும், எந்தமுனிவர் செய்வதானாலுமொப்புவர். சிவம் என்றால், அவருக்குக் குலைநடுங்குகின்றது. என்செய்வார்பாவம். நமதுபண்டிதர் அசைவம்பழுத்தொழுகும் அதிகாரியாயினமையால், அவர் குமார்க்கஸஞ்சாரஞ்செய்வது அவரதுபாவத்தின்பயனென்க.

பப்பண்டிதஸிஹம் “இராமன் தாரகபரப்பிரஹ்மம் என்று சொல்லும் இராமதாபினி இவர்வாய்க்குப்பூட்டன்றோ” எனக்கர்ஜித்தது. அன்றியும் “அரன்றிருநாவே இராமநாமத்துக்குஸிம்ஹாஸ

நமென்று சிவபுராணமாகிய காசிகண்டம் முறையிடுகின்றது' எனவு
மொன்றுகூறியது. இவைகளாற்செருக்குற்ற நமதன்பரதுவாய்க்கு
யாம்போடும்பூட்டைப்பார்த்து விவேகிகள் ஸத்தேரீஷிக்கவேண்டிய
து. இராமதாபினியில் (சிவமத்வைதம்சாந்தம் சதுர்த்தம்மந்யந்தே)
என்னும்வாக்கியத்தால் தாரகப்பொருள் இனிதுவெளியாகியது.
மனோரம்யமாயுள்ளபொருள் இராமநாமத்தால்விளங்கும். இந்த மெ
ய்ப்பொருள் சிவமேயாம். இதனால் இராமதாபினியாற்போந்த தார
கப்பொருள் சிவனென்பதேதிண்ணம். விஷ்ணுவினுடைய பரியா
யநாமங்களில் இராமநாமம்ஒன்றாக நிகண்டு விற்படிக்கப்படாமை
யால், அதனை விஷ்ணுவினதுநாமமாக நமதுஜயங்கார்பிரஸ்தாபித்த
து அவலமாம். அது விஷ்ணுவினது ஸஹஸ்ரநாமத்திற் படிக்கப்
பட்டிருக்கிறதெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தினும் அதுபடிக்கப்பட்டி
ருக்கின்றமையால் பயனின்றென்க. இரண்டினும்படிக்கப்பட்டதொ
ன்றைச் சிவனுக்கேயுரித்தெனல் யாங்ஙனமெனின், அவ்விராமநாம
த்தையுபதேசிக்கப்பெற்றவர்கள்சிவசாரூப்பியத்தையடைகின்றமை
யாலென்க. அதுவிஷ்ணுவினதாயிருந்தால், விஷ்ணுவினுடைய
ஸாம்பிராஜ்யத்தையே அதுபயக்கும். முன்னர் அது சிவஸாம்பி
ராஜ்யத்தைப்பயந்து, பின்னர் விஷ்ணுஸாம்பிராஜ்யத்தைப்பயக்கு
மெனின், (அங்ஙனங்கூறுதற்குப்பிரமாணமில்லாமையாலும், உட
னே ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தாண்டச்செய்யுமாற்ற லதற்கில்லாமற்
போகின்றமையாலும், அதனால் அதற்குத் தாரகம்என்னும்விசேடம்
அடிப்பட்டுபோகின்றமையாலும் அதுநிரஸ்தம். இந்தநியாயங்களால்
சிவபக்தனாகிய தசரதன் தனதுசேய்க்குச் சிவநாமமாகிய இராமநா
மத்தை இட்டு அழைத்தான்என்று தெளியவேண்டியது. இவ்வி
ராமனுக்குமுன்னரே ஜமதக்னிமகனாக ஒருராமனதுபிரஸ்தாபங்
கேட்கப்படுகின்றது. ஜமதக்னிமகன்பரசராமனும், வசுதேவன்மகன்
புலராமனுமாம். இடைராமன் இரகுராமனும். இம்மூவரும் விஷ்ணு
வினதுஅவதாரங்களாயுள்ளவர்கள். இவர்களைப்பெற்றவர்கள் தங்
கள்தெய்வத்தின்பேரைத் தனித்தனி மக்களுக்குட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.
தசரதராமனுக்குமுன்னரே ஜமதக்னியினதுசேய்க்கு இராமநாமபி
ரஸ்தாபமுண்டாயினமையால், அத்தசரதன்சேயையே அதற்கு
முக்கியனென்றுகூறுதல் அஸங்கதம். விஷ்ணுவினது அவதாரங்
களாகிய பரசராமனும், தசரதராமனும் ஒருவரோடொருவர் இக
லிப் போர்புரிந்தார்களாகையால், அவ்விருவரும் சூத்திரதாரியாகிய
சிவனால் ஆட்டப்பெற்ற, ஆடப்பதுமைகளென்றே அறியவேண்டிய
மேற்போந்த மூன்றிராமர்களேயன்றி அநேகராமர்கள் பின்னு

முதித்ததன்றி இன்னுமுதித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களாகையால், தசரதராமனதுநாமந்தான் தாரகமாயுள்ளதுஎன்னும்வாதம் தலைக விழ்ந்துபோயிற்று. அன்றியும், இத்தசரதராமர் நேற்றுத்திரேதாயு கத்திற் பிறந்தவர். இராமதாரகப்பிரஸங்கம் வேதத்திலநாதிஸி த்தம். காசியிற்சிவனார் தாரகோபதேசஞ்செய்து தமதுஸாரூப்பிய த்தைப் பிரஸாதிப்பதும் அநாதிவழககு. இவைகளையுணராத நே ற்று முனைத்துமாயிந்துபோன தசரதன்சேயைக்கட்டிக்கொண்டு நம தன்பர்காலம்போக்குவது அவரதுவினையேயாம். நமதுபண்டிதர் செய்கை (கரும்பிருக்க இரும்புகடித்தெய்த்தது) போலாம்.

இனி அதர்வசிரசில் “ஆத்மஜ்யோதிஸ்ஸக்ருதாவர்த்ததவ” என்னும் வாக்கியத்தால் ஆத்மஜ்யோதியை ஆவர்த்திப்பிக்கின்றமை யாலும், உச்சாரணமாத்திரத்தில் பாசத்தினின்றுந்தாண்டியுயரச் செய்கின்றமையாலும் ஓங்காரமாகுமென்றும், பரமாத்மாவினிடத் தில் நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமையாலும், சேர்ப்பிக்கின்றமையாலும் பிர ணவமாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாக மந்திரராஜமாகிய தாரக மானது பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது. ஜாபாலோபநிஷத்தில் “அ த்ரஹிஜந்தோர்முமூர்ஷோ:” என்னும்வசனத்தால் பிரானோத்கிரம ணகாலத்தில் காசிப்பதியின்கண், மூர்ச்சிதர்களாகிய ஸர்வீபிரானிக ளுக்கும் ஸ்ரீருத்ரபகவான் தாரகமாகியபிரணவத்தை யுபதேசிக்கின் றார் என்றுசொல்லப்படுகின்றது. பராசரபுராணத்தில், “தத்நா வோத்க்ரமமாணஸ்ய” என்னும்வசனத்தால் உமாதேவியாரைப்பார் த்துக் கேவலமாகியு ஜந்துக்களுக்குங்கூடக் காசியில்உத்கிரமணகா லத்தில் வேதவேதாந்தஸாரமானதும், பிரணவம்என்னும் பிரஹ்ம மாகிய எம்மை அர்த்தமாகவுடையதும், ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பிப்ப தும், பரிபூரணமானதும், மேலானதும், தாரகமானதும், இருளைக்க டந்ததும், தோற்றமில்லாததும், ஆபாஸத்தைக்கடந்ததுமாகிய எம்மு டையரூபத்தைக் கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கிறோமென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுத்தமபிரமாணங்க ளால் தாரகமந்திரம் தசரனதுசேயினதாகச் சொப்பனங்கண்டு கொண்டிருக்கும் பாஞ்சராத்திரிகள்கூற்று என்னாகும்? பிரணவத் தான் தாரகம்என்று பிரணவம்என்ற சொல்லாலும், ஓம்என்னுமந ன்வடிவாலும் வேதம் அறுதியிட்டுரைத்தமையால், நிர்மூலமாய் ப் போனதாசரதியைத் தாருமென்றது நிலைகுலைந்ததென்க. தாரக ப்பொருளாய்நின்றவரும், தாரகமாகிய தமதுரூபத்தையே அதனை யுபதேசிக்கப்பெற்றவர்களுக்கு அளிக்கின்றவரும் சிவபரஞ்சடர கவே மேற்பிரமாணங்களாற் போதரலால், இவற்றிற்கு வீரோதமா

க் கோசலைகர்ப்பத்திற் புரண்டிருந்து குப்புறவீழ்ந்து மடிந்தவோர்சேயை நமதுபண்டிதர் தாரகமென்ற துதலைகவிழ்ந்து டீபாயிற்று. இந்த விசாரத்தால், தாரகப்பொருள் பிரணவார்த்தஸ்வரூபராகிய ஸ்ரீசிவ பெருமானென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவருக்கே இராமநாம முரித்தெனலுமமைந்தது. “ராமம் த்ரிணே த்ரிணே த்ரம் ஸோமார்த்த-தாரிணம் சூலிநம்பரம்” என்னும் இராமரஹஸ்யோபநிஷத் வாக்கியத் தையும் ஆய்ந்தடங்குக. இவ்வாறு விசாரித்துணராமல் நமதுபண்டிதர் தலைவிரித்தாடியதுபரிதாபமன்க. நமதன்பர்கூறியபடி தாசரதியே தாரகப்பிரஹ்மமாயிடின, அவர் எம்புரத்திற் சென்று (யயாதி-பிரதர் த்தன்-ஸோமன்) முதலினோருடன் அவ்வியமனையுபாஸிக்க அவசியமில்லை. அவரை ஆச்சிரயித்திருந்த யாவர்களு மப்போதே தாரகப்பிரஹ்ம தரிசனத்தாலும், அவரது பூசையாலும், அவரது உபதேசத்தாலும், அவரது சேவையாலும் மோக்ஷஸாம்பிராஜ்யத்தை யடையத் தட்டில்லை. அவருண் முக்கியராகிய ஹனுமான் பிரஹ்ம பட்டத்தை நோக்கித் தவங்கிடக்கின்றார் என்று உண்மைநூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த ஸாம்பிராஜ்யந்தானே தாரகப்பிரஹ்மத்தின் ஸந்நிவேசங்கிடைத்த வாழ்க்கைப்பெருநலம்? இதனைக்கேட்பவர் ஒரு முறைக்குப்பலமுறை சிரிப்பார்களென்றுநாணி நமதன்பரோதுங்கியிருப்பாராக. இன்னும் விர்க்கிற்பெருகும். இதுநிற்க, நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் “இராமநாமத்திற்கு அரன்றிருநாவே சிங்காசனம் என்று காசிகாண்டத்திற் கூறுவதாக ஓர் ஸாட்சிகொண்டுவந்தாரன்றோ? மேல்யாம்விளக்கிய தாரகப்பிரஹ்மலட்சணமுணர்ந்தபேர்க்கு இந்தஸாட்சியால் அல்பதுக்கமுமுண்டாகாதென்க. காசிகாண்டம் விஷ்ணுவைக் கடவுளென்றுஸத்தியம்பண்ணியவியாஸரது ஷையும், நாவும் எழாமல் தம்பித்தகதையைக்கூறுமானால், அது தசரதராமன் பேரை அரனார்சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றானெனவும், அதனைப் பார்வதியாருக்கும் “அவர் உபதேசிக்கின்றானெனவுங் கூறுமென்பது விந்தையேயன்றோ? இத்தகையபலவாபாஸங்கள் செறிந்துநிறைந்துகிடைக்கும் பெரும்பெட்டகமாகிய நமதன்பரிடமிருந்து வெளிப்பட்ட அவரதுகைச்சரக்கை உடைத்துப்பரீக்ஷித்துப் பார்த்துவிட்டோம். அவரது விவேகப்பேழையிலடங்கிய ஊழைச்சரக்குகளை மெச்சிநச்சம் ஏழைகள்வினை அந்தோகொடிது! கொடிது!! நமதன்பரது கைச்சரக்குகளடங்கியபெட்டியை உடைத்துப்பார்த்ததில் ஒன்றுந்தேறாமையால், அவைகளைவாரிக் குப்பையிற்கொட்டிவிட்டோம். இவ்வுண்மையைப் பகுத்தறியும்ஸாதுக்கள் மத்யஸ்தநிலையின்று விசாரித்து ஷேமமடைவாராக.

இனி நமது இராமதத்வப் பிரசங்கியார் இராமநாமம் ஆயிரம் விஷ்ணு நாமங்களுக்கு ஒப்பானதென்று கூறினார். அன்றியும், பூர்வீக சைவர்களால் விஷ்ணு திரிமூர்த்திகளிடிலொருவொன்றும், சிவனடியார்களிடிலொருவொன்றும், அவரோ இராமரானொன்றும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதற்கு விரோதமாக இராமரை மனுஷ்யர் என்று எமது நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபிப்பதாகவும் உள்ளங்கலங்கியுணர்செய்தார். இது விந்தையினும் விந்தையாம். பூர்வீக சைவர்கள் விஷ்ணுவைச் சிவனடியார் என்று கூறியபடியேயன்றோ இப்போது நாயகரவர்கள் இராமர் சிவனைப்பூசிக்கும் சிவனடியார் அல்லது சிவஸேவகர் என்று கூறிவருகின்றனர்? சிவனைப்பூசிப்பவர் தேவருமாகலாம், மனுஷ்யருமாகலாம், எந்தஜன்மம் படைத்தவருமாகலாம். விஷ்ணுவுக்குத் தேவகோலமும், இராமருக்கு மனுஷ்யகோலமுகேட்கப்பட்டமையால் இராமரை மனுஷ்யரென்று நாயகரவர்கள் கூறியது குற்றமாகாது. விஷ்ணுவை மனுஷ்யர் என்று கூறினாரா? அல்லது வராகம், கூாமம் இவைகளை மனுஷ்யர் என்று கூறினாரா? இவைகளை விலங்குகள் எனவேயன்றோ கூறினார்? இவைகளையோசியாது இராமரை மனுஷ்யர் என்று அவர் சொல்லி விட்டதாக நமது பண்டிதர் துக்கன்கொண்டாடியது பரிதாபமென்க. நாயகரவர்கள் விஷ்ணுவை யோர்ஜீவன் என்று கூறியதேயன்றோ நமதன்பர் துக்கிக்கத்தக்கது? நாயகரவர்களோடு விஷ்ணுவைச் சேவன் என்று கூறினவர்? சைவ சித்தாந்தத்தில் விஞ்ஞானகலர்-பிரளயாகலர் - சகலாகலர் என்று மூவித வுயிர்வர்க்கங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகின்றமையால், அப்பசுவர்க்கங்களில் சகலாகலர் என்னும் பசுவர்க்கத்தில் நமது அன்பாது தெய்வமாகிய விஷ்ணுவஞ் சேர்ந்திருப்பதைச் சைவசாத்திரவாயிலாக மேலோரிடங்கேட்டுத்தெளிந்து நாயகசுவர்களிடம் வைத்திருக்குந்துவேவதனை ஆணி அவரொழித்துக்கொள்வாராக. சைவசித்தாந்தமே விஷ்ணுவைப் பசுவென்று ஒப்புமானால் சைவர்கள் ஒப்புவது அதிசயமா? சேவர்கள் தேவருமாகலாம். மனுஷ்யருமாகலாம். எந்தஜன்மம் படைத்தவருமாகலாம். இதனால் இராமர் சிவனையாராதிக்கும் மனுஷ்யவர்க்கத்திற் படிக்கப்பட்டவராயினர். இந்த சிபாய்களால் இராமர் சேவன் அல்லது பசுவும், மனுஷ்யர் அல்லது நரனுமாகத் தட்டில்லை. இவ் வுண்மைகளைப் பகுத்தறியும் விவேகம் போதாமையால், நமது ஐயங்கார் சுவாமிகள் வாயில் வந்தனவந்தன பேசத் தொடங்கினார். விஷ்ணு திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராலரோவெனின், திரிமூர்த்திகளும் பசுக்களேயாம். ஆகையால், அவருள் விஷ்ணு ஒருவராகி, ஏனை யிருவரைப்

யாதை அன்புகளை நோக்கச் சிவனாரிடத்திற் பாராட்டிய மரியாதையும் அன்பும் அதிகம். ஒருவன் தான் மரியாதைசெலுத்துமிடங்கள் பல விருக்கும். அவ்விடங்களை யெல்லாம் ஸமம் என்று அவனாவது பிற ராவது மதிப்பது கூடாது. ஒருவன் தன்னுடைய இஷ்டனை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே பிதாவை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே குருவை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே தெய்வத்தையும் நமஸ்கரிக்கிறான். இவைகளைப் பகுத்துவிசாரிக்கவந்த ஒருவன் அந்த நமஸ்காரங்களை அவற்றையேற்குமதிகாரிளுடைய யோக்கியதைக்குத்தக்கவாறு கணித்து எடுத்து விவகரிக்கவேண்டியது. அதனைவிடுத்து எல்லாரும் நமஸ்காரம் பெற்றமையால், யாவரும் ஸமம் எனவாவது, தோழன்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப் போலவே பிதாவின்பக்கத்திலும் நமஸ்காரஞ்செய்தமையால், அத்தோழனை நோக்கப் பிதாவுயர்ந்தவரெனல் யாங்ஙனமெனவாவது, பிதாவின்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப் போலவே குருவின்பக்கலும் நமஸ்காரஞ் செய்தமையால் அப்பிதாவை நோக்கக் குரு உயர்ந்தவரெனல் யாங்ஙனமெனவாவது, குருவின்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப் போலவே தெய்வத்தின்பக்கலும் நமஸ்காரஞ்செய்தமையால், அக்குருவை நோக்கத் தெய்வமுயர்ந்ததெனல் யாங்ஙனமெனவாவது கடாவுதல் கூடுமோ? நமஸ்காரங்களையேற்ற இஷ்டனுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும், பிதாவுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும், குருவுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும் (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே) என்னும் விசேடங்களைப் பெற்ற சுகரீவதசரதர்களும் (மஹான்-தேவன்-பிரஸாதம்-பிரபு) என்னும் விசேடங்களைப் பெற்ற சிவபெருமானும் ஒன்றாயிடுதல் கூடாது. இந்த வியவஸ்தையை யுணராது நமதன்பர் செய்த ஜாலவித்தை வெளுத்துப்போய்விட்டது. நமதன்பரது பிரஸங்கத்தால் சுகரீவதசரதர்களுக்கும் இராமர்தாழ்ந்தவரென்பது அதிகமாக வெளிப்பட்டதேயன்றி அவருக்குச் சிவன்பரமாத்மா என்பது மறுக்கப்பட்டதில்லை. தசரதசுகரீவர்கள் இராமருக்கு உயர்ந்தவர்களேயன்றி அவருக்குப் பரமாத்மா ஆகார்கள். சிவனார் விஷ்ணுவுக்கே பரமாத்மாவாயிடுதல் ஸித்தமாக, அவர் இராமருக்குப் பரமாத்மாவாயிடுதல் அதிசயமோ? இராமர் ஒர்பசுவேயாகையால் தன்னிலும் பெருமைவகித்த சுகரீவதசரதர்களாகிய பசுக்களையும், பசுக்களையெல்லாம் அடக்கியாரும் மகாதேவராகிய பதியையும் பூஜயர்களாகக்கொண்டது ஸாமஞ்சஸமேயாம்.

ஆன்றியும், இராமனை நோக்கச் சுகரீவதசரதர்களையே யுயர்வாக
-ரண்டுக்கூறி யிருப்பதன்றி அவ்விராமரது பாதஸேவை செய்திருந்த

வேறு ஆட்களை அங்ஙனங்கூறியதில்லை, சுகரீவன் இராமரது பெண்டை இராவணனிடத்தினின்றும் மீட்டுக்கொடுக்கத் துணைபோந்த ஆப்தனாகையாலும், தசரதர் இராமரைப் பெற்றெடுத்த பிதாவாகையாலும் அவ்விருவரும் இராமனாயாளத்தக்க ஆதிக்யம் வகித்தவராயினர். அப்பெரியோர்களை இராமர் கௌரவவநுசகங்களாற் கொண்டாடியது நைஜமேயாம். இராமர் தம்பக்கல் சேவகஞ்செய்யும் அடிமையாட்களை (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே) என்று துதித்திருப்பின், நமதன்பர்சிவன்பக்கலமார்த் (மஹாதேவ-பிரசாத-பிரபு) சப்தங்களாற் சிவனாருக்குக் கௌரவமுண்டாக மாட்டாதென்று தொடுத்தவாதம் பயன்படும். அங்ஙனமின்றி உயர்ந்தவிடங்களிலேயே யுயர்ந்த பிரயோகங்கள் இராமாற்செய்யப்பட்டமையால், சிவனாரிடஞ்செய்தவயர்ந்தபிரயோகங்கள் அச்சிவபரஞ்சுடனா இராமர் தமக்குப் பரமாத்மாவாகக்கொண்டு வழிபட்டாரென்பதையே இனிதசாதித்துவிட்டன. நமதன்பரது பிரயத்னங்கள்யாவும் ஊஷரபூமியிற் செய்த கிருஷியாயினமையால், அவரிடம் எமக்கு அதிகபரிதாபமுண்டாகின்றது. இனியேனும் அடங்கிவாழ்வாராக. இங்ஙனநிற்க.

நமது ஐயங்கார்கவாமிகள் (சைவர்கள் மஹாதேவ என்ற பதத்தைச் சிவன்றிருநாமமாக்கி, அதை இடிகுறிநாமம் என்று சொல்லுகின்றனர். நமதன்பரோ அப்பதத்தைக் காரணப்பெயராக்கிப் பெருத்ததெய்வமென்பதெனப் பொருள்கூறிச் சிவமதத்தைக் காக்கின்றனர்.) எனத்திருகுபேசினர். யாம் இவரது உள்ளத்திருக்ககலச் சிலவீண்டுனாசெய்வாம். மகாதேவபதத்தைச் சிவனாரது திருநாமமாகவேதங்கூறுகின்றது. சைவர்கள் அதனைச் சிவநாமமாக்கிக்கொண்டார்களென்று நமது பண்டிதர் கூறியது கொடுமையேயாம். சிவநாமமாகிய அதனை நமதன்பரோயன்றோ சிதைத்து வருணனது நாமமாகிடவக்கீலாகப்புறப்பட்டனர்? அட்டமூர்த்தியாகிய சிவனாரது ஆகாயவடிவத்திற் சைதன்யமாய்மார்த் வச்சிவனாருக்கேயன்றோ மகாதேவநாமம் வேதத்திற்சிறந்திடும்? நமதன்பர் சமயம்வாய்த்தால் இந்த மஹாதேவநாமத்தை விஷ்ணுவக்குமன்றோ திருடி முடியிற்சூட்டப்பார்ப்பர்? இந்தத்திருநாமம் மற்றையர்தலையி லேறமாட்டாதென்க. இதனை மற்றையர்தலையி லேற்றப்பார்ப்பது அரசனது மணிமுடியை அணைது ஆட்கடலைகளிலேற்றப்பார்க்கும் அவிவேகியினதுச் செய்கையோடுதானே பொருந்தும். இம்மஹாதேவநாமம் சிவனாருக்கு ருடியும், யோகமுமாம். பங்கஜம் என்னும்பெயர் தாமனைக்கு ருடியும், யோமமுமாயிதிலே இதற்கு நிதர்சனம். இந்தவுண்மையால்

மஹாதேவநாமத்தைச் சிவஞானுக்கு ருடியாகவும் யோகமாகவும், யோகருடிகளாகவும் கூறலாமென்க. இந்தநியாயங்களை யநுசரித்து எமது நாயகரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தைச் சாதிக்குமாறு அந்தநாமத்தை யோகமாகக்கிரகித்தது குற்றமாகாது. அதனால், அது ருடிநாமமாதலினின்றும் கெடாது. சிவஞானுக்குரிய இதனை மற்றையர்தலையிற் சூட்டப்பார்ப்பது ஆளின்றலைக்குச்சரிப்படாத அரசனது மணிமுடியை அவசரத்திற்குத் தக்கவாறு சிதைத்து 'அமைத்துக் கொள்வது போலவேயாம். இவ்வஸம்பாவித நிலையையேயன்றே நமது அன்பர் கைக்கொண்டு அம் (மகாதேவபதத்தை) வருணன்றலையிலேற்ற வழிபார்க்கின்றார்? இந்த நாமம் வருணனிடத்திலும் யோகமாகஅமைதல் ஏன்கூடாதென்று வினவிய அவரது புத்தியையும், புண்ணியத்தையும் யாம் அதிகமாக வியந்தோம். இனி, விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் சிவநாமம்வந்திருக்கின்றது. அப்படியே சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் விஷ்ணுநாமம்வந்திருக்கின்றது. இவற்றுள், விஷ்ணுஸஹஸ்ரத்தில்வந்த சிவநாமம் விஷ்ணுவுக்கு யோகமும், சிவஸஹஸ்ரத்தில்வந்த விஷ்ணுநாமம் சிவனுக்கு யோகமுமாம். இப்படியே விஷ்ணுபுராண சிவபுராணங்களிலும் யோகநாமங்கள் வரும்வழக்குண்டு. இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் பூஜ்யமாகத் தக்க யோகநாமங்களைக் (காத்தவராயன்- சங்கிலிகுறுப்பன்) முதலினோரிடத்திலெல்லாம் யோகத்தால் ஸமர்த்திக்கின்றேனென்று ஒருவன் வெளிவருவது (நோன்பென்பது கொன்றுதின்னுமை) என்ற வாக்கியத்திற்கு (ஆமையைக்கொன்றுதின்னு.) அல்லது, (பசுவையும் ஆட்டையுங் கொன்றுதின்னு. அதுவேநோன்பு) என்று பொருள் கூறிக்களிக்குந் துஷ்டபண்டிதனது செய்கையையே ஒக்கும். விபரீதம் போதரவிளக்குமாபாசங்கள் அநர்த்தமென்னும் பெயர் பெற்றழிதலால், நமதன்பர் வருணனிடம் (மஹாதேவ) பதத்தை ஸமர்த்தித்ததும் அவ்வாறே அழிந்து ஸாதுக்களுக்கு வாய்குமட்டலையே யுண்டுபண்ணியதென்க. நமதன்பர் (அந்தப்பதம் வருணனைச் சொல்லுகிறதென்பதும் பொருந்தலாமே) என்று வாய்மணக்கப்பேசியவைபவம் மேல்நியாயுத்தால் தலைகவிழ்ந்து போயினமையால், அவர்கூறும் ஏனையவிசித்திரங்களை யுழிநிக் கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.

இப்பண்டிதர் கூறுநாயகரைச்சுட்டி (இவர் கினைத்தபடி இராமன் மனிதனாகையால் மேலானவருணன் இவர்க்கு அருள்செய்யவுந்தருமே. அதைத்தான் இராமன் தன்மனைவிக்குச் சொன்னாரென்ப

தாக ஏன் சொல்லக்கூடாது? இராமர் முன்னடந்ததையெல்லாம் தன் மவினைக்கு அனுவதித்துவரும் சந்தர்ப்பத்தில் பாத்மத்தில் சொல்லி யிருப்பதாகிய சிவபிரசாதத்தைத் தேடி அனுவதித்தா னென்பதைவிட இந்த இராமாயணத்தில் முன்னடந்தவருணப்பிரசாதத்தையே அனுவ தித்தா னென்று சொல்வது உசிதமல்லவா? வருணன் சேதுபந்தத்தி றகுச் செய்த பேருதவியை இராமன் தேவிக்குச் சொல்லவேண்டு வதும் அவுசியமல்லவா) என விஸ்தாரம்பேசி விசிறிவிளையாடினார். அதிககஷ்டமெடுத்துக்கொண்டு கேள்விகளை யுண்டுபண்ணிய நமதன் பர் கொஞ்சங் கூர்ந்துபார்த்தால் அவருக்கே சமாதானம் பிறந்திருக் கும். அவருடையபுண்ணிய மதற்கிடங்கொடுக்காமையால், அவசர பூபட்டு வெளிவந்துவிட்டார். இனி அவற்றை முறையே யாம் பரிக ரித்திடுவாம். மனிதனாகிய இராமனைக்காட்டிலும் வருணன் மேலா னவனாகையால், அவன் இராமனுக்கருள்செய்யலாமன்றோ வென வுடன்பட்டவர் அவ்வருணன்முதலிய யாவரினும் மேலாகிய சிவனார் இராமருக்கு அருள்செய்தாரென்பதை ஏனோ விரோதித்தனா? சிவனை இராமர் பூசித்தாரென்பதை விரோதித்து அவர் வருணனைப் பூசித்தாரென்று நமதன்பரொப்பியது ஒருவன் காமதேனுவை வண ங்கக்கூசிக் கழுதையின்காலில்வீழ்ந்த கதையோடொக்குமென்க. அன் றியும், நமதன்பர் இராமன்வருணனைப்பூசித்த சங்கதியை அவர்தன் மனைவிக்குச் சொன்னாரென்பதாக ஏன் சொல்லக்கூடாதெனக் கடா யினான்றோ? அவ்வருணனைக்குறிக்கும் பிரதிபதங்கள் நிகண்டுவிற் ப லவுளவாக, அவனதுபேராகாத மகாதேவசப்தந்தானா வான்மீகிக்கு அ கப்பட்டது? வான்மீகிபகவானது திருவாக்கில் (மகாதேவசப்தம்) உச சரிக்கப்பட்டிருக்கும்ஸந்தர்ப்பங்கடோறும் சிவபெருமாளையேயன்றி வேறு எந்தநிஈருஷ்டர்களையும் அதுஉணர்த்தினதில்லை. இங்ஙனமாக, இராமராற்கோபிக்கப்பட்டு அவரால்பிராணபிச்சையேற்றுப்பிரஸாதி க்கப்பெற்ற வருணனை மகாதேவர் எனக்கூறி அவன் இராமருக்குப் பிரஸாதித்தான் என்று சாதிக்க நமதன்பரொப்பியது பேராச்சரியமே யாம். நமதன்பர் (மகாதேவ) ப்தத்தை வருணனிடம் அதுவாதஸ் தானத்திற் கிரகித்தார். அப்படியே புரோவாதஸ்தானத்திலும் அது சித்தித்திருப்பின், ஐயங்காரது எடுப்பு இடுப்பொடியாது நிற்கும். அங்ஙன மின்மையால், அவரது பிரயத்னம் நிஷ்பலமாயிற்று. புரோவாத அதுவாத சந்தர்ப்பங்க ளிரண்டினு மொபோபதம் வருதல் ஆவசிகமன்றெனின் (மகாதேவசப்தம்) வருணனை யெளிதினுணர்த் துமாயின் அது சிறக்குமென்க. அது சிவபெருமாளையே பெளிதி னுணர்த்துகின்றமையாலும், அதனை வருணனுக்குத் திருப்புவது

கிலுஷ்டகல்பனமாகின்றமையானும் அந்தப்பதம் அநுவாதஸ்தானத் திலிருப்பதுபோல் புரோவாதஸ்தானத்தி லிருந்தாலன்றிப் பூர்வபட்ட யாரதமதம் நிலைபெறமாட்டாதென்க. இனி, நமதன்பர் முன்ன டந்த விஷயங்களை யெல்லாம் சீதைக்கு இராமர் அநுவாதமாகச் சொல்லிவந்தாராகையால், வருணப்பிரசாதம் தாமடைந்ததையும் அப்படியே சொல்லியதாக நாம் ஒப்பவேண்டியதன்றோவெனப் பேசியதையும் யோசிப்பாம். இராமர் வருணனை நோக்கிப் பிரா யோபவேசஞ்செய்திருந்தகாலையில், அவன் வெளிப்படாது இராம னை அலட்சியஞ்செய்தான். இது புரோவாதஸ்தானம். இந்த ஸந்தர் ப்பத்தில் அவ்வருணனை ஜடன், மடவோன், கொழுத்தவன், தீயோ ன், நீசன் என்று வால்மீகிபகவான் பிரஸ்தாபித் திருக்கின்றனார். இத்தகைய ஈனனையோ அவர் மகாதேவ சப்தத்தா லநுவாதஞ் செ ய்து வரம்பையழிப்பர்? இவனையோ இராமருக்குப் பிரஸாதிக்கும் யோக்கிய முடையவனாகக் கூறுவர்? இவனுடைய துன்மார்க்கம் அடங்க என்னுடைய கூரியகணைகளைத் தொடுக்கிறேன் பாரடா தம்பி. லட்சுமணா என்று இராமர் ஸநாஹமானபோது அவ்விஷயம் ரது காலில்வந்துவிழுந்து அபயம் என்றடைந்த வருணனை இராம ருக்குப் பிரஸாதித்தான் என்று நமது ஐயங்கார் துணிந்தது அத்தா சாதியினது பாவமென்றே யோசிக்கின்றோம். நமதன்பர் கூறியவாறு சீதையிடத்தில் அநுவாதமாக இராமர் வருணபிரஸாதஸித்தியைக் கூறி யதுண்டெனின், அவ்விடத்தில் தாம் மூன்றுநாள் பிரயோபவேசஞ் செய்திருந்ததும், வருணன் அகங்கரித்து வராம லிருந்ததும், அவனைச் சிட்சிக்க ஸநாஹப்பட்டதின்பேரில் அவன்வந்து பிராணபிச்சை பெற்றதும், அந்தரம் அவன் தமக்குக் காரியசாதகம் செய் ததுமாகிய யாவும் முக்கியானுவாதமாக வெடுத்தோத லவசியம். ஏன் இவற்றை யநுவாதஞ்செய்யவில்லை? வருணனுக்குப் பிராண பிச்சை யளித்த தமது ஆற்றலையும், அருளையும், சீதையினிட மெதித் துணாத்தல் அவசியமல்லவா? இவைகளைச் சொல்லாமல் துன்மார்க்க ஞ்செய்தவனை எனக்குப் பிரசாதித்தான் என்று இராமர்கூறினாரெ ன்பது கேவலம் அஸங்கதமென்க. அதவா அதனைச் சொல்லுவதா யிருந்தால், (இந்த இடத்தான் வருணனுக்கு நான் பிராணபிச்சை யளிக்க, அவன் எனக்கு ஏவல்செய்து பிழைத்தது) என்று அநுவாதஞ் செய்யலாம். அங்ஙனமொன்றுமில்லாமையால், சிவனாரது நாமமா கிய மஹாதேவபதத்தைச் சிதைத்து வான்மீகிபகவான் வருணனைப் பிரஸ்தாபித்தாரொன்று வீண்வம்பு பேசியது அவரதுவினையின்பய னேயாம். இந்த வண்மையால், வருணனது பிரசாதத்தை இராமர் சீதை

யுடன் சொல்வது அவசியமல்லவா? என நமதன்பர் வினவிச்செருக்கியதும் விருதாவாயிற்று. ஆயின், பாத்மத்திற் போந்த சிவபூசையை இராமாயணத்தில் புரோவாதமாகப் பிரஸ்தாபியாத தென்னை யெனின், புரோவாதபிரஸங்க மில்லாமையாலேயே அநுவாதப்பிரஸங்கத்தை யொப்பமாட்டோமென்றது கூடாது. ஏனெனின், இராமர் அநுமானிடம் மோதிரங்கொடுத்து வீதையிடம் அனுப்பினார். இவர் அயோத்தியினின்றும் புறப்படுகிறபோது ஸர்வவஸ்திரபூஷணங்காரங்களையும் அறவேவர்ஜித்து மரவுரிதாங்கி வெளிப்பட்டார். ஒரு ஆபரணமும் கையிற்கொள்ளாமல் காடுபுகுந்த இராமர் அநுமானிடத்தில் மோதிரங்கொடுத்த அநுவாதத்திற்குப் புரோவாதமென்கே? அதனது புரோவாதம் இராமாயணத்திற் பெறப்படாமையால் அநுவாதம் பொய்யாதல் யாங்ஙனம்? இந்த நுட்பமுணர்ந்தபேர்க்குப் பாத்மத்திற் போந்த மகாதேவப்பிரஸாதம் இராமாயணத்திற் போக்த மகாதேவப்பிரஸாதத்திற்குப் புரோவாதமாகுமென்று கூறிவதிலோ ராக்ஷபமு முண்டாகாதென்க. இஃதொன்றேயன்றிப் புரோவாதத்தை யபேட்சியாத அநுவாதங்க ளிராமாயணத்தி லின்னும்பலவுள. இந்தவியவஸ்தையால்—(அதாபூர்வம்) என்னும் இராமவசனத்தாற் பெறப்பட்ட மஹாதேவப்பிரஸாதம் சிவனாரிடத்திலேயே முடிந்து, அவ்விராமர் சிவஸேவகர் என்பது கண்டாகோஷமாகச் சாதிக்கப் பட்டது. விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் (இராமன் எப்போதுஞ் சிவபூசைசெய்தா ரென்று அன்பர் சொல்லும்புலம்பல் சாட்சியற்றது) என்றுபுலம்பினார். இராமஸஹஸ்ரநாமத்தில் (சிவபூஜாரதச்சைவ) என்று படிக்கப்பட்டிருப்பதை அவர் தமதுஞாபகத்திற்கொண்டு வராமல் தடுமாறிவிட்டார்பாவம்! இந்தஸஹஸ்ரநாமம் அவரது சொந்தபிரமாணமேயன்றி வேறில்லை. அன்றியும், உத்தரராமாயணத்தில், பரதலட்சுமணர்களைக்குறித்து (நைவபச்யாமிபேஷஜ்யமந்தரேண வருஷத்வஜம், தஸ்மாத்யஜ்ஞேந்மஹதா பூஜயாமோமஹேச்வரம்) என்று இராமபதரர்கூறிய சிவாராதநகதந்தையும் நம்மவர்கவனித்து நானுவாராக. அன்றியும், புலம்புதற்றொழிலெமக்கின்றெனவும், அது அவரது இராமராஜாவுக்கும், வீதைக்கும், அவருக்குமே சொந்தமெனவும் அறிவது அதிசயமோ? பாத்மத்தில் இராமசந்திரரைப்பி ஸ்தாபித்து “பூதிபூஷித ஸர்வாங்கோ ருத்ராக்ஷாபரணேரயுத:” எனவும், “அர்ச்சயித்வா வந்ய பஷ்பை:” எனவும், “பஸ்மச்சந்நோபஸ்மகாயி” எனவும் வர்ணித்திருக்கும் அவரது ஸ்வதர்மங்களை வயறெரியாதுபார்த்து இனிவாய் திற

ப்பாராக. இம்மட்டோ, இராமர் விஷ்ணுவைப்பூசித்தாரென்பது மாத்திரம் இராமாயணத்தில் பிரஸ்தாபமுண்டு என அவர் உள்ளம்பூரித்தார். இராமர் நவக்ரஹபூசைசெய்த ஸ்தாநம் (நவபாஷாணம்) என்னும் பிரஸித்தியடைந்திருக்குமானால், அவர் விஷ்ணுவைப் பூசிக்க வில்லையென்று ஏனோ யாம் மாமடித்துக்கொள்ளவேண்டும்? அவர் ஓர் மனுஷ்யரேயாகையால், அவருக்கு எல்லாவழிபாடுகளும் அவசிய மாயினவென்க. இங்ஙனநிற்க.

நமதுபண்டிதர் (இராமன்பழிதுடைக்கச் சிவனைப் பூசித்ததை வால்மீகி ஏன்சொல்லவில்லை என்ற கேள்விக்கு இராமனுக்குப் பழி சொல்வது இழுக்காகுமென்றுரினைத்துச் சொல்லவில்லையென்று எழுதினவர் இராமன் சிவபூசைசெய்ததற்கு ஸாட்சியமாக (அத்ரபூர்வம்) என்றசுலோகத்தைக் கைக்கொண்டது விருத்தமல்லவோ) என்று பூர்வோத்தரவிரோதங்களைக் கண்டுபிடித்தார். எமது நாயகரவர்கள் இராமனுக்குப்பழிசொல்வது இழுக்காகுமென்று பிரஸ்தாபித்தாரே யன்றி அவ்விராமருக்குச்சிவபூசைசொல்வது இழுக்காகுமென்று பிரஸ்தாபித்ததில்லை. அன்றியும், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் வசனம் இராவணஹத்தி நிவிர்த்திக்காகப்பிறந்தது எனவும் நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபித்ததில்லை. அத்ரவபூர்வம் என்னும் வசனத்தால் சிவாராதனஸித்தி கேட்கப்படுவதால், அப்படியே ஹத்திநிவிர்த்தியர்த்தம் (இராமருக்குச் சிவபூஜாலப்தமும்) வால்மீகிசொல்லாததுகொண்டே அவரது ஹ்ருதயமாகாமற்போகாது என்பதையே நாயகரவர்கள் விளக்கினர். அதனையுய்த்துணரும் யோக்கியதைபோதாது நமதுபண்டிதர் அந்யதாகிரகித்தது அவரது விவேகத்தின் குறைவேயாம். இது நிற்க.

நமதன்பர் (இராமன்செய்த ஸேதுவினுடையதரிசனமே மோக்ஷ ஸாதநமென்று ஸேதுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸேதுதரிசனத்தைப் பாவத்திற்குப்பிராயச்சித்தமாகப் பராசராதிக ள் விதித்திருக்கின்றார்கள். எனுநர்வேதம் ஸேதுதரிசனம் பாபநிவாரதமென்று சொல்லுகின்றது. ஸேதுதரிசனம் பிரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களைப் பஞ்சாய்ப்பறக்கச்செய்கின்றது என்று முனிவர்கள்கூறுகிறார்கள். பாவந்தொலைப இராமஸேதுவைப்பார்க்கும்படிச் சுருதி கூறுகின்றது) எனச்சிலகூறி, இந்தஸேதுவைக்கட்டிய இராமனை எங்ஙனோ பிரஹ்மஹத்திவந்துசேரும் எனத்தருக்கிறார். நான் சரிதையைக் கேட்டவர்களுக்குக் கலிபீடைநனுகாது என்று வைதிக நூல்கள் கூறுகையில், அந்தநளனுக்குக் கலிஎப்படிவந்தது என்று வினவலா

மோ ? நளனுக்குக்கலிவந்ததுபோலவேயன்றோ இராமருக்கு ஹத்தி தோஷம்வந்தடைந்தது ? கலிபீடையால்வருந்தி நிவிர்த்தியடைந்த வன் சரிதமாகையால் அதைச்சிரவணம்பண்ணுதல் கலிதோஷநிவிர்த்திக்குக்காரணமாகும். ஹத்தியால்வருந்தி நிவிர்த்தியடைந்தவன் கட்டிய ஸேதுவாகையால், அதைத்தரிசித்தல் ஹத்திதோஷநிவிர்த்திக்குக் காரணமாகும். நளன் அரசனானபடி இராமரும் ஓரசனாகையால், இருவர்தன்மையுமோரளவின்முடிந்தது. அவ்வளவேயன்றி, பாபமெய்தாத பரிசுத்தத்வமுடைய அமலமூர்த்தியாக இராமரை நமதுபண்டித ரொப்பியது தப்பிதமென்க. நமதுசிறுஞ்சுக் காட்டார் காட்டியவசனங்கள் அவரதுகட்சியைஸ்தாபிக்க வுபயோகப்பூடாம லொதுங்கிப்போயினமையால், அவரவற்றைத் திலதர்ப்பணம்பண்ணக்கடவர். அன்றியும், நமதன்பர், முதற்கட்காட்டிய ஸேதுபுராணத்தில் இராமர் ஹத்திநிவிர்த்தியர்த்தம் ஸேதுவிற் சிவ பிரதிஷ்டைசெய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத்துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமுலே நமதன்பர் தமது ஆபாசங்களஞ்சியத்தில் ஸேதுபுராணப்பிரஸ்தாபம் வந்தபோது அதனை (அபத்தபஞ்சாங்கம்) என்று தூஷித்தார். அதனையீண்டுமறந்து அந்த ஸேதுபுராணத்தையே இராமரது பரத்வஸமர்த்தனத்துக்கு ஆதரவாகத்தேடினார். பிரஹ்மஹத்திபிராப்தமாயினவராக இராமரைப்பிரஸ்தாபித்த அந்தப்புராணம் அவரைப் பரமாத்மாஎனவாவது, அவருக்குவைஜமாகப் பரிசுத்தத்வமுண்டெனவாவது, அந்தப்பரிசுத்தமே ஸேதுமஹிமைக்குக் காரணம் எனவாவது கூறுதல்அமையுமோ ? சிவபிரதிஷ்டைகாரணமாகவே இராமருக்கும், ஸேதுவுக்கும் பரிசுத்தத்வத்தை ஸேதுபுராணம் ஒப்பிப்பிரகாசப்படுத்தியதென்க. இந்தநியாயங்களால் பூர்வபட்சியாரது பிரயத்னம் நிஷ்பலமேயாம்.

இவ்வளவில்மையாது, நமதுஐயங்கார் (இராவணனும் பிரஹ்மணனோ ? பிரம்ஹணீயம் ஆகாரத்தினாலோ ? க்ஷேத்திரமகிமையினாலோ ? பிறந்தகாலத்தின் மகிமையாலோ ? பிரம்ஹ பீஜத்திற்குண்டானதாலோ ? மதுவையும் இரத்தத்தையுங்குடித்து, முனிவர்களை அடித்து, மாம்ஸங்களையுண்டுதடித்து, பிறர் பெண்டிர்களைப்பிடித்து இருந்த இராவணனை ஆசாத்தினாலே வேதியென்கிறது நமதன்பர் சொல்லமாட்டுவாரோ ? சுமாலிஎன்கிற அரக்கன்மகனாகிய கேகலி என்கிற நீசக்ஷேத்திரத்திற்பிறந்த இராவணனை க்ஷேத்திரமகிமையைப்பற்றி வேதியென்கத்தகுமோ ? அசுரவேதியிற்றித்த இந்த அரக்கன் காலமகிமையினால் வேதியனாவதெங்கனம் ? பிரம்ஹபீஜத்துக்

குப் பிறந்தமையால் பிராம்ஹணன் என்றால், வேதியன் பீஜத்து குச் சூத்திரமாதினிடம் பிறந்தவனும் வேதியனாகவேண்டுமல்லவோ அசுரனாகிய ஹிரண்யகசிபுவீனுடைய அம்சத்தினாலேபிறந்த இராணன் அமிசத்தினாலே வேதியனாவானோ? விச்ரவஸ் என்பவருடைய தபோமகிமையால்இராவணன்பிறந்தானாகையால் அம்முனிவர்போல அந்தணனென்பீரேல், வஸிஷ்டமுனியின்தவவல்லமையினால் காட தேனுவிடம்பிறந்ததுருஷ்கர்களும் வேதியர்களாக வேண்டுமே இவனதுதாய் முறைப்படி விவாகஞ்செய்யப்பட்டவளோ? முன வரது வீரியத்திற்குத்தான் இவன்பிறந்தானோ? கேகஸி வயிற்றினே முனிவர்தொட வந்தவனென்றல்லவா இவனைச்சொல்வது? இவன் பூதப்ரேத பிசாசாதிகளைப்போல் தாமஸதேவதையென்று சொல்லுபடுவான். ஆகையால், இவனுடையவதத்தில் இராமனுக்குத் தேஷம்வாராது) எனப்பிரஸங்கித்து இடருழந்தார். இவரதுபிஞ்சுஞானத்தைப் பெயர்ந்தேகச்செய்து எமதுஸத்தியத்தை நிறுத்திவைவாம்.

இப்பாஞ்சராத்திரபண்டிதர்இராவணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதிப்பதற்கு அதிசுக்ஷ்மமெடுத்துக்கொண்டார். பூர்வ யுகங்களில் மதுமாம்ஸங்களைப் பிராம்ஹண சிரேஷ்டர்களெல்லாம் ஆசரித்திருந்ததாக(கசுகக்ரப்பிரஸங்கம்-வாதாபிவிலவலப்பிரஸங்கம்), இவைகளால் வியக்தமாகின்றமையால், இராவணனை ஆசாரத்தினால் பிராம்ஹண னாகமாட்டான் என்று தொடுத்தவாதம் தோல்லியடைந்தது. அகஸ்தியாதிகள் மனுஷ்யமாம்ஸங்களை இராவணனைப்போலுண்டார்களோவெனின், ஆசாரலோபமென்பது எல்லாமாம்ஸங்களுக்கும் பொதுவாகையால், அஜமாம்ஸம், கோமாம்ஸம், அசுவமாம்ஸம் மனுஷ்யமாம்ஸம் என்றுபிரித்து வாதாடுவது வாயாடுவதாகவேமுடியும். தேவதாபிராம்ஹணர்கள், இராக்ஷஸபிராம்ஹணர்கள், மாதுஷ பிராம்ஹணர்கள் எனப்பிராம்ஹணபேதமுண்டாயினமையால், இராக்ஷஸபிராம்ஹணனாகிய இராவணன் மதுஷ்யமாம்ஸம்புசித்தது ஆசாரலோபமாகமாட்டாது. அதனால், அவன்பிராம்ஹண னாகாமற் போகான். சிவன்பிராம்ஹணன், விஷ்ணுக்ஷத்திரியன், பிரம்ஹாவசியன் இந்திரன்குத்திரன் என்னும் பாகுபாட்டினாலும் இராக்ஷஸபிராம்ஹணத்வம் இராவணனிடத்தில் நிலைதளராது நின்றது. இப்போதும் உலகில் (மத்ஸ்யபிராம்ஹணன்) பிரஸித்தியா யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிராம்ஹணத்வம் ஒழிந்துபோகவில்லை. இவைகளேநமதுபண்டிதர்யோசித்துப் பதில்கொல்லக்கடவர்

இனி, வியாஸர் மதஸ்யகந்தியினிடம்பிறந்தது ஸித்தம். ருஷ்ய சிருங்கர் மான்வயிற்றிற்பிறந்தனர். கர்க்கர் கமுதைவயிற்றிற்பிறந்தனர். இன்னும் பலமுனிவர் பலவாறு பிறந்தார்கள். இவர்கள் பிறந்த கேஷத்திரங்கள் பிராம்ஹணகேஷத்திரங்களாகாமையால், இவர்களும் பிராம்ஹணராகார்களோ? இவர்கள் பிராம்ஹணராகாதபோதன்றோ கேகஸிவயிற்றிற்பிறந்த இராவணனும், பிராம்ஹணனாகாமற்போவான்? நீச்சஸ்திரீயாகிய மதஸ்யகந்திமகனார் பிராம்ஹணரும், கேகஸியினதுபிள்ளை அப்பிராம்ஹணனுமாயிடுதல் (பட்சம் நியாயமறியாது) என்னும் பழமொழியையே பற்றிநிற்கின்றது. இந்தரிஷிசனையே நமதுஜயங்கார் தாமுமொருபிராம்ஹணரென்பதற்கு மூலமாகவொப்பியிருக்கின்றமைபால், கேஷத்திரத்தினால் பிராம்ஹணராகாத இன்றோதுகதியையன்றோ இவருமடைந்து பிராம்ஹணராகாதொழிந்தனர்? இராவணனைப் பிராம்ஹணனாகான் என்று சாதிக்கவெழுந்தபாவம் இவர்தலையில்வந்தேறி இவரையே பிராம்ஹணமாகார் எனஸ்தாபித்துவிட்டது. இனியேனும் யோசித்துப்பேசுவாராக.

இனி இராவணன் ஸந்தியாகாலத்திற்பிறந்தமையே இராகுஷ பிராம்ஹணனாயினமைக்குக் காரணம். இதனாலும் பிராம்ஹணத்வம் அவனைவிட்டொழிந்ததில்லை. இதனால், காலத்தினால் அவன் பிராம்ஹணனானான் நமதன்பர் கடாயினது வெறுங்கத்காக நமடிந்தது.

இந்த வியவஸ்தையால், நமதன்பர் தேடிய கட்சிகளொவ்வொன்றும் நகித்தன. இனி, அவர் (பிராம்ஹ பீஜத்திற்குப் பிறந்ததையாம் பிராம்ஹணன் என்றால், வேதிபணக்குச் சூத்திரமாதினிடம் பிறந்தவனும் வேதியனானான்) என்று கடாவியதையும் எமது நியாயகட்சத்தாற் சேதிப்பாம். ஷ்சிஷ்டருக்கு நீச்சமாதினிடம் பிறந்த சக்தியென்பவர் பீஜத்தினாற் பிராம்ஹண சிஷ்டரானபோது பிராம்ஹணபீஜமாகிய இராவணன் கேஷத்திரதோஷத்தினால் பிராம்ஹணனாகானென்பது யாங்குன்ம்? நமது பண்டிதர் இந்தக் கல்யுகமரியாதையைப் பூர்வ யுகங்களுக்கும் பொருந்தினதாக வாதாடுகிறார். இது அஸம்பாவிதமென்க. அன்றியும், அவர் இராவணன் அசுரனாகிய இரணிய கசிபுவின்து அமிசத்தினால் பிறந்தானாகையாலும் பிராம்ஹணனாக மாட்டான் எனவொன்று கூறினார். இரணியகசிபு விஷ்ணுத்வாரபாலகரது அவதாரமாயுள்ளவன். அன்றியும் கசியப்பிரஜாபதிக்கும், தக்ஷணதாமகனாகிய திதிக்கும் பிறந்து சுத்தனாயுள்ளவன். இவனது அமிசத்தாற்பிறந்ததனால் இராவணனுக்குப் பிராம்ஹணத்வமில்லாம

ற்போக இடமில்லை. இராவணன் மஹரிஷிவீரியத்தினாற்பிறந்தவன். இத்தனைமறைத்து, மஹரிஷியாகிய (விசிரவஸ்) கேகசியினது வயிற்றைத் தொட, அதனால் இராவணன் உண்டானான் எனவும், அவனது தாய் முறைப்படி விவாகஞ்செய்யப்பட்டவளோ எனவும் நமது பண்டிதர் விவகரித்தது அவர்பால்வீசும் விபரீதமணத்தின்விர்த்தியென்க. அவரையாம் சிலகேட்கின்றோம். இராமபதரர் தசரதனது வீரியத்தினாலோபிறந்தனர்? யாகத்தினின்றும் பூதம் வெளிப்பட்டு, அது கொடுத்த பாயசத்தினாலன்றோ அவர்பிறந்தனர்? தசரதனது வீரியத்தினாற்பிறவாத இராமர் தாசரதியாகிறபோது மஹரிஷியினது வீரியத்தால், அல்லது பண்டிதரது ஸித்தாந்தப்படி, கேகஸியினதுவயிற்றை முனிவர்தொட்டதனாற்பிறந்த இராவணன் பிராம்ஹணனாகாதவிதம்என்னை? அன்றியும், பராசர் மத்ஸ்யகந்தியை மணவாதுகலந்து வியாசனாத்தந்தநலத்தைத் தூஷிக்கவேபோலும் (கேகஸியை) இவன்முறைப்படி விவாகஞ்செய்யப்பட்டவளோ என்று நமதன்பர் வினவி மகிழ்ந்தது? இந்தத்துஷணங்கள் நமது பண்டிதரது பிதாமகர்களிடத்திலேயே சென்றடைதலால், இவர் இராவணனைத் துற்றிய யாவும் இவருடைய பாக்யங்களாகவே முடிந்தன. வளிஷ்டரது தவவலியாற் காமதேனுவினிடம்பிறந்த துருஷ்கர்களை இராவணனுக்குப் பமானமாக நம்மவர் கொண்டது உபமானஸாத்ருசமாகாமையால், ஐயங்கரது கொடுமையைத் துருஷ்கர்களது கொடுமையினும் மிஞ்சினதான விசனப்படுகின்றோம். நமதன்பர் விசிரவஸ் என்பவர் கேகசியினது வயிற்றைத் தொட்டதனால் இராவணன் பிறந்தானேயன்றி அவரது வீரியத்தினாற்பிறந்தானோ என்று கேட்டதை இங்குக் கொஞ்சம் விரித்துணாப்பாம். கேகசியினது வயிற்றை விசிரவஸ் என்ன கருத்தோடு பரிசுத்தார்? மற்றை அங்கங்களைத் தொடாமல் வயிற்றைத்தொடுவானேன்? ஒருவன் ஒரு பெண்ணினது வயிற்றைத் தொட்டுவிடுவதனாலேயே அவள் கர்ப்பமாய்விடுவளா? இவ்வறுபவ மிப்போது உலகினிகழுமா? இங்ஙனங்கூறுவார் பித்தர் எனவேயன்றோ உலகம் ஏதும்? இவ்வஸம்பாவிதத்தை நம்மவர் இராவணனது உற்பத்திக்கு ஆதரவாகத் தேடியதை நாமெங்ஙனமொப்புவது? இதனால் இராவணன் பிறக்கவில்லை யெனவேயன்றோ கூறவரும்? இதற்கு நம்மவர் பூர்வயுகசரித்திரங்களையே பொப்படைக்கத் தேடுவார்போலும். ஏனோ இவருக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்? அதவா இவர் கூற்றின்படி (வயிற்றைத்தொட்டார்) என்பதமையுமேனும், கேகசியினது கர்ப்பத்தில் ஸந்தானமுண்டாகும்பொருட்டு வீரியஸ்பரிசஞ்செய்தார் என்கொள்ளலே அமைவுடைத்து. நமதன்பர் எத்தனைகாரணம்போட்டுப்பார்த்தாலும் இரா

வண்ணைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதிக்கமுடியாது. பிராம்ஹணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று தூஷிப்பவன் பிராம்ஹணனாகமாட்டானாகையால், நமதன்பரது பிராம்ஹணத்வமே சங்கிக்கத்தக்கதாயிற்று. இதுநிற்க.

நமது பண்டிதர் இராவணனது ஆசாரலோபத்தைப் பிரஸ்தாபிக்கையில், அவன் பிறர்பெண்டினைப் பிடித்து, காமநூலைப்பிடித்து அழிந்தவன் என்று தூஷித்தார். ஜலந்தரன்பெண்டைக் கற்பழித்துக் காமாந்தகாரத்திற் படிந்துகிடந்த வாசுதேவனது யோக்யதைக்குமுன்னர் இராவணன் துந்மாரீககனாத லெங்ஙனம்? நாரதபர்வதர்களுக்கு நடுவேமுள்ளத்து அவுர்கள்விரும்பிய விமலையென்பவளக் காமத்தி னூற் கவர்ந்தோடிய கள்வனில் இராவணன் அயோக்யனா? கோபிகைகளாகிய அயன் மங்கையரை மோகிப்பித்து வஞ்சனையாற்புணர்ந்த காமுகனில் இராவணன் துஷ்டனா? இவைகளையோசியாது ஐயங்கார் சுவாமிகள் இராவணனைத் தூஷித்தது மல்லாந்துபடுத்து மாந் மேலுமிழ்ந்துகொண்டதுபோலாம். இனியேனுந் தக்கவாறு ஒழுக்கி க்ஷேமமடைவாராக.

இனி, நமதன்பர் இராவணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதித்துவிட்டதாக ஸந்தோஷித்து, அவனைப் பூதப்போதபிசாசாதிகளையொத்த (தாமசுதேவதை) என்று சொல்லவேண்டியதென ஒன்று சித்தாந்தப்படுத்தினார். பெரியோர்களுடைய சித்தாந்தம் அவன் பிராம்ஹணன் என்பது. (அவன்பிராம்ஹணனாகான்) என்று அன்பர் கூறியதை யாம் கீழேவீழ்த்தித் துவைத்துவிட்டோம். நமதன்பரது தெய்வமாகிய இராமரோ க்ஷத்திரியர். பிராம்ஹணனைநோக்க க்ஷத்திரியன் தாழ்ந்தவனே யாகையால், இராமனைக் கௌரவமாகவும், இராவணனை அகௌரவமாகவும் பூர்வபக்ஷிகள் எண்ணுவது அஸங்கதமே யாம். யோக்யதையினாலே சிற்சில அமிசங்களில் இராவணனைக் குறைந்தவனாகக் கூறலாமேயன்றிப் பிறப்பினாலே அவனைக் குறைந்தவனாகக் கூறுதல் குறைந்தமதியினர்க்கே கூடுமென்க. இராமரது உற்பத்திக்குப் பூதங்கொண்டுவந்துகொடுத்த பாயசமே காரணமாயினமையால், அந்தப்பூதத்தின் றிருமகனார் இராமனொலே அமைவுடைத்து. இதனால் நமதன்பர் பூதபிசாசாதிகளையொத்த தாமசுதேவதைபென்று இராவணனைத் தூஷித்தது இராமர்பக்கலே ஸ்திரீப்பட்டுவிட்டது. இப்பாதி அஸம்பாவிதங்களுக்கு இடஞ்செய்துகொண்டவர் நமது ஐயங்கார்சுவாமிகளே யாகையால், யாம் இராமனைத் தூஷித்தோமென் விவேகிகள் குறைகூறாநென்க. ஜனாயென்னும்

விசாகத்தினு லொன்றுசேர்க்கப்பட்ட இரண்டுபாதிசரீரங்களாலாகிட ஐராசந்தன்) கதையும் நமது இராமரதுகதையிலோர்சாரொட்டி இருவரும் ஸம்ம் என்று யோசிக்க இ-ஞ்செய்கின்றது. அவனுடைய புற்பத்திக்கு மூலம் ஓர்மாங்கனியாயினமையால்,பாயசத்தை மூலமாகக்கொண்ட இராமரதுஉற்பத்தி அதனோடு ஸம்பம்பெற்றது. இரு வருற்பத்தியிலும் பூதவிசாகங்களுடைய ஸம்பந்தங் கேட்கப்பட்டது. இவைகளையும் நமதன்பர்யோசித்து அதிகசோலிக்குவராமலடங்குவாராக.இம்மட்டிலிதைநிறுத்தி மேல்விஷயத்தையும் பரியாலோசிப்பாம்.

இராமர் சிவபிரதிஷ்டைசெய்த திவ்யக்ஷேத்திரம் (இராமேஸ்வரம்) என்று லோகபிரஸித்தியும்,சாஸ்திர பிரஸித்தியும் அடைந்திருத்தலை நமதன்பர் மாற்றயோசித்து, அது இராமேசுவரமன்று,உரோமேசுவரம் என ஓர்கதி கல்பித்துக்கொண்டார். பீமஸேனனுக்கு ஹனுமார் தமது வால்மயிர்களைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தாரெனவும், அவைகளை அவன் கீழேபோட்டுக்கொண்டே பேரீழினுணெனவும், அவைகள் சிவலிங்கங்களாயின வெனவும், அவற்றுள் பிரஸ்தாபலிங்கமுமொன்றாயிருக்கலாமெனவும், அதனால், உரோமேசுவரம் என்று இது பிரஸித்தியடைந்ததெனவும், இது இப்போது மாறிவழங்கப்படுகின்றது எனவும் பாவமுதுநெறியிற் பழுத்துணாசெய்த நமது பண்டிதரது விந்தை அந்தோ கொடிது! கொடிது!! பீமசேனன் நேற்றுத் துவாபரயுகத்தில் முளைத்தவன். இராமேசுவரபிரஸ்தாபம் அதற்கு முன்யுகந்தொட்டுக் கேட்கப்படுகின்றது. அவன் பல மயிர்களைப் போட்டுக்கொண்டு போனபோது பலவிலிங்கங்க ளுண்டாயினவாக நமதன்பர் கூறினாரன்றோ? அவ்விலிங்கங்களும் உரோமலிங்கங்களெனப் பிரஸித்தியடைந்திருக்கும் க்ஷேத்திரங்கள் யாவை? பலமயிர்களும்பாழாகி ஒருமயிர்மாத்திரஞ்செழுத்துச் சிவ'லி'ங் க மாகியது யாங்ஙனம்? பீமன் ஹனுமானாக்கண்டஇடம் எது? அது இராமேசுவரந்தானா? இது என்னசதி? உரோமம் இலிங்கமாகியபடியால் உரோமலிங்கம் என்றுபேர்சிறந்தது என அவர் தேடிக்கொண்ட பாரதத்திற் பிரஸ்தாபமுண்டா? இதைக்காட்டிலும் உரோமர் என்னும் ஓர் மகரிஷி பூசித்தார். அதனால், உரோமேசுவரம் என்று சிறந்தது என்று கூறித் தொலைக்கலாகாதா? ஸ்ரீராமனு இலிங்கமாகியது என்று அவர் கூறியதனால் எமக்கொருகுறைவுமில்லை. (ஸ்ரீவங்கல் விதம்பீரம்ஹா-ஸ்ரீவோஹ்யேஷ.ருத்ரா:) என்னுஞ் சுருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட எழுதப்பணை நமதன்பர் மயிர் என்று சொல்லியதனால், அச்சிவபரஞ்சுடருக்கு மொருதாழ்வில்லையென்க. (சுவப்ய சுவ

பதிப்பச்சுவோம் நமோநம : , அசுவேப்போகவபதிப்பச்சுவோம் நமோ
நம:) என்று வேதங்கள் அதிகமும் வேதாந்தக்கனிபை இம்மலா
பண்டிதர் (மயிர்) என்று நிந்தைசெய்து விட்டதனாலேயே (இராமர்
சிவபூசைசெய்தது) அடிபட்டுப்போய்விட்டதோ? இராமலிங்கம்
என்றதை உரோமலிங்கம் என்று நமதன்பர்மாற்றியதில் மாறியது
யாது? இலிங்கம்மாறினதில்லை. இராமசப்தமே உரோமசப்தமாக
மாறியது. இதனால், மயிராய்முடிந்தவர் இராமரென்பதே பிரஸித்தி
யாயிற்று. பாரதத்தில விஷ்ணுவின்னுடைய வெள்ளைமயிர் பல்ராம்
ரும், கறுப்புமயிர் கிருஷ்ணருமாகப்பிறந்தனவென்று சொல்லப்படு
வதால், நமதன்பர் இடைராமனாயும் மயிராக்கிக்கொள்ள ஆசைப்பட்
டார். கறுப்புமயிரும், வெள்ளைமயிருங்கலந்து நனாககுஜரம்பித்திரு
க்கும் பருவமடைந்தவராக நாராயணர் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டமையால்,
அவரைப்புகவென்று யாம்பலதரம்படித்துவரும்ஸித்தாந்தம் வேரூன்
றியதாயிற்று. அவர்தேடியபாரதம் அவருக்கே கழுத்தறுப்பாயினமை
பால், அவர்தேடியசிவதூஷணம் அவருக்குப் பலந்தந்துவிட்ட தெ
ன்க. நமதன்பரும், அவரைச்சார்த்த நண்பரும் இராமலிங்கத்தை
எப்படிப் பிடுங்கியெறியலாமென்று இரவும்பகலும் எண்ணியெண்ணி
யிடிந்திடும் பண்புகுலையவேயன்றோ அவ்விராமலிங்கத்தை ஹனுமான்
பிடுங்கமுடியாமல் வாலறுந்து இரததங்கக்கி நான்குகொள்ள அன்றே
இராமா ஸாக்ஷிப்படுததிவிட்டனர்? அன்று பிடுங்கமுயன்றது குரங்கே
யாகையால், நமதன்பர் யோசித்து ஒதுங்குவாராக. பெரிபகுரங்காகிட
ஹனுமானாலேயே முடியாதகாரியம் ஏனையோரான் முடியுமா நெங்க
னம்? சிவனடியாரிற் சிறந்த இராமனே அன்று நிலைபெறுவித்தாரா
கையால், இப்போதும் நமதன்பர் சிவனடியார்களுக்கு விரோதந்தே
வேது நமக்கு அபஜயத்தையே பயக்குமெனவறிந் தொதுங்குவாராக,
இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் (இராமன் தனது ஸேதுவைக் காத்துக்கொண்
டிருக்க நியமித்தபடிச் சிவன் அதிலிருந்து காத்துக்கொண் டிருக்க
லாம். அல்லது ஸேதுவில் தேவதைகள் வஸிப்பதால் சிவனும் பாவ
ந்தொலைய் வசிக்கக்கூடும். தில்லையில் கோவிந்தராஜன் அடிக்கமலத்
தடியில் சிவன் ஆனந்தக்கூத்தாடி மஹாநடன் என்று பெயர்பெற
வில்லையா? ஜம்புகேசுவரத்திலிருந்து சிவன் இரங்கநாதனுடைய பாத
ஸேவையைப் பண்ணவில்லையா?) என்று வாயால்வடித்தார். நமதன்
பர்கூறிய கதிகளுக்குப் பிரமாணம் யாது? ஸேதுவில் இராமர் ஸேவக
ரும், சிவன் ஸேவயருமாயிருத்தல் பிரத்யக்ஷம். அன்றியும் பிர

மாணஸித்தம் இவைகளுக்கு விரோதமாக இராமர் ஸேவயரும், சிவன் ஸேவகருமாக அங்கிருக்கின்றார்களென்பதை யாவரோ ஒப்புவார்கள்? நமதன்பர் நாணமின்றி நாவசைத்தது அவருக்கு மானுஷீகமில்லையென்பதையே நாட்டுகின்றது. அன்றியும், தில்லையிற்போய்ப் பார்த்தாலன்றோ விஷ்ணுவினது தெய்வத்தன்மை தெரியும்? பிரகிருதி புருஷரூபமேயன்றோ அங்கு விளங்குவது? (வாசுதேவ: பரா: பர்க்ருதி:) எனவும், (ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:) எனவும் போந்த சுருதியுத்தமேயன்றோ அங்கு நாம் அறியத்தக்கது? இருள்வடிவாகிய பிரகிருதியெனல் போதரவேயன்றோ கிடந்தகோலமாய் விஷ்ணு உறங்கிக் கொண்டிருப்பதும், ஒளிவடிவாகிய புருஷனெனல் போதரவேயன்றோ நின்று நடித்தகோலமாய்ச் சிவன் விழித்துக்கொண்டிருப்பதும் அங்கு வியத்தம்? இவைகளுக்கு யார் என்னசெய்யலாம்? நமதன்பர் வேண்டுமாயின், அங்குப்போய் வீழ்ந்துகிடக்கிற விஷ்ணுவை எடுத்து நிறுத்திச் சபாபதியாக்கி, அவருக்கு ஸேவயத்வத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்வாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். ஜம்புகேசுவரமோ வெனின், அந்தக்ஷேத்திரத்தில் இராமசந்திரராகிய (தாசரதி) கட்டி வைத்த (திருமண்டபம்) ஒன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அது அவர்காலத்தில் அவர்செய்த திருப்பணிகளில் ஒன்று. இதனை எவராலும் மறைக்க முடியாது. நமதன்பர் அங்குப்போய்ப்பார்த்து அந்தமண்டபத்தை இடித்து, இல்லாமற்செய்துவிட்டு வருவாராக. அவவிடத்திலும் இராமருக்கு ஸேவகத்வமாகிய அடிமைத்திறமே பிராப்தமாகின்றது. அன்றியும், நம்மவர்கொண்டாடிய (திருவரங்கம்) என்பது நாடகசாலை என்று பொருள்பயக்கும். அந்த நாடகசாலையில் விஷ்ணுவானவர் நட்புவனாகி, இலக்குமியை ஆட்டுவித்துச் சிவனை யுவப்பித்தனர். அந்த நடனத்தை யுவந்து அனுக்ரஹித்த பெருமான் (ஜம்புகேசுவரர்) எனப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றனர்.

“ஆடினா ளன்றோபொன் னதுவே திருவரங்கம்
நாடியரன் முன்பாக நண்புகர்ந்—தாடிடவே
செய்தானின் மாலுஞ் சிவனுமருள் செய்தானே
வைதாலென் கண்டாய் வரும்.”

என்னும் வெண்பாவையுங் கண்டு நானுக. நமது ஜயங்கார் சுலாமிகள் ஒவ்வொருசிவநிந்தைகளை யெடுத்து விடுவதனால் அவொழுப்பிய தூர்க்கந்தம் அழிந்து எழுதுசைவமணம் (கமகம) என்று அதிகமாக எங்கும் வீசுகின்றது. இது ஸாதுக்களுக்கு உபகாரமேயாம். இங்ஙனநிற்க.

நமதுபண்டிதரது கையிலிருந்தசரக்கும், கடன்வாங்கிய சரக் குங்கொட்டியளந்தாய்விட்டமையால், அவரிடத்திற் சொந்தச் சரக்கு அதிகமாக ஒன்றுபில்லை. முன்காட்டியவைகளையோ, யாம் வாரிக் குப்பையிற்கொட்டிவிட்டோம். அவர் (யாம் கொட்டிவிட்ட குப்பைச்சரக்கை) வாரிக்கொண்டு மீண்டும் எமக்குப் புதுமைகாட்டுகிறார். என்னெனின், (சிவனுக்கு விஷ்ணு ஹத்தியைநீக்கிறார். இராமர் சிவனைப்பூசிக்கவில்லை. இராமன் தாமசபிரம்மம். இராமதாபினி பிரமாணம். பாத்மத்திற்சொல்லிய இராமன் வேறு. அத்ரபூர்வம் என்பது வருணப்பிரஸாதத்தையே அநுவதிக்கின்றது. அகஸ்தியர் இராமருக்குபதேசித்தது பொய்) என்பனவாதிகளையே அடிக்கடியேழுதிப் பச்சங்களை நிரப்பிச் சுவடியாக்கிவிட்டனர். அவரது சுவடியில் (கூறியதுகூறல்) என்னுஞ்சரக்கு மலிந்துவிடக்கின்றது. இவைகளை முன்னோ யாம் பரிஷ்கரித்துவிட்டமையால், ஈண்டு முக்கியமான வேறு சிலவற்றையே யநுவதித்துப் பதில்சொல்லுகிறோம்.

நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் (சைவர் கொள்கைப்படி விஷ்ணு சிவசக்தியல்லவா? சக்தியாகிய விஷ்ணுவினது அவதாரபுருஷருக்கு ஹத்திவரலாமா? எனவும், (இராவணவுதகாலத்தில் அகஸ்தியமுனிவர் இராமருக்கு ஆதித்யஹ்ருதயத்தை உபதேசித்ததாக ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், இது அநேகபழையபுஸ்தகங்களில் எழுதப்பட்டுப் பழகினபுளுகாயிருக்கின்றது) எனவுந் தேம்பித்திகைத்தனர். இவர் விஷ்ணுவைச் சிவசக்தியென்பது சைவர்மதமாகக் கூறினோயன்றித் தமது மதமாகவொப்பவில்லை. தாமொப்பாத வோர்விஷயம் எப்படியானா லிவர்க்கென்னை? இவர் விஷ்ணுவைச் சிவசக்தியென்று ஒப்பிவெளிவரின், அதற்குயாம் பதில்சொல்லுவோம். சைவர்கள் தமது சந்தேகந்தெளியக் கேட்டால் அவர்களுக்குத் திருப்தியுண்டாக்குவோம். ஆகையால், இவரது முதற்கேள்வியை முலையாக வொதுக்கினோம். இரண்டாவது இவர் இராமருக்கு ஆதித்யஹ்ருதயத்தை அகஸ்தியர் உபதேசிச்சுக்கவில்லையென்று கூறியது எந்த ஆதரவுகொண்டோ? இவரோ அதனை உபதேசித்ததாக யுத்தகாண்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது எனச்சாட்சிகூறினார். அன்றியும், அநேக பழைய புஸ்தகங்களில் எழுதப்பட்டுப் பழகினபுளுகாயிருக்கின்றது என வொன்றுகூறினார். அதனை இவர் புளுகு என்று பிரஸ்தாபித்ததில் எமக்குத் துக்கமில்லை. (அநேக புஸ்தகங்களில்-பழையபுஸ்தகங்களில்) உண்டு என்று அவர் கூறினமையால், (சிலபுஸ்தகங்களில்-புதுசாக எழுதிய புஸ்தகங்களில்) அதனைச் சிலபாஞ்சராத்நிரிகள் தள்

னிவிட்டார்களென ஏற்படுகின்றது. நம்மவர் அதனிருப்பைப் பழகின புருகு என்றமையால், அதனை இல்லையென்றுகூறும் நம்மவரதுபுருகு இன்னும் பழகாத புதுப்புருகு என்று ஏற்படுகின்றது. இப்படியும் முழுமோசஞ் செய்வாருண்டா? இவர்கள் இன்னும் எதுதான் செய்ய மாட்டார்கள்? தமக்குச் சம்மதியில்லாத விஷயமானால் பொய்யென்று சொல்வது அஸத்தியமேயன்றோ? உள்ளதை உள்ளதாகவே யொப்புதல் சிஷ்டர்களுக்கழகு? அதனைத் தாங்கள் ஒப்பாதபட்சத்தில் யாதேனுங் கதிகல்பித்து ஒதுங்கவேண்டியது. நமதன்பர் அது முதலேயில்லையென்று சாதித்துவிட்டார். இவரது வீத்தையைக் கற்றுக்கொண்டேயன்றோ சிலபேர் இராமாயணமே கல்பிதம் என்று சாதிக்கின்றார்கள்? இராமன்பொய் - இராவணன்பொய், எல்லாம்பொய், எல்லாங்கட்டுக்கதை என்று நமதன்பரது சகோதரர்கள் சொல்ல அவருங் கேட்டிருப்பர். இவர்களினத்திற் சேர்ந்து நமதன்பர் பரிபவத்தைத் தாங்காமல் ஆதித்யஹ்ருதயத்தைத் தாமுமதுட்டித்து இராமர் கேஷமப்பட்டதுபோல் கேஷமப்படுவாராக. இங்ஙனநிற்கீ.

நமது பண்டிதர் (மஹாதேவ) சப்தம் வருணனுக்கே அமைதல் வேண்டிச் சிவனுடையமூர்த்தி ஜலம் எனவும், சிவனுக்கு வாசகமான மஹாதேவசப்தத்தாலே அவரதுமூர்த்தியான ஜலத்தையுஞ் சொல்லலாமெனவும், கடலை ஏகாதசருத்ரர்களி லொன்றாகச் சொல்லுவதால், அந்தக் கடலை மஹாதேவன் என்று சொல்லலாம் எனவும் பிரஸங்கித்தனர். இந்தக்கருத்தோடு வான்மீகிபகவான் (மஹாதேவ) சப்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பராயின், அது நமதன்பருங்கு அபகாரத்தையே செய்யும். இராமருக்குப் பிரஸாதிக்கும் யோக்யதை வருணனிடத்தில் இயற்கையாக வில்லாமையால், அவனுடைய சைதன்யமாகிய சிவனை அதிஷ்டானமாகவொப்பி, (மஹாதேவர்) பிரஸாதித்தார் என்று அவர்கூறியதாகவே முடியும். சீவர்களொருவருக்கோருவர் ஒன்று செய்தலும், செய்யப்பெறுதலுமாகிய யாவும் சிவனுடைய செயலென்பது வேதத்தின்றுணிவாகையால் வருணன்செய்த பிரஸாதம் சிவபிரஸாதமாகவே முடிந்தது. அதனால், மஹாதேவபிரஸாதம் என்று இராமாயணத்திற் படிக்கப்பட்டது வருணன்பக்கல் நமதன்பர் ஸமர்த்திக்கினும், அது அவனைத்தாண்டிச் சிவன்பக்கலே சேர்ந்து ஸ்திரப்பட்டுவிட்டது. இதற்குமேல் யாம் சிலகூறுகிறோம். மஹாதேவர் இவ்விடத்தில் எனக்குப் பிரஸாதித்தார் என்பதற்கு (வருணருபமாயிருந்து பிரஸாதித்தார். இவ்விடருபமாயிருந்து பிரஸாதித்தார். ஜங்கமருபமாயிருந்து பிரஸாதித்தார். குருவடிவமாயிருந்து பிரஸாதித்தார்)

என்று பொருள்கூறுதல் அமையும். வருணரூபத்தால் ஸேதுபந்தனத் திற்குபகரித்தது. இலிங்கரூபத்தால் அர்ச்சனையாதிகளை யேற்றருளிய து. சங்கமரூபத்தால் (அகஸ்தியர்) வீரஜாதீகைமுதலியனசெய் துப கரித்தது. சூருவடிவத்தால் (சிவபெருமான்) வெளிப்பட்டுக் கீதையுப தேசம், பாசுபதாஸ்திரதத்தம், சீதையையடையும்வரம் இவைகளை யுபகரித்தது. நமதன்பர்விட்டவழி எமக்கே ஸாதகமாயினமையால், அவரது பிரயத்னம் அவருக்கு ஒரு நலத்தையுந் தராதொழிந்தது.

அன்றியும், அவர் (ஜலத்தை ஸகலதேவதாமயமாகச்சொல்லு கையால், அந்தப்பெருமைதோன்ற மஹாதேவன் என்று சொல்லக் கூடும்) எனவும், (ஜலம் நாராயணனுக்காதாரமாகச் சொல்லப்படுகி ன்றது. அம்பஸ்யபாரே என்றும் சுருதிகோஷிக்கின்றது. இந்தப்பெரு மைதோன்ற மஹாதேவன் என்று சொல்லக்கூடும்) எனவும் ஒருவழி கண்டு பிடித்தார். மஹாதேவன் என்னும் ஒப்பற்ற ருடிநாமத்தைத் தாங்கியுள்ளவர் சிவபெருமான். வருணனை ஸகலதேவதாஸ்வரூப மென்ற விடத்தும், நாராயணருக்கு அவன் ஆதாரமானவனென்ற விடத்தும் அவ்வப்பிரமேயங்களுக்குத்தக்க நாமங்களால் அவனையுப சரியாமல் ஒருவருக்கும் வழங்கவுரித்தல்லாத அச்சிவனானது ருடிநா மத்தை யெடுத்தாண்டது யாங்ஙனம்? வருணனை யுயர்ந்தவனாக வுப சரிக்கப்புகுந்தவர் உயர்ந்தபொருளாகிய சிவனானது நாமத்தையே வரு வித்தமையால், வருணனை யதிட்டித்து அச்சிவனை இராமருக்குப் பிர ஸாதித்தாரென்பதே பின்னும் நிலைபெறுயிற்று. நமதன்பர் ஜலம் நாரா யணனுக்காதாரம் என்று கூறினாரன்றோ? ஜலத்தை மஹாதேவர் என்றபோது நாராயணரை என்னதேவர் என்றுகொள்வது? ஜலத் தைநோக்கச் சின்னதேவராயினர் போலும். நாராயணரையும், கடலை யும் பிடிஸ்தாபிக்கும்போது நாராயணரைநோக்கக் கடலை மஹாதேவர் என்றது விஷ்ணுநிந்தையாகவேமுடியும். அம்பஸ்யபாரே என்றசுருதி சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸத்தியம். விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுபண்டிதர் (இந்தராமாயணத்தி லோர்மூலையிலிருப் பாதாகிய இந்த மஹாதேவபதமா இராமனது பரத்வத்தைப் பிடுங்க வல்லது) எனவும், (இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறவந்தது என் று நமது சைவப்பழமுங் கையெழுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றதே) என வும் மகிழ்ந்தார். இவரது தேகத்தினோர்மூலையில் அணுரூபமாயிருக்கும் ஆத்மாவை அல்பமாகவொதுக்கி அதிகபாகங்களி னிறைந்துகிடக்கும் தாதுக்களையும், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணமுதலியவைகளையு மே முக்கியமென்று இவர் ஆதரிப்பார்போலும். அணுரூபத்தாங்கியுள்ள

ஆன்மா தேகேந்திரியாதி ஸர்வத்தினுங் கலந்தியங்குதல்போலவன்றோ (மஹாதேவப்) பொருள் இராமாயணமுழுதும் வியஞ்சனையினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது? நமதன்பர் (வியஞ்சனையினாலே இராமாயணம் சிவபரம் என்று தீக்ஷிதர் எழுதியிருக்கிறார். அது விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யத்தால் அடிபட்டுப்போயிற்று) என இந்தவியஞ்சனாவிஷயத்தை மறுத்துவிட்டதாகப் பிரஸ்தாபித்து மகிழ்ந்தார். இராமசுப்பு என்னும் அஸத்து எழுதிய விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் ஸ்ரீ மத் அப்புசாஸ்திரிகள் என்னும் பண்டிதமணியால் எழுதப்பட்ட (விஷ்ணு தத்வரஹஸ்யகண்டனத்தால்) நாசத்தையடைந்த தீவர நியார்போலும். நமது ஐயங்கார்மணி அந்தக்கண்டனத்தின்பேரில் தமதுகையைக்கொஞ்சங்காட்டட்டும் பார்ப்போம். இதுநிற்க, பாரதம் தருமன்பெருமை கூறுவது. இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறுவது. நைஷதம் நளன்பெருமை கூறுவது என்று ஒருவர் பிரஸ்தாபிக்கலாம். அதனால் அத்தருமனாதியர் பரதத்வமாயிடுவார்களோ? இங்ஙனமாக, (இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறுவது) என்று எமதுநாயகரவர்கள் கூறியதை நமதன்பர் குத்ஸிதம்பேசியது தெளிவின்மையேயாம். இந்தப்பரிளாஸப் பிரஸங்கங்களினாலெல்லாம் (இராமர் சிவபூசைசெய்தார்) என்னும்பாரம் இராமர்தலையினின்று மிறங்கிவிடமாட்டாது.

இம்மட்டோ, நமது ஐயங்கார் (பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்துக்குச் சிவலிங்கபூஜை பரிகாரமாகமாட்டாது. புராணங்களைவிட இதிகாசம் பலம். அதைவிட ஸ்மிருதிபலம். அதைவிடச் சுருதிபலம் என்பது மீ மாம்ஸக ஸம்மதம். சுருதிஸ்மிருதிகளில் பிரமகத்திக்குச் சிவபூசையைப் பரிகாரமாக விதித்திருக்கின்றதா? சிவபூசை பாபநிவாரகமாயிருக்குமேல் மந்வாதிகள் அதைப்பிராயச்சித்தமாக விதியாமல் கடினமாகிய துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தத்தை விதிப்பார்களா?) என்று பிரஸ்தாபித்து, (கலியுகத்து மானவர்களிடத்திற் றயைபாராட்டிய பராசர் பிரஹ்மஹத்தி பிராயச்சித்தத்தைக் குறைத்து விதித்ததுமன்றி இராமஸேது தரிசுநத்தையும் பிராயச்சித்தமாக விதித்தார். சிவபூசை உண்மையில் அதற்குப்பிராயச்சித்தமானால் அதையே விதித்திருப்பாரோ) என்று நியாயவிசாரஞ் செய்யத்தலைப்பட்டார். அன்றியும், (வேதமுதலானதுகளில் பாவநிவாரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷகுத்தஜபம், ருத்ராஜபமுதலானதையே பாபபிராயச்சித்தமாக ஸ்மார்த்தங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே) என்னும் அதிகுயத்தையுங்கண்டு கூறினார். இதனை முறையே மறுத்திடவேண்டும். பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்துக்குச் சிவபூசை பரிகாரமாகாதென எங்குப்பிரமாணங்கண்டார்?

ஸ்காந்தம், கூர்மம், இராமாயணம் முதலிய நூல்கள் பிரமாணமாக நிலைபெறவும், இவர்தருக்கு என்னாகும்? புராணங்களைவிட இதிகாசமும், இதிகாசத்தைவிட ஸ்மிருதியும், ஸ்மிருதியைவிடச் சூருதியும் பலமாகையால் புராணம் பிரமாணமாகாது எனின், சூருதியாதிகளுக்கும் புராணங்களுக்கும் இப்போதுண்டான, விரோதமென்னை? ஒன்றையொன்று விரோதிக்கின்றனன்றோ நமதன்பர துவாதம் மணக்கும்? சிவபூசை ஹத்திக்குப்பிராயச்சித்தமாம் என்று புராணங்கூறச் சூருதிகள் பிராயச்சித்தமாகாதெனக் கூறின, புராணம் அடிபட்டுப்போம். அங்ஙனமின்மையால், பிரஹ்மஹத்தியானது சிவபூசையால் ஒழிந்தது என்றுகூறியபுராணம் ஸப்பிரமாணமேயாம். அன்றியும், நமதன்பர் (புராணங்களைவிட இதிகாசம்பலம்) என்றது ஸாட்சியற்றது. மீமாம்ஸக நூல் ஸ்மிருதியைநோக்கச் சூருதிபலம் என்று கூறுகின்றது. அவ்வளவேயன்றிப் புராணத்தைநோக்க இதிகாசம் பலம் என்று கூறிற்றிலது. இதனால், புராணத்தைநோக்க இதிகாசம் ஏற்றமுடையது என்றவுரை இழிவுரையாயிற்று. ஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மஹத்திக்குச் சிவபூசையைப் பிராயச்சித்தமாக விதிக்காததென்னெனையெனின், அவை விதியாமையால் தோஷமின்றென்க. நமதன்பர் எடுத்துக்கொண்ட மநுபராசரவசனங்களில் மநுவானவர் துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தத்தையும், பராசரபகவான் ஸேதுதரிசன பிராயச்சித்தத்தையும் விதித்தார்கள். ஒருவர் சொன்னதை மற்றொருவர் சொல்லாமையால் ஒன்றுபிரமாணமும் மற்றொன்று அப்பிரமாணமுமாகா. அன்றியும், மநுவிதித்த பிராயச்சித்தத்தைப் பராசர்குறைத்தானென் நமதன்பரோ காட்டினார். உயர்ந்த பிராயச்சித்தம், குறைந்தபிராயச்சித்தங்க ளிரண்டுமே பிரமாணங்களாயின. இவைகளை விரோதமாகக்கொள்ளாத நமதன்பர் பல புராணங்களால் இராமரது பிராயச்சித்தத்துக்காகத் தேடிய சிவபூசையைமாத்நிரம் விரோதமாகக்கொண்டது அவரது புத்தியின்குறைவேயாம். இனிச் (சிவபூசை பாபநிவாரகமாயிருக்குமேல் மந்வாதிகள் அதைவிதியாமல் கடினமாகிய பிராயச்சித்தத்தை விதிப்பார்களா) என்று கடாயினாரன்றோ? இதனால் சிவபூசை சுலபமும், துவாதவார்ஷிகபிராயச்சித்தம் கடினமுமென்பது அவரது துணிபு. அங்ஙனமாயின், ஸேதுதரிசனத்தைப் பிராயச்சித்தமாகப் பராசர்விதித்தது என்னை? இது கடினமோ சுலபமோ? சிவபூசையைச் சுலபம் என வொதுக்கிய நமதன்பர், கேவலம் சுலபமாகிய சேதுதரிசனத்தை யொப்பியது யாங்ஙனம்? இவர் இவ்வளவிலமையாமல் பராசரபகவான் கலியுகத்திற்மானவர்களுக்காகப் பிராயச்சித்தத்தைக்குறைத்தார் என ஒன்றுகூறினாரன்றோ? மநுவிதிக்காததொன்றைப் பராசர்விதித்தது யாங்ஙனம்?

பராசருக்கிருந்தகருணை மனுவுக்கில்லாதது யாங்நனம்? கருணையும், கொடுமையுங் காரணங்களாக அவர்கள் விதித்தார்களென்பது தவறு. அவரவர்களுடைய விசாரணைக்குத்தக்கவாறு அவர்கள் விதித்தார்களென்பதே துணிவு. அவர்களைக் குறைகூறுதல் யாங்நனமெனின், சுருதிகளுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் விரோதமுண்டாயின், ஸ்மிருதியை த்தள்ளிச் சுருதியைக் கொள்ளுமாறு மீமாம்ஸைநூல் விதித்தது ஏன்னை? ஸ்மிருதிகளது யோக்கியதை இப்படி யலக்கண்படுவதறி யாது நமதன்பர் சிவபூசையை ஸ்மிருதிகள் விதிக்காதது என்னை என்றது பரிதாபமென்க. அன்றியும், அவர் (வேதமுதலானதுகளில் பாவநிவாரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷகுத்தஜபம் - ருத்ரஜபம் முதலானதையே ஸ்மார்த்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே) என மகிழ்ந்தாரன்றோ? இது என்னமதி? வேதங்கள் விதித்தவைகளை ஸ்மார்த்தர்கள் கொள்ளவில்லையென்று நமதன்பர் கொண்டாடியது அந்தஸ்மார்த்தர்களும், அவர்களைக்கொண்டாடிய இவரும் வேதபாஹ் யர் என்பதையே விளக்கியது. புருஷகுத்தாதிகளைக் கொள்ளவே ண்டாமென்று அவர்களுக்கு விதித்தநூல் யாதோ? நூற்பிரணர் ணமின்றெனின், அன்றோர் தாந்தோன்றித்தம்பிரான்க ளாய்மெவர். அதவா நூல்காட்டுவாொனின், அதுவேதத்தினுஞ் சிறந்ததாகவே ண்டும். வேதத்திற்குமிஞ்சின சாஸ்திரமில்லையாகையால், அவர்கா ட்டுநூல் பருத்திநூலாகவே முடியும். நமதன்பர்க்கே அவை வாய்க் குமட்டலாயினமையால், அதனை ஸ்மார்த்தர் தலையிலேற்றினர். சிவபூசையை ஏன் ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கவில்லை யென்று கேட் டபண்டிதர் சுருதிவிதாயகமாகிய ருத்ரகுத்தாதிகளை ஏன் அங்கீகரி யாது கெடுகின்றனர்? நமது ஐயங்காரினத்திற் சேர்ந்த அதிகாரிகள் து கொடுமையறிந்தே ஸ்மிருதிக்காரர் சிவபூசையை விதியாராயினர். நமது சிற்றூத்துக்காட்டாளோ இப்போது ஒரு பிரம்மஹத்திசெய்ததாக வொப்புக்கொள்வோம். ஸ்மிருதிகள் சிவபூசையைப் பிராயச்சித்த மாகக் கூறியிருந்தால் இவர் அந்தவிதியைத் தழுவிச் சிவபூசையால் புனிதராவாரா? சிவத்வேஷமேலிட்ட கொடுமையால் பாபியாகவா வது திரிவாயோயன்றிச் சிவபூசையைச் செய்யார்! செய்யார்!! இப்படிக்க்ரபற்றியபேர்க்கே மனுவாதிகள் கடினபிராயச்சித்தத்தை விதித்தார்கள. இராமகிருஷ்ணாதிகள்போன்ற சிஷபக்திரோமணிகளுக்கு ஸர்வபாப நிவாரகமாயுள்ளது சிவபூசையென்றே துணிவாகையால், இராமர் சிவபூசையையே பிராயச்சித்தமாகத் தேடினர். இனியாமொன்று கூறுகிறோம். ஞானிகள் ஸதாசிவத்யானத்தி லிருப்பவர்கள். அவர் பால் யாதானும் ஹத்திரிகமுமாயின், அவர்கள் ஸந்தஸ்மிருதிகளையாச

ரிக்கபோகின்றார்கள் ? அவர்களிடையிலாது அநுஸந்தித்துவரும் சிவத்யானமே அவர்களைப் புனிதமாக்கிவிடும். இவ்வுண்மையால் இராமர் சிவபூசைசெய்தது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. சுருதியில் (அஹரஹரப்யர்ச்சய விச்வேச்வரலிங்கம் தத்ரருத்ரசூக்தை ரபிஷிச்யத) என்னும் வசனமானது (மஹாபாதகேப்யோ முச்யதே) என்று அறுதியிட்டுச். சிவாராதனத்தால் ஒருவன் மஹாபாதகங்கள் என்னும் விடுபுகின்றான் என்று ஸ்தாபிக்கின்றது. இதற்குமுன்னர் ஸ்மிருதிக்கே ஆதரவாகத்தேடுவது கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்திடல்போலாம் இராமரது பாபநிவாரணம் சுருதிநிஷ்டமாயினமையால் நமது பண்டிதரதுகஷ்டம் வீணே நஷ்டமாயினதென்க. இதுநிற்க.

• இந்தப்பண்டிதர் ஸ்மிருதிக்காரர் சிவபூசையைப் பிராயச்சித்தமாக ஒப்பினார்களா என்று கேட்டாரன்றோ? இவ்வாறு அவர்கேட்டதனால் ஹத்தியைப்போக்கும்ஆற்றல் சிவபூசைக்கில்லை யென்பதா சிவாராதனத்தாலுண்டாகும் பலஸித்தியைக் காட்டிலும் துவாதசவாஷிககர்மங்கள் அதிகபலத்தைத் தருமென்பதா? மதுபராசராதிகள் சினைபகீதி விமுகர்களா? இவைகளைப் பரியாலோசியாமலே அவரீதகேதுறுத்துக்கொண்டு வீணவதிக்குள்ளாயினார். (ருத்ரம் புருஷசூக்தஞ்ச) என்று மதுகூறியவசனத்தை நமதுஐயங்கார் மழுப்பப்பார்த்தார். அதுயாங்காட்டிய (அஹர ஹரப்யர்ச்சய) என்கிற சுருதியில், (ருத்ரசூக்தைரபிஷிச்யத) என்கிற ஸ்தானத்தினின்று சிவபூசையையே ஸ்தாபித்துவிட்டது. எந்தவழியி னுழைந்தாலும் ஐயங்கார் எதிரோறிப்போதற்கிடமடைபட்டுத் தடையாயினமையால், இத்தோடுவாய்மண்டு வழிதேடி ஸுகிப்பாராக. ருத்ரஜபம் சிவபூசையில் வினியோகமாகையால் பிரஹ்மஹத்தியைப் போக்கும் அதன் வல்லபத்தையே மது எடுத்தோதினார். இத்தவுண்மையால், சுருதிஸ்மிருதிஹாஸ புராணங்கள்யாவும் சிவபூசையை ஒப்பியநலம் வெளிப்பட்டது. நமதன் பரீது சலசலப்பும் இத்தோடே தொலைந்தது. எமது ஆசை அடங்காமையால் இன்னுங்கொஞ்சம் சொல்லுகிறோம். மேற்போந்த மதுவசனத்தில் (பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரம் தாங்குதலும் பிரஹ்மஹத்தியைப்போக்கும்) என்று நிர்ணயித்திருக்கின்றது. சிவபூசைக்கு விபூதிதாரணம் ஓரங்கமாயின், (பஸ்மச்சந்நோ பஸ்மசாயீ) என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட இராமர் சிவபூசைசெய்தாரொன்பதும், ஹத்தியைப் போக்கிக் கொண்டாரொன்பதும் அதிசயமோ? • இந்த அர்த்தங்களைச் (சாதாதபஸ்மிருதி, புருஹந்நாரதீயம்) இவைகளிலுங் காணலாம். சுருதியில் (அத்யாச்ரமஸ்த:) என்னும் வசனமானது (ஸமஸ்தபாத

கேப்யோபபாதகேப்யோ பூதோபவதி) என்றறுதியிட்டப் பஸ்மதாரணத்தால் ஸஸ்மத் மஹாபாதகங்களும், உபபாதங்களும் நசிக்கும் என்று ஸ்தாபித்துவிட்டது. அன்றியும், (அகஸ்தியராமாதிராத்ருதத்வம்) என்னும் பிரஹ்மோத்தரகண்டவசனம் (நமச்சிவாயேதி ஸதாஜபத்வம்) என்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீராமர் எப்போதும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியை ஜபித்துக்கொண்டிருக்கின்றார் என்று ஸ்தாபித்து விட்டது. இந்தவியவஸ்தையால் விபூதிருத்ராக்ஷபஞ்சாக்ஷரருத்ராஜபாதிகளால் சிவபூசைசெய்து ஸர்வபாபங்களையும் இராமர் போக்கிக்கொண்டா லொன்பது சுருதிஸித்தமான முடிவாயிற்று.

நமதன்பர் (முக்யகல்பம் சக்தர்களுக்கும், கௌணகல்பம் அசக்தர்களுக்கும் ஆகுமென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுவதால் சக்தரான இராமர் முக்யகல்பமாகிய துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தத்தையே ஆசரிக்கவேண்டியது. அவர் கௌணகல்பமாகிய சிவபூசைசெய்தது கூடாது) எனவொன்றுகூறி விருத்திரஹத்தியை இந்திரன் சிவபூசையால் போக்கிக்கொள்ளாமல் வேறுவித பிராயச்சித்தத்தால் போக்கிகொண்டான் எனவும் பிரஸங்கித்தனர். இவரது பேய்மதியைப்பெறுத்து உண்மையை நிறுத்துவாம். சக்தனொருவனும், அசகதனொருவனும் பிரஹ்மஹத்திக்குள்ளாகுங்கால் இருவருக்கும் பாவம் ஸமமாகவே நேரும். அதற்கு அவர்தேடும் பிராயச்சித்தமும் ஸமமேயாதல்வேண்டும். சக்தனுக்குக் கடினபிராயச்சித்தமும், அசக்தனுக்குச் சுலபபிராயச்சித்தமுமாதல் கூடாது. ஒருபிரமக்கொலையால் சக்தனுக்கு அதிக பாவமும், அசக்தனுக்கு அல்பபாவமும் நேரின் அவைகளுக்கு முறையே கடினபிராயச்சித்தமும், சுலபபிராயச்சித்தமும் விதிமாம். அங்ஙனமின்மையால், சக்தர் அசக்தர் என்று தரம்பிரித்து, இராமரைச் சக்தராகவொப்பி அவருக்குக் கடினபிராயச்சித்தத்தை விரும்பியது நமது பண்டிதரது தெளிவின்மையேயாம். தேவன்மையைக் காரணமாக்காமல் உள்ளத்தின்கரடையே காரணமாக வொப்பின், கடினபிராயச்சித்தம் ஸாமஞ்சஸமாம். இராமர் தவசீலராவபடியால், அவருக்குக் கடினபிராயச்சித்தம் பொருந்தாது. கரடுமுரடுகளாயிருந்தாலும் சிவபூசை விதிமர்கும். சிவபூசையால் போகாததொன்றுமில்லை யாகையால் அல்பதோஷமும், அதிகதோஷமுஞ் சிவபூசையாற் போக்கிக்கொள்ளலாம். இந்த வுண்மைகளைத் தேரும் புண்ணியமிழந்து விதண்டைபேசும் நமது பண்டிதருக்கே துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தம் விதிமென்க. இவ்வளவு நியாயங்களைப் போதித்தும் அவரது மனத்திற்பற்றியிருக்குங்கரம்பு அவரைத் தேறவொட்டாகென்க.

அம்மனையங்காரும், வில்லிபுத்தூராழ்வானும் சிவதூஷணத்தாற்
கண்களிழந்து, முறையே ஸ்ரீகாளத்தியினும், ஸ்ரீமத் அருணாசலத்தி
னுஞ்சிவனைவழிபட்டார்கள். அத்தகைய சுறுக்குண்டாயின், நமத
ன்பரும் புனிதராய்விவார். அதற்கும் அதிகபண்ணியம் வேண்டும்?
திருவருட் செயலெப்படியோ? இதுபற்றி, விருத்திரஹத்தி இந்திர
னுக்குச் சிவபூசையா னீங்கவில்லையென்று யாவுஞ்சோதித்தவிட்ட
வர்போற் சொல்லிய நமதன்பர் ஸ்ரீஹாலாஸ்யக்ஷத்திரத்திற்
சிவபெருமான்செய்தருளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்கள்
இவையென்று அறியார். விருத்திரஹத்தியால் வந்தபழியை இங்
திரனுக்குத் தீர்த்தருளியதே சிவனாது பிரதமலீலை யென்றறிக.
பல்பல கர்மங்களை அவன்செய்தும் ஹத்திதொலையாமல் கடை
சியாக மதுரையில்வந்து சிவபூசைசெய்து புனிதனாயினானென்க. அ
வன் கொண்டுவந்து அங்கமைத்ததே இந்திரவிமானமாம். இவற்றை
யாம் ஒப்போமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் வேதாதிகளை ஒப்பமா
ட்டோமென்பதற் கிண்ப்படுத்தி அவரை யாமொதுக்குவோமென்க
ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தில் (மஹாதாம் பாதகாரான்து, சிவலிங்கார்
சநம்விநா, ப்ராயச்சித்தம்ஹியந்நாஸ்தி, தஸ்மாத் தத் குருயத்நத:) என
ப்போந்த வசனத்தையும் நமதன்பர் நின்று உபசார்தியடைவாரா
மது பண்டிதர் சிவபுராணங்களைத் தாமசம் என்று கூறும் ஓர்வித
தத கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார். இன்னதாரணத்தால் தாமசம் என்
று அவர் சொல்லவறியார். விஷ்ணுவுக்கே (க்ஷத்திரியத்வம், கரி
பிறம், ஜநநமரணதுக்கம், அசுரவாதை, அதிகரித்திணா, பக்தவஞ்சனை
முதலிய தோஷங்களால் தாமஸத்வம் பிராப்தமாம்: சிவனுக்கு (ப
ராஹ்மணத்வம், குருமூர்த்தம், ஸர்வசாஸ்திராவக்த்ருத்வம், ஞான
பவம், ஆநந்தத்தாண்டவம், ஸர்வாநுகரணம்) முதலிய லட்சணங்
களால் தாமஸத்வம் ஏற்றமாட்டாது. ஆகையால், சிவபுராணம் வேத
ததப்போல ஸப்பிரமாணமாயிடுதல் ஸத்தியம். இதற்குமேல் நமதந்
பர் கையைநீட்டுவாரெனின், யாம் அப்போது எமது கையைக்காட
ாமற் போகோம். இப்பண்டித சிரோமணியார் தமது வழத்திர
டனோர்மூலையில் (சிவபுராணங்களை சிவன் தனக்குப் பெருமைக
ட்ட ஒருபுராண மெழுதித்தரவேண்டுமென்று வேண்டவே பிறந்
தவர்களாம்) எனவும் எழுதி மகிழ்ந்திருக்கின்றார். இதைப் பார்ப்பவ
கள் இவரைக் கிறிஸ்தவரினுங் கடைபாக வொதுக்கவே யோசிப்பா
கள். பதினெட்டுப் புராணங்களும் வியாஸரால் வெளியிடப்பட்டன
என்னும் வைதிக்ஸங்கேதம் என்னாவது? தமது கல்பிதபாதம், க

பிதபாகவதங்களைப்போல நமதன்பர் சிவபுராணங்களையும் எண்ணி
 னார்போலும், நமதன்பர் கொண்டாடும் விஷ்ணுபுராணத்தில் சிவபு
 ராணங்களைப் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்கு என்னகதி தேடினார்? அந்த
 விஷ்ணுபுராணம் சிவபுராணங்களையொப்பி ஸந்தோஷிக்குமானால்,
 நமதன்பர் அவைகளை ஹேயமாகக்கூறியது அவரது பிறப்பின்பெரு
 மையேயாம். இவர் கொண்டாடியபாரதத்தில் சிவபுராணங்களையும்,
 விஷ்ணுபுராணங்களையும், எல்லாப்புராணங்களையும், எல்லாக்கலை
 களையும் சிவனே சொல்லியருளினார் என்று துதித்திருப்பதற்கு
 என்ன செய்வார்? நமதன்பருக்குச் சிவனிடத்தி லுண்டாயிருக்குந்
 துவேஷமிகுதியே அவதையாலலறி யிடருழப்பதற் காதரவாயிற்
 றென்க. இவர் எவ்வளவு பாபெட்டுப் பரிந்துபரிந்து எழுந்தாலும்
 இராமர்தலைமேலேறிய சிவலிங்கம் இறங்கமாட்டாது. இராமர்தலை
 மேற் சிவலிங்கப்பெரு மான் எழுந்தருளியிருப்பதைப் (பத்திராசலத்
 தில்) சென்று பார்த்துநாணுக. இவரிவ்வளவு லமையாது இந்திர
 னுக்கு (பிரஹ்மஹத்திப்பேய்) பின்னே தொடர்ந்ததுபோல இராம
 னுக்கும் பின்னே தொடரவேண்டுமே என்று வினவினார். இராமர்
 னத்தில் ஹத்திப்பிரஸங்கம் மறைந்திருத்தலால், அது தொடர்ந்தது
 என்பதுங் கூடவே மறைந்துகிடக்கின்றது. ஸேதுமாஹாத்மியத்தில்
 'தருச்யதேராவனோத்யாபி சாயாருபேணதத்ரவை, ததக்ரோ நாக
 ல்லரகஸ்ய பிலமஸ்தி மஹத்தபம், தத்பிலம்ப்ராபயாமாஸ ஜானகீர
 னோதவிஜா:', தஸ்யேபரிபிலஸ்யாத க்ருத்வீரமண்டப முத்தமம்,
 பரவம்ஸ்தாபயாமாஸ ரக்ஷார்த்தம்தத்ரராகவ:" என்னும் வசனங்க
 ளால் இராமர் சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து பிரஹ்மஹத்தியைப்
 பாக்கிக்கொண்டார். அங்குள்ள தீர்த்தத்திற்குப் பிரஹ்மஹத்திவி
 மாசனதீர்த்தம் என்றுபேர். அதற்கு அக்ரஸ்தானத்தில் நாகலோக
 ரியந்தமாழ்ந்த பிலமொன்றுண்டு. அந்தப்பிலத்தில் இராமசந்திரர்
 அந்தப்பிரஹ்மஹத்தியைத் தள்ளி ஓர்பான்றயூன்மூடி அதற்குமேல்
 ருமண்டபத்தைக்கட்டி அதில் பைரவமூர்த்தியை ரக்ஷார்த்தமாகப்
 பிரதிஷ்டித்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவுண்மை
 யை யுணராமல் இராமனைப் பிரஹ்மஹத்திப்பேய் தொடர்ந்த விஷயம்
 ங்கே பெறப்பட்டது எனக்கடாவியது அவரது விசாரக்குறைவென
 னாம் அதிகமாக விசாரப்பட்டோம். இம்மட்டிலாவது அடங்கி ஷேம
 படுவாராக. இதுநிற்க.

நமதன்பர் (இதிஹாஸபுராணப்பாய்வேதம் ஸமுபப்ராஹ்மயேத்)
 என்பதைக்கூறி (இதிஹாஸ புராணங்களை வேதத்துக்கு உபபிமஹ்

மணங்களாகச் சொல்லி யிருக்கின்றது) என விவகரித்தார். இவரீண்மே (இதிஹாஸமே பிரபலம். இதற்கு இதிஹாஸபுராணம் என்னும் பிரயோகத்தில் இதிஹாஸம் முதல்பிரயோகிக்கப்பட்டதே ஸாட்சி) எனவும் கூறினார். அன்றியும், (வேதத்தில் உத்தரபாகம் சிறந்தது) என்றார். மீண்டும் வேதோத்தரபாகத்துக்கு இதிஹாஸம் உபபிரஹ்மணம் என்றுகூறினார். இதற்கு (இதிஹாஸ புராணப்பாயம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்பதை ஸாக்ஷிகூறினார். இனி (இதிஹாஸமென்பது பாரதராமாயணாதிகளேயாம்) எனவும், சாந்தோக்யத்தில் (இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்) என்றுகூறியிருப்பதால், அதுபாரதம் எனவும், (பாரத: பஞ்சமோவேதா:) என்று சொல்லப்படுவதே அதற்கு ஸாக்ஷியெனவும், சங்கராசாரியரும் இதிஹாஸம் பாரதமென்றே கூறினார் எனவும், (இதிஹாஸபுராணம்,) என்று சாந்தோக்யத்திற்கு கூறியதுமுழுப்பதம் எனவும், இவ்விதிகாசமாகிய பாரதம் பலபுராணங்களிலுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது எனவும், (இந்தப்பாரதத்தினுடைய நடுநெஞ்சிலுணியாக ஸ்ரீராமாயணமஹிமை விளங்குகின்றது) எனவும், அன்றியும் (அது அநேகபுராணங்களின் முடிமீதும் அணிகலமாய் விளங்குகின்றது) எனவும் அவர் பிரகாசப்படுத்தினார். இதிஹாஸ ஆபாசங்களை முறையே களைந்தெறிவாம். நமதன்பர் முதல்காட்டிய வசனம் இதிஹாஸமும், புராணமும் வேதத்துக்கு உபபிரஹ்மணங்களெனத் தெரிவித்தது. இதனை யுதசரித்த பண்டிதர் இதிற்போந்த புராணத்தை யிழித்து இதிகாசத்தை யுயர்த்தினார். அந்தவசனத்தில் இதிஹாஸம் உயர்ந்தது, புராணம்தாழ்ந்தது எனப்போதரவில்லை. அவர் வேறு பிரமாணமுகாட்டினதில்லை, இதிஹாஸம் சிறந்ததென்பதற்கு அவ்விதிஹாஸபதம் அந்தவாக்கியத்தில் முதற்கண்வைக்கப்பட்டதே போதும் என அவர்கூறியது (வேதத்தில் உத்தரபாகம் சிறந்தது) என அவர் எழுதியதற்கு விரோதம். முதற்கண்ணமைந்த பூர்வபாகம் தாழ்ந்தும், பின்னரமைந்த உத்தரபாகம் உயர்ந்து மிருக்கீக்கண்டநமதன்பர் இதிஹாஸபதம் முதற்கண்வந்தது கொண்டே அதனைச் சிலாகித்தது யாங்ஙனம்? இவர் (வேதோத்தரபாகத்துக்கு இதிஹாஸம் உபபிரஹ்மணம்) என்றுகூறியதுந்தவறு. இவர் முதலுதகரித்த வசனத்தில் இதிஹாஸமும், புராணமும் வேதத்துக்கு உபபிரஹ்மணங்களெனக்கூறி யிருப்பதால், வேதத்தின் முதற்குட்போந்த பூர்வபாகத்துக்கு இதிகாசமும், பின்னர்ப்போந்த உத்தரபாகத்துக்குப் புராணமும் முறையே உபபிரஹ்மணங்களாயின. இனி (இதிஹாஸபுராணப்பாயம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்னும்

வசனம் இதிகாசமே வேதோத்தரபாகத்துக்கு உபபிரஹ்மண மென்பதைச் சாதிக்கமாட்டாது. அது இதிகாசமும் புராணமும் வேதாந்தார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் என்று கூறுகின்றது. புராணத்தைத் தள்ளி இதிகாசத்தை மாத்திரம் அதுகொண்டு கூறினதில்லை. இங்ஙனமாக, நமதன்பர் இஷ்டம்போ லெழுதியிறுமாந்தது அவரினத்தவர்க்கே யொப்பென்க. தும்மட்டோ, (இதிஹாஸமென்பது. பாரதராமாயணாதிகளேயாம்) என்று இவர் வாய்திறந்ததை ஸாட்சியால் நிரூபித்துக்கொண்டிலர். இவருதகரித்த வசனங்களோவெனின், இதிகாசமும் புராணமும் ஐந்தாம்வேதம் எனவும், பாரதம் ஐந்தாம்வேதம் எனவுங் கூறின. இவற்றுள் இராமாயணபிரஸ்தாமமே கிடையாது. இங்ஙனமாக, பாரதத்தோடு இராமாயணத்தை யினப்படுத்தியது யாங்ஙனம்? இவரோ (சங்கராசாரியரும் இதிகாசம் பாரதம்) என்று கூறினார் ளீன ஸாக்ஷிகாட்டினார். இந்த ஸாக்ஷியாலும் இராமாயணம் இதிஹாஸஸ்தானத்தில் நிலைபெறவில்லை. நமதன்பரது ஆசை இராமாயணத்தை இதிஹாஸமெனப்பிரஸ்தாபித்துப் புகழவும், புராணம் அதிற்முழந்தது என்று இகழவுமே எழுந்தது. அவர் நினைத்தபடியாகாமல் சாந்தோக்யம் புராணத்தைப் புகழ்ந்து, இராமாயணத்தைச் சட்டைசெய்யாமல் வாளாவிட்டது. வாளாவிடுதல் மதிப்பில்லாமையேயாம். அவர்காட்டிய வசனங்கள் பாரதத்தையும் இதிகாசமென விளக்கினதில்லையெனின், அவ்வசனங்களைத் தழுவிய சங்கராசாரியர் பாரதத்தை இதிஹாஸமென விளக்கினமையாலும், அது ஐந்தாம்வேதம் என்றுமுழுங்கியவசனம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாகையாலும், அதனை அந்தச் சங்கராசாரியரும் அங்கீகரித்தமையாலும் இராமாயணம் ஆதரவற்று ஒதுங்கினதுபோலப் பாரதம் ஒதுங்கினதில்லையென்க. இவர் சாந்தோக்யத்திற்போந்த (புராணம்) என்பதை இதிகாசமாகிய புராணம் என்று பொருள்கொண்டு (இதிகாசபுராணம்) என்பது முழுப்பதம் என்றதும் முழுமோசமாம். புராணத்தை வேறுக்கினால், அது வேதபடிதமாகிச் சிறந்திடுதலேநோக்கியே குழறுப்படைசெய்தார். இதிகாசம் என்னுஞ் சொல்லுக்கும், புராணம் என்னுஞ் சொல்லுக்கும் முறையே பாரதாதிகளும், ஸ்காந்தாதிகளும் பொருள்களாகி நிலைபெறவும், நமதன்பர் இரண்டையு மொன்றாக்கத்தலைப்பட்டது தெளிவின்மையேயாம். இதிகாசங்களைத்தவிரப் புராணங்கள் வேறுஇல்லாமற்போயின், அவரதுமோசம் பலிக்கும். இதிகாசம்உயர்ந்தது. புராணம் தாழ்ந்தது என்கொண்டிருக்குமிவர் (இதிகாசமாகிய புராணம்) என்று இதிகாசத்தையே புராணமாகியதும் இவரதுகட்சிக்குத் தலைநோயாயிற்று. இனி பாரதிஹாஸமாகிய பாரதத்தை வேதமென்று

கூறியபடியேயன்றோ அதனைப்பூரணமென்று கூறுதலுஞ்சிறக்கும்? வேதத்தினுங் கீழிட்ட இதிகாசத்தை வேதமென்று உபசரித்தபடியே புராணத்தினுங் கீழிட்ட இதிகாசத்தைப் புராணம் என்று உபசரித்தல் ஸாமஞ்சஸமாம். நமதன்பரதுகருத்தை யாம்தழுவியபோதும் அந்தவசனத்தால் புராணத்துக்கே ஏற்றமுண்டாயினையால், புராணத்தைக் குறைக்கிற்ப்புகுந்த அவரது எண்ணம் பலியாமற்போயிற்று. இதிகாசத்தினும் புராணம்தாழ்ந்தது என்று நமதன்பருக்குப் பிரமாணங்கிடைக்கிறவனாயில் இதிகாசஸமும்-புராணமும் வேதம் என்கூறிய சுருதியின்சோலிக்கு வராமலிருப்பாமாக-இதிகாசத்தினும் புராணம் உயர்ந்தது என்று பிரமாணங்கிடைத்தால், வாய்மாண்டு வலிகெட்டுவாழ்வாராக. இவர் இராமாயணம் பாரதத்தினுடைய நடுநெஞ்சில் விளங்குகிறது எனக்கூறியதும் அஸங்கதம். (அஸ்ருஜத் ஸர்வசாஸ்த்ராணி, மஹாதேவோ மஹேச்வர:) என்றற்றொருடக்கத்துச் சாந்திபர்வவசனங்களால் (தண்டநீதி-பிரயோகம்-பிரமாணம்-கூடஸ்தம்-அவற்றினுட் பிரிவுகள் - வேதங்கள்-ஷடங்கங்கள் - மீமாம்ஸை-நியாயவிஸ்தரம்-புராணம்-தர்க்கசாஸ்திரம்-ஆயுர்தேதம் - ததுர்வேதம்-காந்தர்வவேதம்-அர்த்தசாஸ்திரம் - இவற்றின் பிரிவான முந்நூறுசாஸ்திரங்கள் - ஏழுதந்திரங்கள்) என்னும் இவைகளையும் பாரதம் எடுத்துப்புகழ்தலால், அது இராமாயணத்தையே புகழ்ந்தது எனக்கூறியது விபசரித்தது. அன்றியும், அவர் அநேகபுராணங்களில் இராமாயணம் புகழ்ப்பட்டிருக்கிறது என்றாரன்றோ? அவர்தாமே (இவ்வீதிகாசமாகிய பாரதம் பலபுராணங்களிலுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது) எனக்கூறினாராகையால், இராமாயணத்தினது ஏற்றம் ஸாமானியமாய்விட்டது. நமதன்பர் தொடுத்தவிஷய மொவ்வொன்றுஞ்சிறைதந்து சீரழிந்தமையால் அவர்புராணத்தைத் தாழ்த்தி இதிகாசத்தை உயர்த்தியது அவரது வினையேயாய் முடிந்தது. இதனிற்க.

யாம், நமதன்பரை மறுத்து (இதிஹாஸபுராணப்யாம்) என்றற்றொருடக்கத்துப் பிரயோகத்தில் இதிகாசம் வேதத்தின் பூர்வபாகத்துக்கும், புராணம் அதனுத்தரபாகத்துக்கும் உபபிரஹ்மணமாம் என்று கூறினோமன்றோ? வேதாந்தங்களுக்குப் பாய்தியங்களெழுதிய பூர்வர்கள் இதிகாசம், புராணம் இரண்டையுமேதழ்வி யுபபிரஹ்மணங்களாக உதகரித்திருக்கின்றார்கள். இதனால், இரண்டுமே உபபிரஹ்மணங்களென்பது ஸித்தம். இங்ஙனமாக, யாம் இதிகாசத்தைப் பூர்வபாகத்துக்கும், புராணத்தை உத்தரபாகத்துக்கும், அமைதியுாக்கியதென்

னெனின், நமதுபண்டிதர் இதிகாசமே உத்தரபாகத்திற்குரித்தென விபரீதம்பேசியதை வெட்டிச்சாய்க்கவென்க. வேதாந்தபாகத்திற்கு இராமமே உபபிரஹ்மணம் என்பதை (இதிஹாஸபுராணப்ப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்பதும் நிறுத்தும். ஆயினும், முதனூலாகிய வேதவேதாந்தங்களுக்குச் சார்புநூலாகிய இதிகாசத்தினும் வழிநூலாகிய புராணமே முக்கியமென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமென்க. “அஷ்டாதசபுராணநி கருத்வாஸத்யவதீசத: , பாரதாக்யானமகிலம். சக்ரே ததுபப்ரம்ஹணம்” என்னும் பிரமாணவசனத்தால் புராணங்களை இயற்றிய முனிவர் அவற்றினுபபிரம்ஹணமாய்ப் பாரதத்தைக்கூறினார் என்று பெறப்படுகின்றது. இது இதிகாசம் புராணத்திற்குமுந்தது என்பதற்குப் பிரமாணமாயினமையால், இதுவே அவர் கீயநாடிக் கோப்பாயினதறிக. இங்ஙனநிற்க.

நமதுபண்டிதர் இராமாயணம் (இதிகாசம்) என்பதற்குத் தமது பிரசங்கத்தில் ஓர் ஆதரவுங்கட்டாமையால், அது இதிஹாஸஸ்தானத்தி னிலைபெறவில்லையென்று மேல்யாம் சங்கித்தோம். அதனைக்காவியம் என்று யாவருமொப்புவதே நைஜம் என்க. ஆயினும், அது இதிஹாஸப்பேராலும் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இலட்சங்கிரந்தமுள்ள பெரிய இதிஹாஸம் (சிவரஹஸ்யம்) என்று சிஷ்டர்கள் பலரொப்பிட்டுருக்கின்றார்கள். இதனையும் நமதன்பர் விசாரித்ததங்குக. இதற்குப் (புரமேதிஹாஸம்) என்னும் பிரஸித்தியுண்டு. இவைகளைத்தெளிந்திடாமல் செருக்கியது பேதமையேயாம். இவர் இராமாயணம் பாரதத்திற் றுதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாயென்றி இவர் எடுத்துக்கொண்டசாந்தோக்யத்தில் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனக் காட்டினூரில்லை. இதிஹாஸப்பிரஸ்தாபம் புரதுவேயன்றிச் சிறப்பாகமாட்டாது. மறுந்மிருதிமுதலிய நூல்களை யெடுத்தோதியபடி இராமாயணத்தை வேதம் எடுத்தோதியதின்றென்க. அந்தவேதத்தில் புராணப்பிரஸ்தாபமண்டு. இதனையும் யோசித்து நமதன்பர் நானுவாரீக. இன்னும் சரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுஐயங்கார் ஹரிவம்சம், ஸகாந்தமுதலிய நூல்களில் இராமாயணம் புகழப்பட்டிருக்கிறதெனவும், இவ்விராமாயணத்திற் ப் பலர் வியாக்யானஞ்செய்திருக்கிறார்கள் எனவும், பலமுனிவர் இராமாயணங்கள் செய்திருக்கின்றார்களெனவும், சைலவைதிகர் ஸுடைய மனையிலும் இது பூஜிக்கப்பட்டுவருகிறதெனவும், அப்பை

பதிக்கிதர் இதனை ஸங்கிரஹித்திருக்கிறார் எனவும், கம்பர் இதனைத் தமிழில் செய்திருக்கிறாரெனவும், இது அருள்வாக்கெனவும், பெரியில்பாடலெனவும், இதில் நாராயணனதுபரத்வமே முக்கியபிரமேயமெனவும், இதில் அறியவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லா முளவெனவும், இது ஸகலசிஷ்டர்களு மொப்புக்கொண்டது எனவும், சகலபலசாதனமானது எனவும், இது விஷ்ணுதேவதையினிடத்தில் பகஷ்பரத்தத்திலுதித்ததல்ல, இராமபக்திவெள்ளமே இராமாயணமாகவந்தது எனவும், இதனைச்செய்த வான்மீகிக்கு அஞ்ஞானலேசமுமில்லையெனவும், இதில் சொல்லப்பட்டபரதேவதை இரகுநாயகன் எனவும், இதில் பரப்பிரஹ்மம் ஆர் என்று எழுந்தவினாவுக்கு விஷ்ணு-இராமன் என்று விடைபிறந்திருக்கின்றது எனவும், இவ்வளவுபெருமைநிறைந்த இதிஹாசமாகிய இராமாயணத்தை நோக்கப் புராணம் சிறவாது எனவும் சேனைமாரியாகத் தமது ஆபாசங்களைக் கொட்டினார். இதனைப்பார்த்தபோது எமக்குண்டாகிய சிரிப்பை யாம் அடக்கமுடியாமற்போயிற்று. இனி இவர்காட்டிய துச்சுஹேதுக்களை முறையே யாங்கீழேதள்ளுவாம். இராமாயணமொன்றுதானோ பலநூல்களிற் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது? இதற்குமாத்திரந்தானோ பலவியாக்யானங்கள் பிறந்திருக்கின்றன? இராமகதையைமாத்திரந்தானோ பலமுனிவர் நூல்களாகச் செய்தனர்? வியாஸபாரதத்தைப் போல ஜைமினிபாரதம் பிரஸித்தியன்றோ? வேறுநூல்களை வைதிகர் மனையிஷ்ட பூசிப்பதில்லையோ? தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தை மாத்திரந்தான் ஸங்கிரஹித்தனரோ? அவர் பாரதபாகவதாதிகளை ஸங்கிரஹித்ததில்லையோ? கம்பர் இராமாயணமாத்திரந்தான் செய்தாரோ? ஏரெழுபது முதலியனவுஞ் செய்தாரே! இவ்விராமபணமன்றி வேறுநூல்கள் சிஷ்டர்களால் தமிழில் செய்யப்படவில்லையோ? வேறுநூல்கள் அருள்வாக்கும், பெரியில்பாடலுமாகாவே? நாராயணனது பரத்வங்கூறும் அதில் சிவனைப் பரத்துவமல்ல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ? அறியவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் இதிற்கிடைக்கையால், வேதாந்தஞத்திரமுதலியன இனி வேண்டப்படாவோ? சிஷ்டர்கள் இந்தநூலையன்றிவேறு நூல்களை பொப்பினதில்லையோ? இராமாயணமேயன்றி அநேகநூல்கள் ஸகலபலஸாதனமென்பது அவ்வந்நூல்களிற்குறப்படும் பலசுருதிகள் ஸாட்சிகூறுமே! அப்படி அனுபவமுமுண்டே! அன்பின்வெள்ளத்தாலிதுமாத்திரந்தான் உலகத்திற்பிறந்துள்ளதோ? வேறுநூல்கள். அன்பில்லாதவர்கள் செய்தனவோ? வான்மீகியை அஞ்ஞானி என்று யாவரே ஐஞ்சொன்னார்களோ? புராணங்களைச் சொல்லியருளியவியாஸா

திகள் அஞ்ஞானமுடையவர்களோ? இராமாயணத்தில் இரகுநாயகர் பரதேவதை என்பது அதிசயமோ? அதில் பரப்பிரஹ்மம் விஷ்ணு-இராமன் என்று வெளிப்படுவது ஒருபுதுமையோ? நமது பண்டிதரது பிரஸங்கத்தால் இராமாயணஞ்செய்தவர்களாக வெளிப்பட்ட முனிவர்கள், ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதேந்திரர், கம்பர்முதலிய யாவருஞ் சிவனடியார்கள். இவர்கள் இராமனாச் சிவபக்தாக்கோஸர் எனக்கொண்டே அவரது சரித்திரமஹிமாவர்ணங்களி னுழைந்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அதனால், இராமர் சிவனுக்குமேலிட்ட பரத்துவமுடையராதல் சிறந்திடாது. இவ்வுண்மையறியாது நமதுபண்டிதர் இராமாயணத்தைச் சிலாகித்தது சிவபரத்துவத்துக்கு ஒருஊனியையும் உண்டுபண்ணினதில்லை யென்க. அவ்விராமாயணத்தில் சிவன்பரமாத்மாவன்று, விஷ்ணுவே மரமாத்மா என்று கூறாமையால், அதிற் கூறப்படும் விஷ்ணுபரத்துவம் அவரிற்சீழிட்ட பிரஹ்மாதிகளை யபேக்ஷித்துச் சிறக்குமென்க. இது எமக்குச் சம்மதியேயாகையால், ஈண்டு ஐயங்காரது அலைச்சலுக்கே யாம் பரிதாபப்படுகிறோம். சிவநுழிமையை வியஞ்சனையா லுணர்த்துவதாகிய இதனைநோக்கச் சிவபுராணக்கள் பாஹ்ளையமாய்ச் சைவமணத்தைவீசுதலால், நமதன்பர் இதிகாசம் எனக்கொண்டாடிய இராமாயணத்தினும் புராணமே உயர்ந்ததெனல் பசுமரத்தாணியெனச் சாதிக்கப்பட்டது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி நமதன்பர் இராமாயணத்தில் (க்ருதாபிஷேக:) என்னும்வசனத்தால் (பகவானும் ஈசருமானபரமேசுவரர் பார்வதியாருடன் ஸ்நானஞ்செய்து நந்தியுடன் கூடிவிளங்கியதுபோல் இராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன்கூடி விளங்கினார்) என்று பெறப்படுகின்றது என எமதுநாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபித்ததை அஸங்கதம் என்று கூறினார். இதில் இராமருக்குக் கௌரவ முண்டாகச் சிவனாகியும், ஸீதைக்குமகிமையுண்டாகப் பார்வதியாகியும், இலட்சுமணருக்குப்பெருமையுண்டாக நந்திதேவனாகியும் வருவித்திருத்தல் நமது பண்டிதருக்கு வயிற்றெரிச்சலாக முடிந்தது. இதற்கு நமதன்பர் (உபநிஷத்தில் பிரஹ்மத்துக்கு ஆகாசத்தை உபமானமாகச் சொல்லியிருப்பதால், பிரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் ஆகாசம் பெரிதோ) எனவும், (பாணம்போல் சூரியன்செல்லுகிறாஹென்றால், பாணவேகம் பெரிதோ) எனவும் ஸமாதானந்தேடிக்கொண்டனர். அன்றியும், (குணங்களில் தசரதனை இராமனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால், இராமனைவிடத் தசரதன் அதிகனா?) எனவுங் கடாபினார். இவ்வுபமானங்கள் வால்மீகிபகவான் காட்டிய உபமானத்

தோடினப்பட்டு நிலைபெறமாட்டா. அதனை யீண்டு விளக்குதும். ஒரு சிறியபட்டணத்தைப்பார்த்து இது இந்திரலோகம்போலிருக்கின்றது என்றால், அவ்வந்திரலோகம் தாழ்ந்ததாமோ? ஒருகிணற்றுநீரைப்பார்த்து இது கங்காஜலம்போலிருக்கின்றது என்றால், அக்கங்கை நீர் தாழ்ந்துவிடுமோ? நமது ஐயங்கானாயே யொருவன்பார்த்து, இவர் பெருமானைப்போலிருக்கிறார் என்றால், அப்பெருமான் தாழ்ந்து விடுவாரோ? இவைகளை யோசிக்கிறபோது நமதன்பர்காட்டிய வுபமானங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்திற் கிணங்கினவல்லவெனல் சரதமாயிற்று. வால்மீகிபகவான் இராமர் நீராடியதைச் சிவனார் நீராடியதுபோலிருந்தது என்று சொல்லியதனாலுண்டாகிய விசேடந்தான்யாது? யாதானுமொருகுணத்தை அதுபயவாதபோது அம்முனிவேந்தர் அதனை அவலமாகப் பிரயோகித்தார் என்று அவர்மேல் தோஷமன்றோ ஏறும்? சிவனார் நிக்ருஷ்டராயின், அவரைப்போல் இராமர் விளங்கினாரென்பது இராமருஞ் சிவனைப்போல் நிக்ருஷ்டராய்விட்டார் என்னும் பொருளையே பயக்கும். ஒரு பிராஹ்மணனைப்பார்த்து இவர் நீராடியது பறையன் நீராடியதுபோலிருந்தது என்றால், அந்தப் பிராஹ்மணனிடத்திலே நீச்சத்வமே பிராப்தமாம். இதனால், இராமருக்கு நிக்ருஷ்டோபமானத்தைக்கூறிய வால்மீகி அவவிராமனைத் தூஷித்தார் என்பதே அமையும். இனி நமதன்பர் நிக்ருஷ்டோபமானத்தால் இராமரது உத்கர்ஷ்டம் கெடாதெனவாவது, நிக்ருஷ்டத்தை அது பயவாதெனவாவது நியாயங்காட்டிச் சாதிக்கவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்தவின்றிப் பிரகிருதோப்யுத்தமாகாத சில வுபமானங்களை யெடுத்தாண்டு திருப்தியடைந்தது அவிவேகமேயாம்.

நமது ஐயங்கார்மணிபோன்ற அதிகாரிகள் இப்படியுளறுவார்களென்றிறிந்தே இராமருக்குச் சிவனாரை யுபமானமாகக்கூறிய ஸந்தர்ப்பத்தில் வால்மீகிபகவான் அச்சிவபெருமானைப் பகவான் எனவும், ஈசன் எனவும் இனிதுவிளக்கினார். பகவான் என்பது ஷட் குணசுவரியசம்பீந்நரென்பதையும், ஈசன் என்பது சீவர்க்களை ஆளுகின்றவொன்பதையும் வியத்தமாக்கின. இதனால், இராமர் பகவானும், ஈசருமாகான்பது வால்மீகியினது ஹ்ருதயமாயிற்று. வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் இராமனாயம். அம்முனிவர் (பகவான்—ஈசன்) என்று கூறியிருந்தாலோவெனின், அவ்விராமரிற் கீழிட்டவர்களை நோக்க அவை பயன்படுமென்க. சிவனாரது ஸந்நிதியில் இராமர் பகவானும், ஈசருமாகமாட்டாரென்பதே ஸித்தம். பகவானும் ஈசருமாய்விளங்குஞ் சிவபரஞ்சுடனா வால்மீகி எடுத்துக்கூறியதை நிக்ருஷ்டோபமா

னம் என நமதுபண்டிதர் வாய்திறந்தது அவரது ஆணவபந்தத்தி னுதிக்யமென்றே ஸந்தோஷித்தோம். இனி, இராமர் நீராடிப் பின் னர் சிவனைப்போல்விளங்கினார் என்றதனால் அவ்விராமர் பஸ்மத்தி னால் அலங்கரிக்கப்பட்டுவிளங்கினார் என்பதும் அமையும். சிவனானது திருக்கோலம் திருநீற்றெழினிறைந்து விளங்குவது. அதுவே இராம ரிடத்துஞ் சிறந்தது. இராமருக்கு வால்மீகிபகவான் விபூதியைக்கூற வில்லையெனின், ஸ்நானந்தரம் இராமருக்கு அவர்பாழ்முகத்தையா வொப்பினர்? (க்ருதாபிஷேக:) என்று கூறிய உபமானத்தால் விபூதி தாரணத்தைக் குறிப்பித்தார் எனலே அமையும். இராமாயணத்தில் (தஸ்யகல்மாஷபாதஸ்ய, யஜ்ஞபூதிரியம்சுபம்) என்னும் வசனத் தால் விபூதிமகிமை பெறப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு எதனையும் அந்தநூல்விதந்தோதியதில்லை. இதனால் காவியகர்த்தாவினது ஹ்ரு தயம் இனிதுவிளங்கியது. விபூதி அதிகபுனிதமென்பதை “ஊர்த்வ புண்ட்ராணிகுர்வீத, வாரிம்ருத்பஸ்மசந்தனை:” என்னும் பாஞ்சராத் திரவசனமும் எடுத்தோதியது. இத்யாதி அர்த்தங்களைக்கொண்டு விளங்கும் உபமானத்தை நமதன்பர் நிகிருஷ்டமாக்கியது அவரது மதாந்தகாரத்தின் மயக்கமேயாம். இனியேனும் உண்மையுணர்ந் திடுவாராக. இதுநிற்க.

அவர்கூறிய உபமானங்களைச் சற்று யோசிப்பாம். பிரஹ்மம் ஆகாசம்போல்வது என்றதனால், பிரஹ்மத்தைநோக்க ஆகாசம் உயர் த்தோ என்று கடாயினார். பிரஹ்மம் எட்டாதபொருள். அதையு ணர்த்தவேண்டி எட்டியபொருளாகியஆகாசத்தைக்காட்டலாயிற்று. பிரஹ்மத்துக்குமேல் ஒருபொருளிருந்தால், அதனையெடுத்துவமிக்க ள்கும். ஒருபொருளுமில்லை. அதனால், பிரஹ்மத்துக்குக் கீழிட்ட பொருள்களிலேயே யொன்றையெடுத்தோதியது ஸஹஜமாயிற்று. டுப்படியே சூரியன் எட்டாதபொருள். அவனதுவேகத்தையுணர்த்த வ்ண்டி எட்டியதாகிய பாணவேகத்தை யெடுத்திசைத்தல் யுக்தமா யிற்று. ஈண்டு உபமேயப்பொருள்கள் எட்டாதனவும், உபமானப் பொருள்கள் எட்டினவுமாயின. வால்மீகர் உபமேயமாகக்கூறிய இ ராமர் எட்டியபொருளும், உபமானமாகக்கூறிய சிவன் எட்டாத பொருளுமாயினர். எட்டியபொருள்கள் தாழ்ந்தனவும், எட்டாத பொருள்கள் உயர்ந்தனவுமாகியவுண்மையே ஈண்டுமுடிவாயிற்று. ிந்தவியவஸ்தையால் நமது ஐயங்கார்காட்டியவுபமானம் இரா ரது பரத்துவத்தையே அழித்தது. இவ்வுண்மைகளால், வால்மீகி கவான் சிவஸர்வோத்தமத்தைப் பிரதிபாதித்து அச்சிவபெருமானை

இராமர் பூசித்தானொன்பதை நாட்டினானலே ஸத்தியம். இராம னாக்காட்டிலுந் தச்சரதர் உயர்ந்தவொன்பதை யாம்பலஸந்தர்ப்பங் களிற் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கின்றோம். ஆகையால், இவர்களை நம்ம வர் உபமாஹோபமேயங்களாகக் கொண்டதும் பயன்றரா தொழிந் தது. இங்ஙனநிற்க.

நமதன்பர் (ஸ்ரீமதோநீலகண்டஸ்ய) என்று இராமர் சிவபெரு மாணைப் பிரஸ்தாபித்தது உலகில ஒருவருக்கொருவர் (ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ) என்று எழுதுவதுபோலாம் என்றுபிதற்றி ஸந்தோஷித்தார். அன்றி யம், (அவ்விராமர் விபீஷணனையும் ஸ்ரீமான் என்று பூஷித்தார். ஆகை யால், விபீஷணன் இராமருக்கு எஜமானனாவனோ) எனவும் வினவி மகிழ்ந்தார். சுகரீவதசரதர்களை முன்னிட்டு (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய் வதே) என்று இராமர்பிரஸ்தாபித்தார் என்று ஐயங்கார் வாயாடியத ற்கு இனிவாயாடாமலிருக்க யாம் அடித்துவைத்திருக்கும் ஆப்பே ஈண்டும் பிரயோசனமென்க. இனி, அவர் (ஸ்ரீமதோநீலகண்டஸ்ய) என்கிற சுலோகத்தில் “சிவனுடையஆணை தனக்குங் கடக்கமுடி யாதென்று இராமன்சொன்னதாக இல்லை” என்று பிரஸங்கித்தனர். அவ்வளவேயன்றி அதற்குப்பொருள் இதுவென்று விரித்தாரில்லை. அந்தப்பிரயோகம் இன்னஸந்தர்ப்பத்தினதுஎன்றுங்காட்டினாரில்லை. இவர்மயக்கந்தீரப் பின்வாக்கியத்தை யூகிப்பாராக. “சத்துருக்கன் றன்னை லவனாகரன்மேற்போர்க்குத்-தானனுப்புங்கானீல கண்டார்தி ருவாணை, யித்தையிலெவராலுங் கடக்கவொண்ணாதென்னு-மீதநி யாய்கொல்லோநீ யென்றிராகவனூ, ருத்தரராமாயணத்தி லுணைத்த படியாலு-முளையளவையின்னுமுள வாகுமதனாலும், தத்துவசிங்காத னராஞ் சிவனானைதன்னைச்-சகலர்களும்வகிக்கின்றூ் றொன்பதுசத்தி யமே” என்னு மிந்தஸந்தர்ப்பத்தை யுய்த்துணரும் புத்திபோதாமல் நமதன்பர்செய்த ஜாலவித்தை இழிவேற்று நின்றது. விரிக்கிற்பெ ருகும்.

இவ்வளவிலமையால நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் “பார்த்தனு க்குப் பரமபுருஷன் தேர்ப்பாகனானகதை பாரதத்தில் ஸ்பஷ்டமல்ல வா? அதனாலு-பார்த்தன்பெரியவனா “எனவும்,” பரமசிவன் தன் பக்த னுக்காக விலைமாதினிடம் தூதுநடந்தாரோ. அதனால், சிவன் தண் ணியதா?” எனவும் வீண்பிரஸங்கக்கடையை விரித்தார். இவைகளை அவொழுதிக்காட்டியதற்கு ஓர் ஏதுவும் புலப்படவில்லை. பார்த் தனுக்குக் கண்ணந்தேரோட்டியபடிச் சிவனுக்கு இராமர் யாது காரியன்செய்தார்? சுந்தரநக்காகச் சிவன் பரஸுவயாரிடந் தூதுநட

ந்தபடிச் சிவஞாருக்காக இராமர் யாவரிடந் துநடந்தார்? இரா
மாயணமுழுதும் பார்த்தவர்கள் சங்கரனதுகிங்கரன் இராமனெ
ன்பார்களேயன்றி நமதன்பர்பிதற்றியபடி (கிங்கரனாகிய சங்கரன்)
என்று புலம்பிப் பாவத்திற்கு மடிகட்டிக்கொள்ளார்கள். இவ்வு
ண்மைதேராதது வீணிலுதகரித்த வுபமானங்கள் அஸாமஞ்சஸமா
யின. பார்த்தனுக்குக் கண்ணன்றேரோட்டியுந்து அந்தப்பார்த்தன்
தனதிஷ்டனும், மைத்துனனும், சீடனுமாகிய வுரிமைமேற்கோண்டு.
அவ்வளவேயன்றிக் கண்ணன்தெய்வமும், பார்த்தன் அவனுக்கு அன்
பனுமாகார்கள். கீதாசாரியனாய் வெளிப்பட்டகண்ணன் உடனிருந்
தும் அவனைப்பூசிக்காமல், அவனிடத்திற்பார்த்தன் சிவனைப்பூசித்
தவாறென்னை? அசுவத்தாமாவைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணர்ஜானாரான
து சிவபூஜாமகிமையை வியாஸபகவான் விதந்தோதியவாறென்னை?
அவருள், அர்ஜுனன் தனதுசஸ்திரங்களின் சிரசினின்றுகொண்டு
ஜம்மஹாபுருஷன் சூலமேந்தித்திரிந்து தனது சத்ருக்களையெல்லாந்
துவம்ஸஞ்செய்கிறா னென்று வியாஸரிடம், எடுத்தோதியவாறென்
னை? இவைகளையுணர்ந்தபேர் பார்த்தனை விஷ்ணுபக்தன் என்று
யாங்ஙனங் கூறுவர்? அவன் சிவபக்தன் என்பதேஸித்தம். மேற்
பிரஸ்தாபத்தில் கண்ணனுஞ் சிவபூஜாநிஷ்டனாதலைப் பிரகாசிப்பித்
தோமாகையால், சிவபக்தர்களாகிய இருவரும் ஒருவருக்கொருவர்
அன்புபாராட்டினார்கள் எனலு முசிதமாம். இதைவிட்டுக் கண்ணன்
தெய்வம், பார்த்தன் அடிமை என்று நமதுபண்டிதர்கூறியது வெ
றுங்கையை முழம்போட்டதாக முடிந்தது.

இதுமட்டோ, நமது அன்பர் “சங்கரன்கேட்டுக்கொண்டபடி.
நாராயணன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சிவனை ஆராதித்துப் பெருமைப்
படுத்தினார்” என ஒன்றுகூறினார். இதுவிந்தையினும் விந்தையாம்.
ஓர் தண்ணீர்ப்பந்தலாயடைந்து நீரருந்தித் தாகந்தணிந்த வெருவ
ன் (இந்தத்தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்தவனுக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்
பொருட்டு நானிங்குவந்தேன். என்னுடைய தாகந்தணிந்திடவந்த
தில்லை) என்று கூறுமுபமானமே இதற்கு நிதரிசனம். இப்படி
யாம் ஒருபொய்யைக் கற்பிப்பாருண்டா? சங்கரன் நாராயணனை
நோக்கி நீ என்னைப்பூசித்து எனக்குப் பெருமையுண்டாக்கவேண்டி
யது என்று கேட்டது சத்தியமாயின், நமதன்பர் பின்வருங்கேள்
விக்குப் பதில்கூறுவாராக. ஓரன்பன் கடவுளைநோக்கி (என்னைக்கட
வுளாக்கிவிடும், நீர் அடிமையாய்விடும்) என்று வரங்கேட்டால், அத
னை அக்கடவுள் அருளுதல்கூடுமோ? சுபாவபாவவிருத்தமானகாரி

யம நடவாதாகையால், விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சிவனைப்பூசித்துப் பெருமைபடுத்தினார் என்றது நமதன்பர் விஷ்ணுவுக்குத்தேடிய பரத்துவதானமாகவே முடிந்தது. நாடகம் அது என்பாராயின், அப்போது வரதானபாலனம் அழியும். நமது ஐயங்களை அவரிஷ்டப்படி நடந்துகொள்ளும் அம்பட்டனொருவனடைந்து எனக்கு ஒருநாள் தர்ங்கள்கூவரஞ்செய்து என்னைப்பெருமைபடுத்தவேண்டியது என்று கேட்டால், அதற்கு அவரிசைந்து அந்தக் காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பாரா? தெய்வத்தைத் தான் பூசித்தலைவிட்டுத் தன்னைத் தெய்வம் பூசிக்கக்கேட்டலும், அவ்வாறு அத்தெய்வம் ஒருவனுக்கு வரங்கொடுத்தலும், பூசித்தலும் மூடர்கழகத்தி முன்னுக்குவருமேயன்றி முற்றுணர்ந்தோர்கழகத்து முனைத்தெழு தென்க. நமதன்பரதுகற்பிதம் அம்பட்டன் அந்தணனாவதும் கறுப்புநாய் வெள்ளைநாயாவதுமாகிய அதிசயங்களுக்கே ஒப்பிடத்தக்கது. பாரதம், துரோணபர்வத்தில் “ததேர்வபச்யத்கிரிசஸ்ய வாமே” என்னும் வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தை ஸ்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுகரஹார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவளரத்தில் அவரது இடதுபாகத்தில் சங்கசக்ரதராய், அனேக திவ்யஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை அந்தக் கிருஷ்ணர் பார்த்தார் என்று பெறப்படுகின்றது. இதில், மூலவிஷ்ணுவும் அவதாரவிஷ்ணுவும் ஏககாலத்திற் சிவனைவழிபடுதல் பெறப்பட்டது. அவதாரவிஷ்ணு செய்த சிவபூசையை வரதானபாலனம் என்று நாட்டினவர் மூலவிஷ்ணுவைத் தெருவில்விட்டது என்னை யோ? கண்ணன் சிவனைநோக்கிப் பிள்ளைவரங்கேட்டுத் தவங்கிடத்தும், தவப்பேரூகக்கிடைத்த மகவுக்கு அவர் ஸாம்பன் எனப்போட்டதுந் நமதன்பருக்கு வரதானபாலனமாயினது அவரது புத்தி பரமமேயாம். “விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி:” எனச்சுருதியிற் டோந்த சிவபரஞ்சுடருக்கு “ப்ரக்ருதி: பரமோவிஷ்ணு:” எனப்போந்த நாராயணர் பெருமையுண்டுபண்ணுகிறார் என்பது வேதமறியாத விழலாக்கே ஒப்பென்க. இந்தவியவஸ்தையால், சுந்தரருக்கு அன்பாலே சிவனார் தூதுநடந்தார் என்று ஐயங்கார் தேடிக்கொண்டதும் அருக்கு ஸாதகமாகாமற்போயிற்று. சுந்தரர் தன்னைப்பூசித்துத் தனக்குப் பெருமையுண்டுபண்ணும்படிச் சிவனைவேண்டினாரா? தானேயன்றோ சிவனைப்பூசித்துப் பெருமைபெற்றார்? அன்றியும், சிவனும் சுந்தரரும் மூலமூர்த்தியும், அவதாரமூர்த்தியுமாய் உள்ளவர்கள். அவர்களை நம்மவராதரித்தது கூடாது. இனி, அடியார்கன்பாருட்டுப் புக

செய் விஷ்ணுவை ஸ்ரீ ப்ர பூ தி: உவாங்

வான் எவ்வளவு தாழ்வானகாரியஞ்செய்தாலுஞ் செய்வர். அவ்வடியார்களை ஆண்டவனென்று வணங்குவதுமாதிரிஞ்செய்யார். அது அடியார்களைப் பெருமைபடுத்துவதாகாமல், அவர்களை நரகிலமுதலாவதாகவே முடியும். அடியார்கள் என்னுஞ்சொல்லே அடியிற்கிடக்கின்றவர்கள் என்று பொருளைப்பயக்கின்றது. அவர்களது அடியில் கடவுள்கிடத்தல் யாங்ஙனம்? அரசன்காவில் அடிமைவீழ்வதே அவ்வடிமைக்குப் பெருமையென்றி அவ்வரசன் அடிமைகாவில் வீழ்வது அவனுக்குப்பெருமையாகாது. அரசன் வீழவுமாட்டான். அப்படிவீழ்பவன் அரசனாகவுமாட்டான். இந்தவுண்மைகளால், சிவன்காவில்வீழ்ந்து கும்பிட்டகண்ணனை அச்சிவனுக்குத்தெய்வம் என்று நமதன்பர்கண்டஸ்வப்நம் அவரதுபித்தின்விகாரமென்பதே ஸத்தியம். விரிக்கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க.

நமது பண்டிதர் “ஹரியேசிவனைப்படைத்து ஸம்ஹாராதிகாரத்தில் முடிசூட்டினதும், அவரது திருவிரிணப்படி அயன் சிவன் முதலானோர்கள் இடியைக்கண்டு நடுங்குமாப்போலே நடந்துவீரூகின்றனொன்பதும் உபநிஷத்துப்பாரதபாத்மாதிகளாலே ஸ்பஷ்டம்” என்று பரக்கத் தீட்டினார். “தவச்சீரியேமருதோ மர்ஜயந்தருத்ரயத்தே ஜநிமசாருசித்ரம்” என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவசனத்தால் ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் எல்லா ஜகவரியங்களையும் அடைந்தார்களெனவும், லட்சுமீஸுமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் பரமபதவாழ்வை அடைந்தானெனவும் பெறப்படுகின்றது. இதற்கு உபநிஷதம்ஹமணமாக “ௌத்ரம் ஸமப்யர்ச்சஹிலிங்கமாதேள்” என்னும் பிரம்ஹகைவர்த்தவசனமானது இந்தவிஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து ஸர்வோத்தமமாகிய பரமபதவாழ்வை அடைந்தார் என்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்த உபநிஷதர்த்தத்தைப் பொருமையின்றிப்பார்த்து க்ஷேமமடையாமல் நமது ஜயங்கார் உபநிஷத்தென்னுஞ்சொல்லை வீணிற்பிரஸ்தாபித்து அது ஸம்ஹாராதிகாரத்தைச் சிவனுக்கு விஷ்ணுகொடுத்தானென்று சொல்லுவதாகப் பிதற்றியது பேதமையே. இனிப்பாரதம், அதுசாஸனீகத்தில் “ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் - ப்ரம்ஹாணம் லோகஸம்பவம், வாமபார்ச்வாத் தத்ரவிஷ்ணும-பீலாகரக்ஷார்த்தம் சவர: , யுகாந்தேசைவஸம்ப்ராப்தே-ருத்ரம்ப்ரபுரதாஸ்ருஜத்” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும் லோகஸ்ருஷ்டியின்பொருட்டுப் பிரஹ்மா

வையும், வாமபாரிசுத்தினின்றும் லோகரக்ஷணர்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், ஸஹ்மாரத்தின்பொருட்டு உருத்திரமூர்த்தியையும் உண்டுபண்ணினுொன்று பெறப்படுகின்றது. பாத்மத்தில், “விஹாயஸாம்ப மீசாநம் யஜுந்தேதேவதாந்தரம்” என்னும் வசனத்தாலும், “விஷ்ணுதர்சனமாத்ரோண சிவத்ரோஹப்ரஜாயதே” என்னும் வசனத்தாலும் சிவேதரோபாஸ்யை யுடையவர்கள் நற்கதியடையமாட்டார்கள், அவர்கள் துர்க்கதியையே அடைவார்கள் எனப் பெறப்படுகின்றது. இவைகளை யூன்றிப்பாராமல் பாரதபாத்மங்கள் சிவபகர்ஷங்கூறுவதாக வெறிகொண்டெழுந்தது அவரது வினையின்பெருக்கேயாம். குரன், தாரகன் முதலிய அசுரராணையீற்கட்டுண்டு இடியைக்கண்டு நடுங்குமாப்போலேகிடந்த விஷ்ணுவை எமது சிவபரஞ்சுடருக்கடங்கிக்கிடந்தாொன்று யாம்பிரஸ்தாபிப்பது எமக்கே அதிக லஜ்ஜையாக விருக்கின்றது. இவைகளை இனியேனும் ஆய்ந்தடங்கிச்சுகிப்பாராக.

இனி, நமதன்பர் சிலசுருதிகளை யுதகரித்து, அவற்றால் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவமுண்டென்று சாதித்தார். அவை, “அந்தர்ப்பஹிச்சதத்ஸர்வம்-வ்யாப்யநாராயணஸ்தித:, எனவும், “யமாத்மானமந்தரோயமயதி” எனவும், “அக்கினிர்தேவஞமவமோ விஷ்ணு: பரம:” எனவும், “நாராயணபரப்ரஹ்மா தத்வம்நாராயண: பர” எனவும், “யஸ்மாத்பரமநாபரமஸ்திகிஞ்சித்” எனவும், “நாஸ்திநாராயணஸமம் நபூதம் நபவிஷ்யதி” எனவும் பேரந்தனவேயாம். இவற்றுள், முதல் வாக்கியம் நாராயணனை வியாபகொனச் சாதித்ததாக மகிழ்ந்தார். பிருதிவி, அப்பு என்னுந் தத்துவங்களில் விஷ்ணுவுக்கு அப்புதத்துவத்தி லாதிக்யமுண்டாகையால், அவ்வப்புவானது பிருதிவிக்குமே லிட்ட வியாபகமுடையதெனல் ஸித்தம். அதனால், விஷ்ணுவுக்குப் பிருதிவியண்டத்திலுள்ள வியாபகத்தை யாம் மறுக்கவரவில்லை. அவர் மண்ணுண்டதையே உலகமுண்டதாக நூல்களுபசரிக்கும். “ப்ருதிவ்யோப்வ, ஆபச்சர்வ, அக்னேருத்ரோ, வாயுர்ப்பீம, ஆகாசஸ்யமஹதேவ, சூர்யஸ்யோகர:, சந்த்ரஸ்ய ஸோம:, ஆத்மாந: பசுபதி:” என்னுஞ் சுருதியால் சிவனுக்கு ஸர்வவியாபகத்வம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்தப் பரமேசுவரவியாபகத்தின் முன்னர் விஷ்ணுவினது வியாபகம் ஜீவிப்பதெங்ஙனம்? மண்ணை. வியாபித்துநின்ற நீரின் மேற்கிடக்கும் விஷ்ணுவை ஸர்வவியாபியெனல் யாங்ஙனம்? ஸகலதத்வாதீதனும், “விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி:” என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாகிய தனிமுதலே ஸர்வவியாபியென லைம்

வுடைத்து. “ஸ்ரீவய்யாபீசபகவான் - தஸ்மாத்தஸ்ரீவகதச்சி” என்னுஞ்சுருதியும் அதனை நிறுத்தும். இதனையுணராது நமதன்பர்கூறிய நாராயணவியாபகத்வம் நலம்பெறுதழிந்தது. இனி இரண்டாவது-வசனத்தால் நாராயணர் ஸர்வாந்தரியாமியென்று சாதித்தார். அந்தவசனம் பரமாத்மபுரமாய் நிற்கின்றது. பரமாத்மா சிவஞகையால் சிவனே ஸர்வாந்தரியாமியென்பது ஸித்தம். “ஈசானம் பரமம்” வித்யாத் ப்ரேரகம்புத்திஸாக்ஷிணம்” என்னுஞ் சுருதியும் அதனை நிலைபெறுவித்தது. இதனால், நாராயணர்தான் ஸர்வாந்தரியாமியென்று அவர்சாதித்தது நிலைதளர்ந்தது. இனி அவர்காட்டிய மூன்றாவது வசனம் அக்னி தேவர்களுக்குக் கீழானவன் விஷ்ணு மேலானவன் என்று தெரிவிக்கையால் விஷ்ணுவைத் தேவோத்தமனென்று சாதித்தார். தேவர்க்களில் அக்னிதானே கீழிட்டவன்? சூரியன் சந்திரன்முதலிய வொளிகளுக்கெல்லா முள்ளொளியாய்ருந்து பிரகாசிப்பிக்குஞ் சுடர்ப்பிழம்பாகிய அக்கினியை யாவரினுங் கீழிட்டவனாகக்கொள்ளுதல் யாங்ஙனம்? அக்கினிகாரியத்தினற்றானே அந்தணராகுதிபெருகி அவர்க்கு வாழ்வுண்டாமெனின், அவ்வக்கினியைத் தாழ்பொருளாகக் கோடல் யாங்ஙனம்? இவைகளை யோசிக்கையில் அக்கினியைக் கீழிட்டவன் என்றது ஓரவசரமேயன்றி ஸர்வகாலிகமல்ல. அவனுக்கு மேலிட்டவர்களில் அவன்கீழானவன் என்பதையே ஆண்டுக்கிரகிக்கவேண்டியது. இப்படியே விஷ்ணுவேபரமன் என்றவிடத்திலுங் கொள்ளவேண்டியது. விஷ்ணுவானவர் ஜலதத்வாதின் டான தேவதையேயன்றி வேறில்லை. ஜலத்துக்குமேல் அக்னி, அக்னிக்குமேல் வாயு, வாயுவுக்குமேல் ஆகாசம் என்னுந் தத்துவங்களுளவாகையால், அவ்வத்தத்வாதின் டானதேவதைகளைநோக்கி விஷ்ணுவுக்கு யாண்டுப் பாரம்யம் நிலைக்கும்? இப்படியே யொடுக்கத்தினுங் கண்டுகொள்க. எங்ஙனமெனின், எல்லாம் ஜலார்ணவமாகின்றகாலத்தில் நாராயணர் வடபத்திரசாயியாய் அந்தவெள்ளத்தின்மேற்கிடப்பர். ஜலம் அதிக்ரமித்தமையால் பிருதிவி அதில் லீனமாயினதென்பதே விஷ்ணுபரமன் என்பதன்கருத்து. பிருதிவிககதிஷ்டானமாகிய பரமனும், அவனிற்கீழிட்டகாரியகோடிகளுமாகியதேவர்க்களில்விஷ்ணுவேபரமன் என்பதில்எமக்காகேஷபமின்று. இவ்வளவேயன்றி அக்னிதத்வாதின் டான தெய்வமாகிய உருத்திரனைநோக்கி விஷ்ணுவுக்குப் பரமன் அல்லது மேலானவன் என்னுஞ்சிறப்பு நிலைக்கமாட்டாது. “ப்ராத்பரதரோப்ரஹ்மா-தத்பராத்பரமேதோஹரி:-தத்பராத்பரதோ” ஈச:-தஸ்மாத்து

யோதிகோநஹி” எனவும், “விஷ்ணு:ருத்ராபரஸ்யவித்வான்” எனவும்போந்த சுருதிகளை நமதன்பர் பார்த்திருந்தால் (விஷ்ணு:பரம:) என்னுஞ்சுருதியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு இறுமாந்திடார். அன்றியும், “நாஸ்திநாராயணஸமம்” என்னுஞ்சுருதியையு மெடுத்து எமக்குப் புதுமைகாட்டார். யாம்காட்டிய சுருதிகளால் விஷ்ணுவக் குப்பரம் ஈசன், அவருக்குத்துல்யமும் பரமுமில்லை எனவும், விஷ்ணுவானவர் உருத்திரனைக்காட்டிலுங் குறைந்தவர் எனவும் வெளியாயினமையால், விஷ்ணுபரமன்-நாராயணனுக்குஸமம் ஒருவருட ல்லை என்று கூறியசுருதிகள் கீழடங்கிப்போயின. “தம்சுவராணா பரமம் மஹேசுவரம்” என்னுஞ்சுருதியால் ஈசுவரர்களைநோக்க மஹேசுவரரும், தேவர்களைநோக்க மஹாதேவரும், பசுக்களைநோக்கப் பட்டியுமாய் விளங்குகின்றார் சிவபெருமான் என்று பெறப்பட்ட அத்தபாஹ்ஸ்யத்தையும் இனி நமதுதோழர் நிந்து சுகிப்பாராக.

நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் பின்புகாட்டிய “நாராயணபரம்ஹா” என்னும் வசனத்திற்சொருபத்தை முன்னொருஸந்தர்பத்தில் இந்தநூலில் யாம் இனிதுவிளக்கியிருக்கின்றோம். ஆண்டு கண்டுகொள்க. இவர் “யஸ்மாத்பரம்நா பரமஸ்திகிஞ்சித்” என்று காட்டியவசனம் சைவபரத்வபோதகமென்றறிக. நமதன்பர் காட்டிய ஒவ்வொருவசனமும் அவருக்கு ஸாதகமாகாமல் அவரே, டிக்கொண்ட விஷ்ணுபரத்துவத்தைச் சாதிக்கவலியில்லாதபடினை. அதர்வசிரஸில் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்னோந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூதே - நகாரணம் காரணந்துத்யேயச் சம்ய:) என்னும்வசனமானது விஷ்ணுவை (நகாரணம்) என்று பிரதிஷேதித்தலை யறிந்தும் நமதன்பர் அவரைப்-பசம்-என்று-சாதிக்கவெழுந்தது-அவரது பாவத்தின் கொழுமையேயாம். இந்தச்சுருதியில் நாலாவதுபரம் சம்புதியம் என்னும் வர்சகங்களால் வெளிப்பட்டமையால், இதற்குமே விட்ட ஐந்தாவதுபரம் விஷ்ணு, நாராயணவாககங்களால் நமதன்பர் சாதிப்பினன்றோ அவரது விஷ்ணுபரத்துவம் நிலைக்கும்? இதற்கு நதிதேடாமல் விஷ்ணுவேபரம் என்று அவர்சாதித்தது ஏகவிபரம் என்பதோடொத்து இழிந்ததென்க.

இனி, நமதன்பர் “ஸ்ர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:; ஸ்வயம்தஸ் பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ” என்னுஞ்சுருதியில் ஸ்ர்வதேவர்களும் பசுக்கள் என்றிருப்பதற்கு ஒருவியாக்யானஞ்செய்தார். தேவர்கள் என்பது சிவபூதங்கள் எனவும், அவர்களுக்குப்பதி சிவன் எனவும்,

ஸமர்த்தித்து விஷ்ணுமுதலியதேவர்களை அப்பகக்கூட்டத்தினின்று
 நதப்பவைத்தார். அன்றியும் சிவன், தேவஸேனாபதியாக முடிசூட்ட
 ப்பட்டவனாகையால், அவர்களை ரக்ஷிக்குந் தன்மையால் பதியென
 லுமஆம் என ஒன்றுகூறினார். இதனால், சிவன் ஸர்வரக்ஷகனாகமா
 ட்டான் என வஞ்சாதித்தார். ஆதித்யபுராணத்தில் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணு
 ஸ-நோந்த்ராத்யா:-பசவ:பரிகீர்த்திதா:) என்னும் வசனம் சுருதி
 விலக்கெனக்கூறி, அது பிரமாணமாகாதென பொதுக்கினார். “ருத்
 ராயபூதாதிபதயே” என்று சிவனையும், “விஷ்ணவே ஸர்வாதிபத
 யே” என்று விஷ்ணுவைடம் (யமஸ்மிருதி) கூறுகின்றதெனவும்
 பிரஸ்தாபித்து ஸந்தோஷித்தார். இவரது அகந்தையுடங்க யாழ் இவ
 கூறுகின்றோம். “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு” என்னும் வசனம்
 பைப்பலாதத்திற்போந்தது. அதிற்றானே “ஹேபார்விஷ்ணவாதி
 காரஸ-ரார்” என்று விஷ்ணுவை வர்ஜித்திருக்கின்றது. அதர்வசிர
 சில் விஷ்ணுவை (நகாரணம்) என்று பிரதிஷேதித்திருப்பதும் விடக்
 தம். ஹேயமாக நகாரணம் என்று வர்ஜித்திருக்கும் விஷ்ணுவைப்
 பசுவென்பது அதிசயமா? இந்த அர்த்தத்தைக் கடைப்பிடித்து விஷ்
 ணுவைப் பசுவென்றுகூறிய ஆதித்யபுராணம் சுருதிநிஷ்டமென்பது
 ஸத்தியம். இவ்வுண்மைதேரானு கபோதித்தனமாக அந்தப் புரா
 ணத்தைச் சுருதிவிலக்கின அவர்பிதற்றியது தெளிவின்மையே
 யாம். இந்த முடிவால் (தேவா:) என்பதற்குப் பிரமதகணங்கள்
 என்று அவர்கூறியபொருள் தடுமாறிவிட்டது. பிரமதகணங்கள்
 தேவர்களினும் அதிகர். பிரமதாதிபதியாகிய சிவன் தேவாதிபதியா
 தல் அதிசயமோ? பிரமதர்களில் ஒருவனாகிய சங்குகர்நன் ஓர்கால்
 விஷ்ணுவின் சிவையை அறுத்துக்கொண்டு துரத்தியதை நமதன
 பர் அறியார். பூதாதிபதி என்றதை ஆதிக்யங்குறைந்ததாக எண்ணி
 (ருத்ராயபூதாதிபதயே) என்று எடுத்துக்காட்டினவர் (நசானஸ்ஸர்வ
 வித்யாநாம-நசுவரஸஸ்வபூதாநாம்) என்ற சுருதியிற்போந்த பூதப
 தித்வத்துக்கு யாது செய்வார்? கண்ணன் கீதையில் (நசுவரீஸ் ஸர்வ
 பூதாநாம்) என்ற பூதபதித்வம் யாது? பூதபதி என்பதும், பசுபதி
 என்பதும் சிவனாரது பரியாயநாமங்களெனத் தெளிந்தடங்குவா
 ராக. நகாரணம் என்று வேதம்பிரதிஷேதித்துவிட்ட விஷ்ணுவை நம
 தன்பர் ஸர்வாதிபதி என்று கொண்டாடினது (ஸர்வாதிகார்
 மோர்வேணிகார-அவனையாரும் அரசனெனத் துணிந்திடல்
 போலாம். அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டபுவனங்களில் அவர் ஸர்வாதி
 காரியெனல் பிரதிஷேபம். இவ்வுண்மைகளைச் சித்தஸ்யமாதானத்துட

ன் விசாரிப்பதொழிந்து, “ஸ்வதச்சிவ:பசுபதி:” என்ற கருதியைப்பார்த்து வயிற்றெரிந்து, இப்படி நமக்கு ஒருகருதி அகப்படவில்லையே யென்று கண்ணீர்விட்டழுது நமதுபண்டிதர் எமக்குப்பராக்குக்காட்டியது அவரது ஏழையையேயாம். அவரதுதெய்வம் பசுவென்பதை இன்னும் விரிக்கின்றும். “சிவஏதோத்யேய:ச் சிவம்கரஸ்ஸர்வமந்யத்பரித்யஸ்ய” என்னுஞ் சருதியால் சிவேதரமாயுள்ள விஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தரும் பரித்யனிக்கத்தக்கவராயினர். விஷ்ணுவானவர் பதியாயின், (ஹேயாந்) என்று பிரயோகித்து அவரைப் பரித்யனிக்க வேதம்விதிக்கமாட்டாது. அன்றியும், “யோமாத்ஸ்ய கூர்மாதி வராஹஸிம்ஹாந், விஷ்ணுக்ரமந்தம் வாமனமாதிவிஷ்ணும், ஸூவிக்லபம் பீட்யாமாநம்,” என்னுஞ்சருதியால் விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களான மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ ந்ருஸிம்ஹாதிகளையும் வாட்டிப்பீடித்து ரக்ஷிக்கின்றவர் சிவன் என்று வியத்தமாகின்றது. விஷ்ணுவை மவபக்தராகக்கொண்டே தந்நிவிர்த்தியைத்தேடிச் சிவாக்ஷராகக் கண்டே வேதம்ஒப்பிப் பிரஸங்கித்தமையால், அவரைப்பிசுவென்று கூறியதால் குடிமுழுதிப்போய்விட்டதாகப் பரிந்துவெளிவந்த நமது பண்டிதரதுவாதம் பாழாய்விட்டது. இங்ஙனந்தற்கு.

சிவன் தேவஸேநாபதியாக முடிசூட்டப்பட்டான். அதனால் அவன் பதியாகலாம். அவ்வளவேயன்றி ஸர்வரக்ஷகனாகமாட்டான் என்று நமதுபண்டிதப்பிஞ்சு பாழ்வாய்திறந்தபண்பையுங் கொஞ்சம் பார்த்து விவோம். சிவன் தேவஸேநாபதியாயினமையால், அவருக்குப் பதியென்னும்பட்டத்தை நமதன்ப ஆகந்தாகமாக அங்கீகரித்தார். விஷ்ணுவுக்கு அது நைஜமாயின், அவரைப் பதிஎன்று கூறுமோர்வசனத்தை வேதத்தில் அவர் காட்டாததென்னை? சிவனைப் பதி என்று அழுதுகொண்டே யொப்பினவர் “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்னும் வசனத்தால் தேவர்களைப் பசுக்கள் என்று வேதம் ஒப்பியதற்கு என்செய்தார்? அவரது சித்தாந்தப்படிச் சிவனைத் தேவர்களுக்குப் பதியென்பதுமாதிரம் உசிதமேயன்றி அத் தேவர்களைப் பசுக்கள் என்று பிரஸ்தாபிக்க அவசியமில்லை. பசுவென்பது பாசவீக்கப்பொருள். அதற்குப் பதியெனவொன்றைக் கூறுங்கால் அது பாசவீக்கப்பொருளாம். நமதன்பர் சிவனைப் பாசவீக்கப்பொருளெனக் கொண்டவர். அற்றேல், சிவனை வேறுகழித்துத் தேவர்களைமாதிரம் பசுக்கள் என்று வேதங்கூறியது என்னை? பசுக்களில் ஒருவனாகிய சிவன் பதியாகமுடிசூட்டப்பெற்றான் என்று அந்த வச

னம் உணர்த்தாமையால், கலிபுருஷராகிய நமது பண்டிதரது வாதம் காலைவாரிக்கொண்டது. இதனால், பசுபதி என்று வேதங்கூறியது ஸர்வசேதனபதித்வமென்பதே ஸித்தம். சிவனே பசுபதி என்று விளக்கும் வேறு சுருதிகளையும் ஈண்டு உதகரிக்கின்றோம். “உமாபதி:பசுபதி:” எனவும், “உமாபதயே பசுபதயே நமோநம:” எனவும், “விச்வாதி கோருத்ரோமஹாவி:” எனவும், “மாயினிந்துமஹேச்வரம்” எனவும், “ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:” எனவும், “தஸ்மாத்ருதர: பஞ்சாமதி பதி:” எனவும் போந்தனவே அவை. இனி, இவைகளுக்குத் தப்பு எடுத்துக்கொண்டு நம்மவர் வெளிவரவேண்டியதே. அங்ஙனம்வரின், அவரது ஐயமகற்ற யாம் ஸித்தமாயிருக்கின்றோம். இந்த வியவ்ஸதை யால், “ஸாவேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்ற சுருதியிற்போந்த தேவர் களாகிய பசுக்கள் ஆதித்யபுராணத்திற்போந்த விஷ்ணுவர்திகளென் பதே ஸித்தம். இந்தப் பசுக்களுக்குப்பதி சிவனென்பதே வியக்தம். இப்பரஞ்சுடர்ப்பிரானையே “ஈசானஸ்ஸவகோருத்ர:” எனவும், “ஏகவருத்ரோநத்விதிய்யாயதஸ்தே” எனவும், “ஸசிவஏகோதேவ:” எனவும், “சிவஏவகேவல:” எனவும், “தமேகம் புருஷம் ருத்ரம்” எனவும், “யஏகோருத்ரவச்யதே” எனவும், “ஸவகோருத்ரோத்யே ய:” எனவும், “த்யாவாபூமீஜநயந்தேவ ஏக:” எனவும், “ஏகமேவா த்விதீயம்ப்ரம்ஹா” எனவும் சுருதிகள் உணர்த்திப் பிரகாசிப்பித்தன. இதனால், ஸர்வரகூடகர் சிவனையென்று ஸித்தாந்தமாயிற்று. இவைக ளைச் சித்தஸுமாதானத்துடன் நமது ஐயங்கார்மணி ஆய்ந்தடங்கிச்சுகிப் பாராக.

நமதன்பர் சித்தாந்தலேசம் என்னுங் கிரந்தத்தில் ஸ்ரீமத் அப் பையதீக்ஷிதரவர்கள் ஸீதாபஹாரத்தில் இராமன் அமுததுமுதலான காரியங்களை அபிரயமாக வொப்பினார் என ஒரு ஆதரவுதேடினார். ஸித்தாந்தலேசம் என்பது அத்வைதசாஸ்திரம். தீக்ஷிதரவர்களை வை ஷ்ணவர்கள் யாசித்ததனால் அவர்களுக்குச் சில சாஸ்திரங்களெழுதி க்கொடுத்தனர். அதுபோல அத்வைதிகளுக்கும், மாத்வர்களுக்கும் அங் வச்சமயங்களின் சார்பாகச் சில நூல்களை எழுதிக்கொடுத்திருக்கின்ற னர். அத்வைதிகள் விஷ்ணுவைப் பதிவர்த்தத்திற் கொண்டவர்கள். அந்த ஸித்தாந்தத்தையறுசரித்து இராமனது செயலை அபிரயமெ ன்று ஸித்தாந்தலேசத்தில் தீக்ஷிதரவர்கள் எழுதியிருப்பின், அதுவே அவரது ஐந்துத்யமெனல் சிறவாது. அவரது ஐந்துத்யம் அத்தானெ ன்று நமதன்பர் சாதிப்பாரெனின், அவர் (இராமாயணதாற்பரிய ஸார ஸங்க்ரஹம்) என்னுங் கிரந்தமொன்று தனியேயியற்றி, அதில் இராம

னது பாரம்யத்தையழித்து, சிவஸர்வோத்தமத்தன்மையை நாட்டி அவசியமில்லை. சிவகர்ணமீர்தம்-சிவதத்வவிவேகம்-பிரஹ்மதர்க்கஸ்தவம் -ரத்நத்திரயபரீக்ஷா முதலிய விஷ்ணுபரத்வபங்கப் பிரதிபாதிதமான வாதகிரந்தங்களைச்செய்யவும் அவசியமில்லை. விஷ்ணுபரத்வ ஹானியை வேதமுலங்காட்டி நிரூபித்து, “சைவாசாராப்திசந்த்ரஸ்ஸ ஜயதிகவிராட்டப்பயாக்யாத்வரீந்த்ர:” என்று கொண்டாடப்பட்டு, சைவரத்னமாய் விளங்கியிருந்த எமது தீக்ஷிதஸ்வாபிகளை நமதன்ப ராதரித்தது விளக்கில்வீழ்ந்தவிந்த விட்டிலின்கதியாக முடிந்தது. அவரது சித்தாந்தம் நமதன்பருக்குத் தெரியவேண்டின், குருஜ்ஞாநவாஸிஷ்டம்-ஞானகாண்டத்திலி, வேதாந்தசூத்திரவிர்த்திக்கு அவர்செய்திருக்கும் வியாக்யானத்தைப் பரிசோதித்துத் தெளிந்திடுவாசாக. விரிச்சிற்பெருகும்.

இனி நமதன்பர் “பாசபதாகமத்தன்த வேதவிருத்த மாகையால் பிரமானமல்லவென்று பிரஹ்மமீமாம்ஸையில் (பத்யுரஸாமஞ்சஸ்யாத்) என்கிற சூத்திரத்தால் வியாஸர் தீர்மானித்துவிட்டார் என்று செருக்கியழுதார். வைதிகர்கள் ஆகமத்தைக் கொள்ளார்களெனவுங் குளறிவழிந்தார். இச்சிவாகம நிந்தையிலிறங்கி இவர் சாதித்தது என்னையோ? இவரதுசாதனைஇவருக்கேவேதனையாகமுடியச் சிலவீண் டொக்கின்றும். இவர் ஈண்டுச் சிவாகமவிசாரம் ஏன்செய்யவந்தார்? வேதத்தினுஞ் சிவாகமம் உயர்ந்தது எனப் பிரகிருதவிசாரத்தில் எங்காவது நாயகரவர்களை பிரஸ்தாபித்திருக்கின்றனரா? சிவாகமங்களை வேதபாஹ்யமெனக்காட்டவந்தநமதுபண்டிதர் தம்மை வைதிகசீலர்கள்கிரிப்பதைநோக்காததென்னை? பாஞ்சராத்திரம்என்னும்அவைதி கப் படுகுழியில் வீழ்ந்து களாயேறமாட்டாது தியங்குந் தமது புன்மைஹநாடி. நானுவாராக, வியாஸர் வேதாந்தசூத்திரத்தில் “பத்யுரஸாமஞ்சஸ்யாத்” என்றுகூறிச் சிவாகமங்களைப் பழித்தார் என்றது பாழுளையேயாம். வியாஸர் சூத்திரமே செய்தனர். அதற்குப்பல வியாக்யாதாக்கள் புறப்பட்டார்கள். அவர்களோ ஒருவர் போனவழி யொருவர் போகவில்லை. இவருளொருவர் பாசபதம்அநாதரணியம் என்றுபிரஸ்தாபித்தார்.மற்றொருவர் பாசபதம் ஸித்தாந்தம் என்று சாதித்தார். இங்ஙனமாக,வியாஸர துமதமாகப் பாசபத தூஷணத்தை நமதுபண்டிதரொப்பியதுஅவிவேகமேயாம்.ஒருபாஷ்யகாரர் தூஷித்தார். மற்றொருபாஷ்யகாரர் பூஷித்தார். பூஷித்தவரது கருத்தைத் தள்ளித் தூஷித்தவரது கருத்தையே வியாஸரது கருத்தாகவொப்பியது யாங்ஙனம்? தூஷித்தபாஷ்யமே எமக்கொப்பெனின், “உத்

பத்யஸம்பவா” என்றதுமுதலிய வசனங்களால் வைஷ்ணவ ஸித்
தாந்தத்தின்வாயில் அவர் மண்போட்டிருப்பதையும் ஒப்பவேண்மெ
ல்லவா? இதனைமற்றொருபாஷ்யத்தினுலன்றோ அவர் சாதிக்கவெழு
வர்? தமதுமதத்தைத் தூஷித்ததை யொப்பாதவர் எமதுமதத்தை
த் தூஷித்ததை யொப்பியது விவேகமா? இந்தவியவஸ்தையால் வி
யாஸர்தூஷித்தார் என்பதழிந்து யாரோவொருவர் தூஷித்தார்
என்று ஏற்பட்டமையால், அதை யாட்சட்டைசெய்திலேம். இவ்வஸ
ங்கதத்தைப் பிரயோசனமின்றி யெடுத்துரைத்த ஐயங்காரது கொடு
மைக்கே விசனப்படுகிறோம். பாரதத்தில் “உக்தவாநித மய்யக்ரம்,
ஜ்ஞாநம்பாகபதம் சிவ:” என்று வியாஸர்கூறினர். இதில், இந்தப்
பாகபதஞானத்தைச் சிவன்மயக்கமின்றி அருளிச்செய்தார் என்
று கூறினர். அன்றியும், “ஜ்ஞாநம்பாகபதம்ததா” எனவுங்கூறினர்.
இவற்றால் வியாஸரது அபிமதம் இனிது வெளிப்பட்டது. பிரத்யக்ஷ
கதமாகிய இதனைவிடுத்து அவர் பாகபத தூஷணஞ்செய்தார் என்று
நமதுபண்டிதர் பிதற்றியது அஸங்கதமேயாம். வியாஸர் பாகபத
ஸ்தாபனஞ்செய்த பாரதவசனங்களை யாம் வெளிப்படுத்தினோமா
கையால், வேதாந்தகுத்திரத்திலும் அவர் பாகபதத்தை ஆதரித்தா
ரென்றுகூறுவதே ஒக்கும். அதனால் பாகபதத்தைப்பூஷித்தபாஷ்ய
கராரோ அவரதுஹ்ருதயத்தை அறிந்துரைத்தவராயினர். தூஷித்த
பாஷ்யகாரர் அவரதுஹ்ருதயத்தை அறியாது குழப்பினவராயினர்.
இவ்வுண்மைகளையறியும் புத்திபோதாமல் நமது சிற்றாத்துக்காட்டார்
சீரழிந்தது பரிதாபமென்க. எமது சைவபாஷ்யத்தில், “வயந்து வே
தசிவாகமயோர்ப்பேதம் நபச்யாம: வேதோபிசிவாகம:” என்று கூ
றப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு விரோதமாகமற்றொருபாஷ்யகாரர்
கூறியது வியாஸரது அபிமதமாகாதழிந்தமையால், வைதிகரா
வார் பாகபதத்தை ஒப்பார்களென்று நமதன்பருணியிட்டது ஒன்
றுக்கு முதவாதாயிற்று. காளிதாசர், போஜதேவர் முதலினோர்
சைவபத்திகள் செய்திருக்கின்றார்கள்: இவர்கள் வைதிகர்களேய
ன்றோ? இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட தந்திரங்கள் அவைதிகமாதல்
பாங்ஙனம்? வித்யாரண்யர் சூதஸம்ஹிதா வியர்க்யானஞ் செய்
திருக்கின்றனர். அதில், சூதமுனிவர் கைம்யிசவன முனிவரைப்பார்
ந்துச் சொல்லத்தொடங்கினார் என்னும் ஸந்தர்ப்பத்தில் (பார்த்து) எ
ன்பதற்கு நயனநிஷேஷசெய்து என்னும் பொருளமையவிரித்து இவ்
வுண்மை சிவாகமத்திற் பெறப்பட்டது என்று விதந்தருளினர்.

அது “ஏவம்முனிபி: ப்ருஷ்டோமூநீநாம் புராணஸம்ஹிதா
ச்ரவணே முக்யநிகாரஸித்தயே பரசிவப்ரணிதான புரஸ்ஸரா
வலோகநருபாம் சாக்ஷ-ஹீம்தீக்ஷாம் அகார்ஷீத். இத்யாதி ஆக
மேஷ-சாக்ஷ-ஹீம்தீக்ஷா-உக்தா. சாக்ஷ-ருந்மீல்யயத்தத்வம் த்யாத்
வாசிஷ்யம்ஸமீக்ஷதே, பசுபந்தவிமோக்ஷாய தீக்ஷாயம் சாக்ஷ-
ஹீமதா” என்பது. இது வைதிகமணியாய்வினங்கிய மாதவாசாரியர்
 திருவாக்காதலையுணராது சைவம் வைதிகர்களுக்கு அமுக்யம் என்று
 நமதுபண்டிதர்தொடுத்தது வீணவதியென்க. சிவபுராணசிரவண
 முக்யாதிகாரம் தீட்சையில்லாதபோது கூடாது என்பதே அந்தவி
 யாக்யாதாவினுடைய கருத்தாயினமையால், சிவபுராணசிரவணஞ்
 செய்வோர் சைவதீட்சைபெற்றே தீரவேண்டுமெனல் ஸித்தமாயி
 ற்று. சுரோதாக்களுக்கு அமைந்தவிதியே வக்தாவுக்குமாம். இத்
 னால, சிவபுராணம் சொல்பவாகேட்பவரிருவரும் சிவதீட்சைக்குரிய
 வராகிப் பாசுபதாநுஷ்டானபராதல் அவசியமாயிற்று. இவ்வுண்
 மைதெளியாத் குதஸம்ஹிதாப்பிரஸங்கியாரும் நமதன்பரைட்போல்
 பாசுபதாநமதுஷணஞ்செய்யத் தலைப்பட்டனா. மாதவாசாரியரது
 வியாக்யானத்தை நமதுஎதிவரர் தழுவுவாரோ, அல்லது தள்ளுவா
 ரோ தெரியாது. தள்ளுவாரெனின்மாத்நிரம் அவரது அசைவப்
 பிரஸங்கம் சிவிக்கும். தழுவுவாரெனின், அந்தஸுதஸம்ஹிதையை
 அவர்தொடவேயோக்யரன்றென அது அவரைத்தள்ளிவிடுமென்க.
 நமதுஐயங்கார் வெள்ளைமண்யோனிபுண்டரதாரியாகையால் அவ
 ருக்குச் சிவாகமத்திஃ துவேஷமுண்டாகல்லாம். ஸம்யாஸிபாருக்குத்
 துவேஷமுண்டாயிருப்பது கலியின் கொடுமைமேயாம். சிவாகமங்
 கள் பிரதிபாதிக்கும்விஷயங்கடாம் யாவை? சிவமகிமை-விபூதிமகி
 மை-ருத்ராஶ்டமகிமை-பஞ்சாக்ஷரமகிமை - சிவபூசைமகிமை - சிவா
 லயமகிமை-சிவதிஸூக்ஷமகிமை-சிவஞானமகிமை. முதலியனவேயன்
 றோ? வேதத்திலும் இவைகளையன்றோ பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றன?
 நமதுஎதிவரர் உள்ளபடியே சிவதர்மங்களிலன்புடையவராயின்,
 அவற்றைக்கூறுஞ் சிவர்கமத்திலன்புடையவராமல், அதனைத் தூஷிக்கவி
 சைவரா? அவர் விஷ்ணுமுதலியவர்களைத் தெய்வங்களாகமதித்தல்
 கூடாதென இரவும்பகலும் போதித்தவருகிறார். இவரிதற்குமேலு
 பதேசித்தாலும் இவரினத்தவர்க்கு உண்மைவிளங்காது. ஏனெனி
 ன், இவர் உயர்வாகக்கொண்டிருக்கும்வேதத்தில் ஸத்துபொந்து
 களிலெல்லாம் இந்திரனே பிரஹ்மம், சந்திரனே பிரஹ்மம், கறுப்ப
 ண்ணனே பிரஹ்மம், விஷ்ணுவே பிரஹ்மம், பிரமனே பிரஹ்மம்,
 அத்மாவே பிரஹ்மம் என்றுகுழப்பமுண்டாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்

றது. உள்ளத்தைக்கலக்கு முபதேசமாகிய இந்த ஆபத்திற்றப்பமா ட்டாமலேயன்றோ வைஷ்ணவப்படுகுழியில் வைகிகரெல்லாம்வீழ்ந்து குடுண்மொய்ந்தார்கள்? இவைகளுக்குக்கதிகல்பித்துச் சிவபரதவபுத்தியுண்பெண்ணுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவாகமம் இந்தரோதனங்களிலே யுயிர்களைச்செலுத்தாமல் கேவலம் சிவத்திவதீதப்பட்டுநிற்க வுபதேசிக்கும். அவை சைவநலங்களையேயன்றிச் குடுண்டு புழுங்குதன்முதலிய வஸங்கதங்களைப் போதிக்கமாட்டா. சைவதர்மங்களன்றி வேறுதர்மங்களை மறந்துங்கூறவறியாத பாசபதத்தைச் சிவதூஷணையேவடிவமாகிய பாஞ்சராத்திரமுதலியவற்றோடொன்றுபடுத்திச் சிவபுராணப்பிரஸங்கியார்தூஷிப்பது அன்று எம்பெருமக்களா லந்தணருக்குக்கிடைத்தச்சாபத்தினரும்பயனவரிடத்துமணுகியதனாற்றாநென்றறிக. வேதத்திற் குழம்பியறியத்தக்க சைவநலத்தைச் சிவாகமத்திற் குழம்பாமலறிந்துதெளியலாம். வேதம் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனது பாய்யமும்போல விளங்குவன. வேதத்திற் பொருள்பலபடவிர்க்கு மோர்விஷயத்தைச் சிவாகமத்தெளித்துநாக்கும். ஆகையால், சிவாகமஞானமுடையார்க்கே வேதப்பிரதிபாதிதஞானம் இனிதுவிளங்கும். சிவாகமம்வேண்டாமல் எத்தனைகற்பகோடிகாலம் வேதம்படித்தாலும் மயக்கத்தீராநென்க. ஸகாதிமுனிவர்கள் வேதத்தை நெடுநாளோதியும் ஞானம்நிலைபெறுதவராயினொனவுட், பின்னா ஆகமாந்தமென்னும் சித்தாந்தத்தையோதி ஞானம்நிலைபெற்றனரெனவும் சங்கரஸம்ஸிதையிற்கூறப்படுதல் பிரத்யாக்ஷம். இதனானும் வேதாந்தஞானத்தால் தெளிவுண்டாகாதெனல் தேடறம். வேதம் ஸாமானியர்க்கும், சிவாகமம் சத்திரிபாதர்க்கும் ஁ரயன. ஸாமானியராயுள்ளவர்கள் சத்திரிபாதர்க்குரிய சிவாகமத்தினைநறமுணர்வது கஷ்டந்தான். சிவாகமஞானமெய்தினபேர்க்கே சிவஞானம்ஸித்திக்கும். அர்யதா அது லித்தியாநென்க. இதனால், சிவாகமம்வேண்டாதபேர்க்குச் சிவஞானம்ஸித்தியர்தென்பதுஸத்திசம். என்னை? சிவாகமம்வேண்டாத அவ்வெதிவரர் சிவனைத்தெரிந்துகூறுவதெனின், அவரது தெளிவினழகு அந்தப்பரமசிவனுக்கே வெளிச்சம். ஒருநாளேக்குச்சிவனைபரம், அவருக்குஸமமாக விஷ்ணுவைநினைப்பினும்நரகம் என்பார். மறுநாளேக்கு யாவர்விஷ்ணுவை பாசவரஸ்வரூபமல்லவென்பார்களோ, அவர்களுக்கே நரகம் என்பார். ஒருநாளேக்கு விஷ்ணு ஓர்பசு என்பார். மறுநாளேக்கு அவரது கோவிர்தநாமக்கூச்சல்போடுவர். இப்படியலக்கண்படுதல் எதனால்? சிவாகமத்தெளிவிழந்தமையினாலென்க. அவருக்குச்சிவாகமத்

தில் விசுவாஸமில்லாவிடினும், அதனை நிந்தைபுரியாதிருப்பது விவேகமாம். அவரும், அவர்போன்ற வைதிகசீலர்களுங்கொண்டாடிமகிழும் (பரிமளம்) என்னும் ஓர்அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயெழுந்தருளியிருந்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் (சிவத்தியாநபத்ததி) என்னுந்நூலில் சிவாகமங்களை வர்ணித்திருக்கின்றனர். எங்ஙனமெனின்,

“காமிகம்பர்தகயஸ்ய யோகஜம்குல்பயோர்யுகம்
சிந்த்யம்பதாங்குளீருபம் காரணம் ப்ரஸ்ருதித்வயம்
அஜிதம்ஜாதுநோர்யுகம் தீப்தமுருத்வயம்விபோ:
குண்யம்பீஜாத்மகம்ஸுகூக்ஷிமம் ஸஹஸ்ரந்துகடீதடம்
ப்ருஷ்டபாகோம்சுமானஸ்ய நாபிஸ்ரீசுப்ரபேதகம்
விஜயம்ஜடரம்பாஹ—ர் விச்வாஸம்ஹருதயாத்மகம்
ஸ்வாயம்புவம்ஸ்தனத்வந்தம் அனலம்லோசனத்ரயம்
விராகம: கண்டதேச: ரௌரவம்சரணத்வயம்
முகுடம்முகுடம்தந்த்ரம் பாஹுவோவிமலாகம:
சந்தரஜ்ஞானமுரூச்சம்போர் பிம்பம்வதனபங்கஜம்
ஜிஹ்வப்ரோத்கீதமீசஸ்ய லலிதம்கண்டயோர்யுகம்
ஸித்தம்லலாடபலகம் ஸந்தாநம்குண்டலத்வயம்
யஜ்ஞோபவீதம்ஸர்வோக்தம் ஹாரஸ்ரர்க்கபாரமேச்வரம்
கிரணம்ரத்நபூஷாஸ்ய வாதுலம்வஸநாத்மகம்
ஏவம்தந்த்ராத்மகம்ரூபம் ஈச்வரஸ்யவிசிந்தயேத்
சிவஜ்ஞானப்ரதம்பும்ஸாம் சிவதர்மப்ரவர்த்தகம்
ப்ரணவஸ்யசமாத்ராபி: வர்ணை: பஞ்சாக்ஷரஸ்யச
வதனாம்ஸோருயுகளம் கல்பயேதம்பிகாபதே: ”

என்று பிரகாசப்படுத்தியிருத்தலேயாம். இனியேனும் உண்
ரளிந்து பாசபததூஷணத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்வாராக.

சிவாகமங்களையே சிவனாகத்துதித்திருக்கின்றமையால், அச்
சிவாகமதூஷணஞ்செய்பவர்களை சிவனைத் தூஷிப்பவர்களென்றே
ஒதுக்குவார்டேலோர். அதவா வைதிகர்கள் வேதம் முதலும், சிவாக
மம் இரண்டாவதுமாக எண்ணட்டும். அதனால், சிவாகமத்தைத் தூ
ஷித்தல் கூடுமோ? சூதஸம்ஹிதையில், “அஷ்டாதசபுராணநாம் கர்
த்தா ஸத்யவதிஸ—த: , காமிகாதிப்ரபேதஸ்ய யதாதேவோமஹேச்
வர:” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் காமிகாதி சிவாகமங்களை
அருளிச்செய்தபடி வியாஸர் புராணங்களைச்செய்தனர் என்று பெற
ப்படுகின்றது. ஈண்டு வியாஸருக்குச் சிவபெருமானையும், புராணங்க
ளுக்குச்சிவாகமங்களையும் உவமைகூறியிருக்கின்றது. இதனால், புரா

றது. உள்ளத்தைக்கலக்கு முபதேசமாகிய இந்த ஆபத்திற்றப்பமா
ட்டாமலேயன்றோ வைஷ்ணவப்படுகுழியில் வைதிகரெல்லாம்வீழ்
ந்து குடுண்டுமாய்ந்தார்கள்? இவைகளுக்குக்கதிகல்பித்துச் சிவபரத
வபுத்தியுண்டுபண்ணுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவாகமம் இந்தரோத
னங்களிலே யுயிர்களைச்செலுத்தாமல் கேவலம் சிவத்திலுத்திப்பட்
டுநிற்க வுபதேசிக்கும். அவை சைவநலங்களையேயன்றிச் குடுண்டு
புழுங்குதன்முதலிய வஸங்கதங்களைப் போதிக்கமாட்டா. சைவதர்
மங்களன்றி வேறுதர்மங்களை மறந்துங்கூறவறியாத பாசுபதத்
தைச் சிவதூஷணையேவடிவமாகிய பாஞ்சராதிரமுதலியவற்றோ
டொன்றுபடுத்திச் சிவபுராணப்பிரஸங்கியார்தூஷிப்பது அன்று
எம்பெருமக்களா லந்தணருக்குக்கிடைத்தச்சாபத்தினரும்பய நவரி
டத்துமணுகியதனாற்றாநென்றறிக. வேதத்திற் குழம்பியறியத்தக்க
சைவநலத்தைச் சிவாகமத்திற் குழம்பாமலறிந்துதெளியலாம்.
வேதம் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனது பாய்யமும்போல
விளங்குவன. வேதத்திற் பொருள்பலபடவிர்க்கு மோர்விஷ
யத்தைச் சிவாகமம்தெளித்துரைக்கும். - ஆகையால், சிவாகம
ஞானமுடையார்க்கே வேதப்பிரதிபாதிதஞானம் இனிதுவிளங்கும்.
சிவாகமம்வேண்டாமல் எத்தனைகற்பகோடிகாலம் வேதமபடித
தாலும் மயக்கந்தீராநென்க. ஸகாதிமுனிவர்கள் வேதத்தை
நெடுநாளோதியும் ஞானம்நிலைபெறுதவராயினொனவும், பன்னா
ஆகமாந்தமென்னும் சித்தாந்ததையோதி ஞானம்நிலைபெற்றன
ரெனவும் சங்கரஸம்ஸிதையிற்கூறப்படுதல் பிரத்யக்ஷம். இதனா
னும் வேதாந்தஞானத்தால் தெளிவுண்டாகாதெனல் தேற்றம்.
வேதம் ஸாமானியர்க்கும், சிவாகமம் சத்திநிபாதாக்கும் உரையன்.
ஸாமானியராயுள்ளவர்கள் சத்திநிபாதர்க்குரிய சிவாகமத்தினேற்ற
முணர்வது கஷ்டந்தான். சிவாகமஞானமெய்தினபேர்க்கே சிவஞா
னம்ஸித்திக்கும். அய்யதா அது வித்தியாதென்க. இதனால், சிவா
கமம்வேண்டாதபேர்க்குச் சிவஞானம்ஸித்தியார்தென்பதுஸத்திரம்.
என்னை? சிவாகமம்வேண்டாத அவ்வெதிவரர் சிவனைத்தெளிந்து
கூறுவதெனின், அவரது தெளிவினழகு அந்தப்பரமசிவனுக்கே
வெளிச்சம். ஒருநாளைக்குச்சிவனைபரம், அவருக்குஸமமாக விஷ்
ணுவைநினைப்பினும்நரகம் என்பார். மறுநாளைக்கு யாவர்விஷ்
ணுவை ஈசுவரஸ்வரூபமல்லவென்பார்களோ, அவர்களுக்கே நரகம்
என்பார். ஒருநாளைக்கு விஷ்ணு ஓர்பசு என்பார். மறுநாளைக்கு அவ
ரது கோவிந்தநாமக்கூச்சல்போடுவர். இப்படியலக்கண்படுதல் எத
னால்? சிவாகமத்தெளிவிழந்தமையினாலென்க. அவருக்குச்சிவாகமத்

தில் விசுவாஸமில்லாவிடினும், அதனை நின்றதபுரியாதிருப்பது விவேகமாம். அவரும், அவர்போன்ற வைதிகசீலர்களுங்கொண்டாடிமகிழும் (பரிமளம்) என்னும் ஓர்அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயெழுந்தருளியிருந்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் (சிவத்தியாநபத்ததி) என்னுநாவில் சிவாகமங்களை வர்ணித்திருக்கின்றனர். எங்ஙனமெனின்,

“காமிகம்பர்தகம்ஸம் யோகஜம்குல்பயோர்யுகம்
சிந்த்யம்பதாங்குளீருபம் காரணம் ப்ரஸ்ருதித்வயம்
அஜிதம்ஜாதுநோர்யுகம் தீப்தமுருத்வயம்விபோ:
குண்யம்பீஜாத்மகம்ஸுகூக்ஷமம் ஸஹஸ்ரந்துகடிதடம்
ப்ருஷ்டபாகோம்சுமானஸ்ய நாபிஸ்ரீசுப்ரபேதகம்
விஜயம்ஜடரம்பாஹ—ர் விசுவாஸம்ஹருதயாத்மகம்
ஸ்வாயம்புவம்ஸ்தனத்வந்தம் அனலம்லோசனத்ரயம்
விராகம: கண்டதேச: ரௌரவம்சரணத்வயம்
முகுடம்முகுடம்தந்த்ரம் பாஹுவோவிமலாகம:
சந்தரஜஞானமுரூச்சம்போர் பிம்பம்வதனபங்கஜம்
ஜிஹ்வப்ரோத்கீதமீசஸ்ய லலிதம்கண்டயோர்யுகம்
ஸித்தம்லலாடபலகம் ஸந்தாநம்குண்டலத்வயம்
யஜ்ஞோபவீதம்ஸர்வோக்தம் ஹாரஸ்ரர்க்கபாரமேச்வரம்
கிரணம்ரத்நபூஷாஸ்ய வாதுலம்வஸநாத்மகம்
ஏவம்தந்த்ராத்மகம்ரூபம் ஈச்வரஸ்யவிசிந்தயேத்
சிவஜ்ஞானப்ரதம்பும்ஸாம் சிவதர்மப்ரவர்த்தகம்
ப்ரணவஸ்யசமாத்ராபி: வர்ணை: பஞ்சாக்ஷரஸ்யச
வதனாம்ஸோருயுகளம் கல்பயேதம்பிகாபதே: ”

என்று பிரகாசப்படுத்தியிருத்தலேயாம். இனியேனும் உண்மைதெளிந்து பாசபததூஷணத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்வாராக. இதில், சிவாகமங்களையே சிவனாகத்துதித்திருக்கின்றமையால், அச்சிவாகமதூஷணஞ்செய்பவர்களை சிவனைத் தூஷிப்பவர்களென்றே ஒதுக்குவர்ட்மேலோர். அதவா வைதிகர்கள் வேதம் முதலும், சிவாகமம் இரண்டாவதுமாக எண்ணட்டும். அதனால், சிவாகமத்தைத்தூஷித்தல் கூடுமோ? சூதஸம்ஹிதையில், “அஷ்டாதசபுராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸ—த: , காமிகாதிப்ரபேதஸ்ய யதாதேவோமஹேச்வர:” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் காமிகாதி சிவாகமங்களை அருளிச்செய்தபடி வியாஸர் புராணங்களைச்செய்தனர் என்று பெறப்படுகின்றது. ஈண்டு வியாஸருக்குச் சிவபெருமானையும், புராணங்களுக்குச்சிவாகமங்களையும் உவமைகூறியிருக்கின்றது. இதனால், புரா

ணம் சிவாகமத்தினுபபிரஹ்மணமென்று ஏற்படுகின்றது. வியாஸர் சிவாநுகர்ஹத்துக்குப் பாத்திரராயினொன்பதும் வியக்தம். இவ்வுண்மையால், சிவாகமம் ஸர்வோத்கர்ஷமெனல் சரதமாயிற்று. இதற்குமாறாகச் சிவாகமம் புராணேதிகாசங்களினுந் தாழ்ந்தது என அவ்வெதியார் கதிகூறுகின்றனர். இனிக் குறன்-பைபில்முதலியவற்றினுந் தாழ்ந்ததாகவதனைக்கூற அவர் பின்னிடார்போலும். வரம்புகடந்துபேசுபவர்கள் எததான்செய்யார்கள்? நமது ஐயங்கருக்குச் சிவம்எப்படிக்கசக்கிறதோ, அப்படியேயன்றோ நமதுஸந்யாசியாருக்குச் சிவாகமம்கசப்பெடுத்துப்போயிற்று? சூதபகவான் சிவாகமங்களையும், புராணங்களையும் உபமான வுபமேயங்களாக வெடுத்தோதியிருப்பதோர்ந்திடாமல் சிவர்கமங்களைப்பாஹ்யமென்று தூஷிப்பவரையே வேதபாஹ்யமெனல் சிறக்கும்.

அச்சூதஸம்ஹிதை, சிவமாஹாத்மியகாண்டம், ச - வதுஅத்தியாயத்தில் “ஆகமேநவசாஸ்த்ரேண, ப்ரோக்தஸட்சண லட்சிதம்” என்னும் வசனத்தால் சிவாகமங்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட இலக்கணமுடையது சிவலிங்கம் என்று பெறப்படுகின்றது. ௫ - வது அத்தியாயத்தில், “வைதிகீதாந்த்ரிகீசேதி த்விஜேந்த்ராஸ்தாஸ்த்ரிகீதுயா” என்னும்வசனத்தால் பராசத்தியாருக்கு வைதிகம்-தாந்திரிகம் என்னும் இரண்டுவிதபூசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. ௧௩-வது அத்தியாயத்தில், “ஏதானி தீர்த்தானி புரோதிதானி, வேதேஷு—சாஸ்த்ரேஷு—சிவாகமேஷு—” என்னும்வசனத்தால் வேதம், சாஸ்திரம், சிவாகமம் என்னுமிவைகளாற் சொல்லப்படுந்தீர்த்தங்களைப் பார்வதியாருக்குச் சிவன்சொல்லியருளினார் என்று வியக்தமாகின்றது. இவற்றால் சூதஸம்ஹிதையில் பாசுபததூஷணம் பெறப்பட்டதில்லை. அதனதுபூஷணமே எங்கும் முழங்கப்படுகின்றது. அன்றியும், “தந்த்ரோக்தேணப்ரகாரோண-தேவதாயாப்ரதிஷ்டிதா, ஸாபிஷித்யம் ஸ—ஸேவ்யாத பூஜநீயாசவைதினுக:, சுத்தமேவஹிஸர்வத்ர .தேவதாருபமாஸ்திகா:” என்னும்வசனத்தால் சிவாகமவிதியின்படி பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தை வேதவழியினிற்பவன் வணங்கியுய்யக்கடவன் என்று பெறப்படுகின்றது. இசனைத் “தெளிதருமாகமவிதியிற் பதிட்டை செயப்படுதெய்வ, மொளிமிருவைதிகஞ்ஞசித்துறவணங்கத்தக்கதேயளியுடையீரெப்போது மமைதருபண்ணவருபம், விளிதல்லிளாச் சுத்தமாயிருப்பதன்றி வேறுளதோ” என்பதால் மேலோர் விளக்கியிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மைதேராது வைதிகர்க்குப் பாசுபதளே

வைகூடாதென்று பிணங்கிப்பேசிய ஐயங்காருக்கும், ஸந்யாஸியாருக்கும் சூதரதுவாக்குச்சுரிகையாய்முடிந்தது. சிவாகமங்களைப் பரமபாவனமெனக்கூறும் சூதர்வாக்கைத் தரிசித்தும், ஹேயப்பிரஸங்கத்திற் பிரவர்த்தகமுண்டாகஸஞ்சரிப்பவர் புபுஷு—க்களென்றே ஒதுக்கீப்படுவர். சிவமகிமையுணர்த்தப்போந்த சிவபுராணம்பத்தனுளொன்று ஸ்காந்தம். அதிற்போந்த ஆறுஸம்ஹிதைவிலொன்று சூதஸம்ஹிதை. இச்சூதஸம்ஹிதை சிவதர்மங்களைவழுத்தாமல் அனைகளைப்பழித்தோ சிவிக்கும்? சூதஸம்ஹிதையில் சிவம்பழிக்கப்படுமாயினன்றோ அச்சிவத்தைப்பூஷிக்குஞ் சிவாகமமும்பழிக்கப்படும்? இதுநிற்க. சிவதர்மோத்தரத்தில், “சிவநிந்தாபரோபூத்வா சிவசாஸ்த்ர விரிந்தக: - தஸ்யநோநிஷ்க்ருதிர்த்ருஷ்ட்வா க்வாபிசாஸ்த்ரோபிகாசந” என்னும்வசனத்தால் சிவநிந்தாபரனாய்ச் சிவாகமங்களை எவன் தூஷிப்பானோ அவனுக்குச் சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்தம் நிர்ணயித்துக்கூறவில்லை என்று பெறப்படுகின்றது. இது பிரஹ்மஹத்யாதி மஹாபாதகங்கள்செய்த துர்ஜநனுக்குச்செய்யப்படும் மரணாந்தப்பிராயச்சித்தத்தோடுசேர்ந்து நிலைபெறுமென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இன்ன பலபிரமாணங்கள் பஹுளமாய்க்கிடப்பதறியாது சிற்றூத்துக்காட்டார் சீரழிவதும், ஸந்யாஸியார் ஸாதுமார்க்கம்விடுப்பதுஞ் சாபத்தின்பயனெயாம்.

சூதஸம்ஹிதையில் பாசபதவிரதமே முக்கியமென்று பலவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இயமாதிகளையுணர்த்தப்புகுந்தஸந்தர்ப்பத்தில் நியமமுரைத்தஅத்தியாயத்தில் பாசபதவிரதமே ஸித்தாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனையவிரதங்கள் பாசகாரியங்களைப் பொருள்களெனக்கொண்டவர்களும், பசுவைப் பொருளெனக்கொண்டவர்களும் அதுட்டிக்கத்தக்கவை. அவை பாசவிரதமும், பசுவிரதமுமாம். விஷ்ணுவைவழிபடுதல் பசுவிரதமேயாம். பசுபதியாகிய சிவனைவழிபடுதலே பாசபதவிரதமாம். பசுபதிஸம்பந்தம் பாசபதம். இந்தப்பாசபதமே ஸித்தாந்தமாகிப்பசுபாசமார்க்கங்களைப் பூவர்பட்சமாக்கி முனைத்துநிற்பதுணராது பூர்வபட்சிகள் கூறுந்தூஷணங்கள் நிஸ்புருஹமென்க. அந்தஸந்யாஸியார் சிவஸர்வோத்தமங் கூறுமிடத்தும் அந்தச்சிவம் பசுவாகியதானன்றி வேறில்லையென்பது அவரதுஸித்தாந்தமாகையால், அவரதுஞானம் பசுஞானமாவதிற் றட்டில்லை. பசுஞானியாகியஅவர் பதிஞானமாகிய பாசபதத்தைத்தூஷிப்பது அதிகசயமன்று. அப்படியே பசுவாகியவிஷ்ணுவையுபாசிக்கும் பசுஞானச்செல்வராகிய சிற்றூத்

துக்காட்டாரதுவைபவமுங் கொள்ளத்தக்கது. ஸர்யாசியார் பசுவாகிய தன்னையும், ஐயங்கார் விஷ்ணுவாகிய வேற்றுப்பசுவையும் பொருள்களாகமதித்தலால் இருவர்க்கும் பதிஞானஸம்பந்தத்தைப்பயக்கும் பாசுபதம் கசப்பாயிற்று. இந்தப்பாசுபதத்தை ஸ்மார்த்தப்போலிகள் வெறுத்ததற்கும், வைஷ்ணவர்கள் வெறுத்ததற்கும் இங்கு யாங்காட்டியகாரணத்தைத்தவிர வேறொருகாரணமுமில்லை. இன்னுமிதனைத்தெளிவாகக் கூறுகின்றோம். பாசுபதாகமங்கள் விஷ்ணுபதியன்று, அவருபாஸ்யராகார், சிவன்பதி, அவரோஉபாஸ்யர் என்கூறுகையால் வைஷ்ணவர்கள் அவற்றைவெறுத்தார்கள். அவை மீண்டும் சிவம் நிர்மலப்பொருள், அதற்கு மலங்கூறுதல் கூடாது, ஆன்மாமலபத்தப்பொருள், அதனால் அதுசிவமாதல்கூடாது என்றுகூறுகையால் ஸ்மார்த்தப்போலிகள் அவற்றை வெறுத்தார்கள். உண்மையான ஸ்மார்த்தர் அவற்றைவிரோதியார்கள். ஸ்மார்த்தம் சிவனைவழிபடும் ஓர்மார்க்கம். சிவனைவழிபடுதற்குச் சிவாகமபத்ததிமுதலும், இந்தஸ்மார்த்தபத்ததி இரண்டாவதுமாம். வேதமே சிவாகமத்திற்கீழிடுமாயின், ஸ்மிருதிகளைக்கீழென்றது அதிகசயமோ? இவ்வுண்மையைச் சதுர்வேததாத்பரியஸங்கிரஹத்தில், ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகள் “ திகழ்தவளநீறுமரன் கண்மணியுமைந்தெழுத்துந் தேவர்போற்ற, மிகுபரமசிவலிங்கோ பாசனையும் வைதிகத்தில் விதித்துற்றாலும், அகமகிழுமாகமத்தின் படிமேலாந்தீக்கையடைந் தார்கட்கன்றிப், புகலருமானதக்கிரியா பாவனையுஞ் சிவனருளும் பொருந்திடாதே” என்று பிரகாசப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவரோ உண்மையான ஸ்வரும், வைதிகரும், ஸ்மார்த்தருமாவர். இவர் ஆத்மாவையே மெய்ப்பொருளென்று கொள்ளாமையால், இவருக்குப் பாசுபதம் சிரஸாயிற்று. சிவாகமம் வேதத்தைக்காட்டிலுந் தாழ்ந்ததெனவும், வேதத்தோடொத்ததெனவும், வேதத்துக்கு அதிகமெனவுங் கூறுமதிகாரிகளிருப்புக் கேட்கப்படுகையால் நமது ஐயங்காரும், ஸர்யாஸியாரும் கடைவகுப்பிற் சேர்ந்து கலங்கினவராயினர். வேதம் சிவாகமம் என்னுமிரண்டும் பொதுச் சிறப்புகளாகவிளங்கிச் சிவனது உண்மையையே விளக்கலால் இரண்டும் எமக்குப்பிரமாணமாயின. “ வேதமொடாகம மெய்யாமிறைவனூல், ஒதும்பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுன்னுக, நாதனுரையிவை நாடிவிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே, என்று திருடந்திரத்திற்கூறியவாய்மையும் இவ்வுண்மையை நிறுத்தும். இந்தவியவஸ்தையால், வெள்ளைமண்யோநிபுண்டரதாரணம், சூட்டுக்கோல்வைபவம், கூடாத்தேவதாபரத்வம் இத்யாதி

களைக்கூறும் பாஞ்சராத்திரமே வேதபாஹ்யமாயினது ஸித்தம். சூதஸம்ஹிதை, ஸர்வவேதாந்தஸங்கிரஹமுடாத்த அத்தியாயத்தில் சிவாகமம், விஷ்ணுவாகமம், ஹிரண்யகர்ப்பாகமம், பெளத்தாகம் முதலிய எல்லா ஆகமங்களையும் பிரஸ்தாபித்து, வைதிகனாவான் இவ்வாகமங்களைத் தழுவவேண்டியதில்லையென்று பொதுப்படக்கூறிச் சிவாகமம், வேதம் இவைகளையதுஸரிப்போர் திரியக்புண்டரத்தை விபூதியாற்றரிக்கக்கடவர் எனவும், மாயனாகமத்திற்கூறுஞ் சங்கசக்ர தாரீணத்தை வைதிகர்தழுவின், அவர்கள் நரகத்தில் வருந்துவர் எனவும், சிவாகமவிதியின்படிப் பிரதிஷ்டித்தசிவலிங்கசொரூபம் அதிபரிசுத்தமாயிடுதலால், வைதிகன் அதனைப் பூசிக்கக்கடவன் எனவுஞ் சிறப்புத்தோன்ற விதந்தோதப்பட்டிருக்கின்றது. சிவாகமங்களைப் பூஷித்தும், பாஞ்சராத்திரமுதலியவைகளைத் தூஷித்தும் சூதஸம் ஹிதைபிரவர்த்திக்கும் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை நமதுஜ்யங்காரறியா துமயங்குவது ஸஹஜம். ஸந்யாஸியார் மயங்கியதுதான் கொடுமை. ஆகமப்பொதுவாற் சிவாகமத்தையுந்தூஷித்தது வாமபாசுபதத்தை யேயாம். வாமபசுபதம் அநாதரணியமென்று சிவாகமத்தினுங்கேட் கப்படுகையால், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்ந மாயிற்று. சூதஸம்ஹிதையிலும் சைவாகமமானது ஊர்த்வஸ்ரோ தஸ்ஸ—எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸ—எனவும் இரண்டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சொல்லியிருத்தலால், அச்சூதஸம்ஹிதையிற் பெறப்பட்ட சிவாகமதூஷணம் இனைத்தென்று வெளிப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் “சிவாகமைகதேசே” என்று பிரஸ்தாபித்து வாம பாசுபதத்தைக்கழித்து ஊர்த்வஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாப னஞ்செய்தனர். இதனால், காமிகாதிசிவர்கமங்கள் ஸித்தாந்தமாயி னதுஸித்தம். கூர்மபுராணத்தில் “வாமபாசுபதாசாரா: - பாஞ்ச ராத்ராச்யா:பரே, ச்ருதிஸ்மிருதிவிருத்தத்வாந்-நஸேவ்யாஸ்தேமு முக்ஷ—பி:” என்னும் வசனத்தால் வாமபசுபதாசாரமும், பாஞ்ச ராத்திராசாரமும் ச்ருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விருத்தாசாரங்களாக விளங்கலான், அத்தூராசாரங்களுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் பூஜி க்கப்பெருர்களென்று வெளிப்படுகின்றது. அந்தப்புராணத்திற் குணே “நர்மிதம்ஹிமயூபூர்வம் - வ்ரதம்பாசுபதம்சுபம்-குஹ்யாத் குஹ்யதமம்ஸுகூழம்-வேதஸாரம் விமுக்தயே - ஏஷபாசுபதாசா ரஸ்-ஸேவநிய்யோமுமுக்ஷ—பி:” என்னும்வசனத்தால் பாசுபத விரதத்தைத்தெரிவிக்கும் ஆகமமந்திரங்கள் வேதஸாரமெனவும், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவையெனவும்

பெறப்படுகின்றன. முதல்வசனத்தால் வாமபாசபததூஷணமு
ம், இரண்டாவதுவசனத்தால் தக்ஷிணபாசபதபூஷணமும் ஸித்தி
த்தன. இவ்வுண்மையறியாதவர்களே சிவாகமதூஷணத்திலிறங்
கிச் சிவத்துரோகத்துக்குப்பாத்திரராகி வருந்தியுழல்வார்கள். இவ்
வாறு பாஞ்சராத்திரத்தைக் காத்துக்கொள்ளுதல் யாண்டும் அமை
யாது. இங்கேபோந்த இரண்டாவதுசுலோகத்தில் “ஸேவந்ய
யோமுமுகூபி:” என்றபகுதியில் “அமுகூபி:” என்று
பதம்பிரித்து அமுகூபுக்களாலே பாசபதம்ஸேவிக்கத்தக்கது
என்று முன்னொருபோது எம்பார்ஜியர்என்னும் பாஞ்சராத்திரி
யொருவர்பாக்கத்தீட்டிப் பாம்பின்வாய்க்கினாயாயினார். இந்தச்
சுலோகத்தில் பூஷித்திருக்கும் பாசபதத்தை (சூபம். குஹ்யாதுகுஹ
யதமம். சூக்ஷ்மம். வேதஸாரம். விமுக்தம்) என்னும் சப்தங்களால்
விளக்கியநலமுணர்ந்தும், எங்ஙனோ அம்மதுரமங்கலத்தார் மதிமர்
ழாந்தொழிந்தனர்? அபார்த்தஞ்செய்து வாஸ்தவத்துக்கிடையூறுதே
டுதலும், அவாஸ்தவத்தைச்சாதிக்க முத்துலேபோட்டுவாடுதலும்
மமது ஐயங்காரினத்தவர்க்குப் பாலன்னமுண்பதாக முடிகையால்,
அந்தக்கைங்கரியத்திலேயே சிற்றாத்துக்காட்டாருதுழைந்து சிறந்
திடப்பார்க்கிறார். காமிகாதிஆகமங்கள் எனப்பேர்குறித்து, அவை
அப்பிரமாணம் என எந்தவைதிகநூலிலாவது யாவரேனுங்காட்டு
வாரெனின், யாம் அஞ்சவேண்டியது. அங்ஙனமின்மையாலும்,
எமதுந்யாயங்களை ஒருவரும் மறுக்கமுடியாதாகையாலும், மமது
ஐயங்கானாயும், அவரினத்தவரையும் யாங்காலைப்பிடித்தாட்டத்
துணிந்தோம். சூதஸம்ஹிதையில் சிலமறையோர்க்குக் கௌதமசா
பம்நேர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதில், சக்ரரங்கனா
திபாஞ்சராத்திரதர்மம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றிப் பாச
பததீக்ஷாதிசிவாகமதர்மம் நிஷேதிக்கப்பட்டிலது. பாசபதமகிமை
யே அதில்முற்றும்பூஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளை இனி
யேனும் பூர்வபட்சிகள் யோசிக்கக்கடவர். பாஞ்சராத்திரத்தைச்
சூதஸம்ஹிதையேயன்றி எந்தவைதிகநூல்களு மெடுத்துச்சிதைத்தி
டுதலால், ஐயங்கார் சிவாகமதூஷணத்திலிறங்குவதற்குவகாசமின்றி
இடுப்பொடிந்து நிரயப்படுகுழிக்கினாயாயிடச் சித்தமாயினாரென்க.
பிருஹந்நாரதியத்தில், “யஸ்துஸந்தப்தசங்காதி-விங்கசிந்ஹததூர்நர:,
ஸஸர்வயாதநாபோகி-சண்டால: கோடிஜந்மபி:” என்று பெறப்ப
ட்ட வசனத்தால் சக்ரரங்கனமும், விங்கதாரணமும் சண்டாள்ப்
பிராப்தத்தைப் பயப்பன்வாக வியக்தமாகின்றது. அன்றியும், “யோ
த்விஜஸ்தப்தசங்காதி - விங்காங்கிதததூர்நர:, ஸம்பர்ஷ்ய லொர

வம்யாதி-யாவதாசந்த்ரதாரகம்” என்னும்வசனத்தால் சங்கசக்ர
லிங்கதாரணங்களை யுடையவர்களோடு ஸம்பாஷித்தலும் நரகம்
என்று வெளிப்படுகின்றது. இம்மட்டோ, “சக்ராங்கித தநுர்த்
ருஷ்டவாத் - பச்யேத்ஸூர்யம்ஜபேந்நரஃ, ஜபேச்ச பெளருஷம்ஸூ
க்த-மந்யதா லொரவம் வ்ரஜேத்” என்னும்வசனத்தால் சக்ராங்க
னம் என்னுங்கிரியையால் சூடுண்டவனைப்பார்த்தால் சூரியஜப
மும், புருஷசூக்தஜபமுஞ் செய்யவேண்டியது, அவைகளைச்
செய்யாவிடின் லொரவம் என்னுநரகத்தை அடைவது ஸித்தம்
என்று பெறப்படுகின்றது. இன்னபல பிரபலபிரமாணங்கள்
சக்ராங்கனைவபவம் நரகஹேதுவாயுள்ளதென முழங்கலால், நமது
ஐயங்கார் தம்மைச்சீர்க்கிறதுதெரியாமல் இறுமாந்தது அவரது
வினையேயாம்.

என்னை? பாரதம் மோகூதன்மத்தில் பாஞ்சராத்திரம் ஆகிய
வைஷ்ணவதர்மமும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தெனின், அந்தப்பா
ரதத்தினுபக்ரமத்தில் எடுத்துக்கொண்டபிரமேயங்களி னட்டவ
ணையில் பாசுபதம் பிரீஸ்தாபத்துக்குவந்ததுபோல் பாஞ்சராத்தி
ரம் வராமையால், நமதன்பர் தேடிக்கொண்ட வைஷ்ணவதர்மம்
அதில் முக்கியமாகாதொழிந்தது. ஒருபிராஹ்மணன் தனது
ஆசிரியரைவணங்கிச் சூத்திரதருமம் எப்படிப்பட்டது? அதனைக்
கேட்க அபேக்ஷிக்கிறேன் என்றுவினவுகையில், அந்தப்பிராஹ்
மணனுக்கு அந்தச்சூத்திரதருமம் ஸேவ்யமெனல் கூடுமோ?
அவனிற் கீழிட்டவனதுதருமத்தை அவன் விசாரித்ததே யன்றி
அந்தக்கீழிட்டதருமத்தைத் தான் ஆசரித்தானெனல் கூடாது.
இதனால், அந்தத்தருமம் அவனுக்கு அமுக்கியமென்பதே ஸித்தம்.
இந்தவிசாரத்தால், பாரதத்திலடங்கிய விஷயஅட்டவணையி
லெடுத்துக்கொள்ளாத வைஷ்ணவதர்மம் வியாஸரதுஅபிமதமாகா
தொழிந்தது. பாத்மத்தில் வைஷ்ணவதர்மம் பிரபலமெனின், அ
நேக ஸ்மிருதிகளுக்கும், புராணங்களுக்கும் விரோதமாகப் பாத்மங்
கூறுமேல், அது பல்வேதியர்களை யெதிர்த்துக்கூறுஞ் சண்டாள
னது ஸாக்ஷியோடினப்பட்டு ஒதுக்கப்படுமென்க. பாத்மம் சிவ
ஸர்வோத்தமங் கூறுவதானையால், அதில் விஷ்ணுஸர்வோத்தமம்
கல்பிதமேயாம். இதனால் பாரதம் விஷ்ணுதர்மத்தை அமுக்கியமா
கப் பிரஸ்தாபித்ததெனவறிந்து, அதில் முக்கியமாகப்பிரஸ்தாபி
க்கப்பட்ட பாசுபதஞானத்தையே வைதிகர்கள் ஆசரிப்பார்க
ளென்க. அந்தப்பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உபமன்யுபகவானிட

த்தில் பாசபததீகையடைந்து கிருதார்த்தராயினமையை இனிது பிரகாசப்படுத்தியிருத்தலே இதற்குச்சான்றும். இதுபற்றியே யுன்றோ “யாதவன்றுவனாக்கிறையாகிய-மாதவன்முடி மேலடி வைத்தவன்” என்று உபமன்யுபகவான் ஸாதுக்களால் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றனர்? இவ்வுண்மைகளையறிந்து குணப்படாமல் பாசபததூஷணத்திலிறங்கிய நமதன்பரதுபிரயத்னம் நிஷ்பலமாயிற்று. இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் பாரதம் தருமர்கதைஆகாதெனவும், பாரதத்தில் பக்வத்கீதைஇருக்கிறதெனவும், அதனைக்கூறியகண்ணன் நாராயணரது அவதாரமெனவும், அந்தக்கண்ணனைத் தருமர்வழிபட்டியந்தாரெனவும், அந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னவதாரம் இராமரெனவும், அவ்விராமரும்-தருமரும் ஸமமாதல் யாங்ஙனமெனவும், பாரதம் நாராயணரதுகதையேயாமெனவும் பிரஸங்கித்துத் திருப்தியடைந்தார். இதனை முறையேமறுத்திடுவாம். இரகுசுலத்தில்வந்த இராமன் இராகவனாயினான். அவனதுகதை இராகவீயம் என்னும் பேர்பெறும். அப்படியே பரதனதுசுலத்தில்வந்ததருமன் பாரதனாயினான். அவனதுகதை பாரதம் என்னும்பேர்பெறும். இதனால், பாரதம் தருமர்கதையென்பதேஸித்தம். இதிற்போந்த பக்வத்கீதையால் கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குக் குருவாயினதேயன்றித் தெய்வமாயினதில்லை. அர்ஜுனன் பிரஹ்மம் யாதுஎன்னும்பொருடோன்ற “கிம்தத்ப்ரஹ்மா” என்று கண்ணனைக்கேட்டதற்குக் கண்ணன் தானேபிரஹ்மமாயிருந்தால் “அஹமேவபரப்ரஹ்மா” எனவுரைத்து தானேபிரஹ்மம்என்று அவனைத்தெளிவிக்கவேண்டும். அங்ஙனமின்றி “அக்ஷரம்ப்ரஹ்மபரமம்” என்கூறி, அழியாத பொருள்யாதோ அதுவேபிரஹ்மம் என்று விளக்கினர். இதில், கண்ணன் தன்னைப்பிரஹ்மம்என்கூற விசையாதொதுங்கிவிட்டனர். பாரதத்தினாரம்பத்திற்படிக்கப்பட்ட “மூலம்க்ருக்தீணைப்ரஹ்மசப்ரஹ்மணாச்ச” என்னும்வசனத்தில் தருமம்என்னும் விருட்சத்தின் வேராயுள்ளவர்கள் கிருஷ்ணரும், பிரஹ்மமும், பிரஹ்மணரும் ஆவர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், கிருஷ்ணருக்கு வேராகப் பிரஹ்மமும், பிரஹ்மணரும் படிக்கப்பட்டிருத்தலால், கிருஷ்ணர் பிரஹ்மமாகாதிழிந்தனர். கிருஷ்ணர்வேறு, பிரஹ்மம் வேறு என்று ஏற்பட்டமையால் பாரதம் நாராயணரதுகதை என்றிறுமாந்துரைத்த ஐயங்காரதுமுகம் இறங்கிவிட்டது. பிரஹ்மம் என்பதற்கு வேதம்என்று பொருள்விரிப்பாருமுளர். கிருஷ்ணரும் பிரஹ்மணருஞ்சேதனர்கள், அவர்க்கிடையில் அசேதனத்தைச்

சேர்ப்பது அஸங்கதம். சேதனபிரஹ்மம் சிவனேயாகையாலும், அவரால் பாண்டவர்களுக்கேமமடைந்தது ஏராளமாகையாலும் பாரதம் சிவகதையென்பதே அமையும். கண்ணனும், பிரஹ்மணர்களும் பிரஹ்மத்திற்கடங்கினவர்களாகையால், அவர்களதுகதை பாரதம் என்னுது அதனைச்சிவஞ்ரதுகதையென்றிடலே ஸர்வஸம்மதம். பாரதம் தருமரதுகதை என்று மேலேகூறினும். தருமர், அவரது சகோதரர்முதலீஞர் வழிபடற்குரியதெய்வம் சிவமாகையால், அச் சிவஞ்ரது பெருமையை யாண்டும்முழங்கிக்கூறுந்தன்மைநோக்கி (நமதுஜயங்காராமறுத்து) அதனைச் சிவகதையென்றது இழுக்காது. ஆயின், எல்லாவற்றையும்விட்டு என்னையேசரணடைதி யென்று கண்ணன்கூறியது என்னையெனின், அது ஸோஹம்பாவனையாலென்க. இவ்வுபதேசத்தைக்கேட்டுத்தெளிந்த அர்ஜுனன் சாங்காறுஞ் சிவபூசையேசெய்திருந்தானென்பது ஸித்தமாகையால், கண்ணனதுஹ்ருதயமும், அர்ஜுனனதுஹ்ருதயமும் இனிதுவெளியாயின. இதனால், அர்ஜுனனுக்குத்தெய்வம் சிவனென்பதேஸித்தம். அர்ஜுனைப்போல் கண்ணனுஞ் சிவபக்தனாதலே மேலே யாம்விரித்தாம். இந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னவதாரமாகிய இராமரும், இவ்ருக்கு மூலமாகியநாராயணரும் ஸேவகர்கள் என்று பலபிரமாணங்களையும், நியாயங்களையும் பிரகாசப்படுத்தினும். இவர்களைச் சீவர்கள் என்பதற்காதாரமான பலஹேதுக்களையும் எடுத்துக்காட்டினும். தருமர் கண்ணனைவழிபட்டாரென்பது அத்தருமர் துரோணர், வியாசர், துர்வாசர் முதலீனாை வழிபட்டாரென்பதோடொத்து ஒதுங்குமென்க. கண்ணனுந் தன்னின்புத்தோர்களையும், முனிவர்களையும் வழிபட்டிருக்கின்றார். இப்படியே இராமர்வழிபட்டதும் ஏராளம். இதனால், “இராமர் முனிவர்களைவணங்கினது இழுக்கென்று சைவப்பழத்தின்கருத்து” என்று நமதுவைஷ்ணவப்பிஞ்சு வாய்திறந்ததும் வாளாபோயிற்று. இந்தவியவஸ்தையால், கண்ணன் பரதத்வமாயிடுதல் சிறந்திடமாட்டாது. இந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னும், மூலமூமாகிய இராமரும், நாராயணரும் பரதத்வமாயிடார்கள் “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்றபடி விஷ்ணுவாகியதேவரும் இயமனாகியதேவரும் பசுக்களாயினர். தேவஜந்மம்பெற்ற நாராயணராகியபசு இராமராஜாவாயினதுபோலத் தேவஜந்மம்பெற்ற இயமனாகியபசுவுந் தருமராஜாவாயினது ஸத்தியம். “ஸர்வஸ்யப்ரபுமீசாநம்” என்னுந்தைத்திரியவசனப்படிப் பசுக்களாகிய தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பிரபுவாயுள்ளவர் சிவனேயாகையால், பாரதத்தாற்போந்த தருமர்

முதலிய உபாஸகர்களுக்கு உபாஸ்யர் அச்சிவனென்றே அந்தப்பாரதம் ஸித்தாந்தப்படுத்திவிட்டது. இதனால், பாரதம் அடங்கலுஞ் சிவபரத்வபோதகமென்பதே ஸித்தம். சூதஸம்ஹிதையில், “ச்ருதயச்சபுராணாநி-பாரதாதீநிஸத்தம, சிவமேவஸதாஸாம்பம்-ஹ்ருதிக்ருத்வாப்ருவந்திஹி” என்னும் வசனத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரதமுதலிய இதிஹாஸங்களுஞ் சிவபெருமானையே பிரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப்பிரமாணவசனத்தால் பாரதம் சிவபரத்வபோதகமாயினது பிரஸித்தம். சிவனிடத்திலேநின்றும் விஷ்ணுபிறந்தார், சிவனைநோக்கித்தவங்கிடந்து அவர் அரியபேறுகள்பெற்றார் என்பனவாதி சிவஸர்வோத்தமங்களைப் பிரதிபாதிக்கும்அதனை நாராயணரது பரத்வபோதகமாக நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்தது ஆசைவெட்கமறிபாது என்பதற்கினமாகி அழிந்ததென்க. இன்னும் வீரிக்கிற்பெருகும்.

இதுகாறும் யாம்விவகரித்தமுடிவுகளால் நமது ஐயங்காரது தீபிகையின்பாஸம் இனிது விளக்கமாய்விட்டது. இவர் இனி இரண்டாவதுபாகமொன்று வெளியிடப்போவதாகவதந்தி. அது அவரது முதற்பாகத்தைப்போலவேயிருக்குமென்பதில் எமக்குஸந்தேகமில்லை. அது வெளிவந்தவுடன் எங்கள் இரண்டாவதுபாகமும் வெளிவருமென்பது யாவருமறிந்தவிஷயமே. அவரது முதற்பாகம் நாயகரவர்கள்விடுத்த “இராமர் சிவபூசைசெய்தது” என்பதற்கெழுந்தபதில். அது (பதில்) என்னும் பேர்பூண்டு வெளிவந்ததேயன்றி அதில்பதில்கிடையவேகிடையாது. எல்லாம் உளறல்களே. இப்படியுளறுவதானால், சிறுபசுகளும்பதில்விடுத்துத்திருப்தியடையலாம். கேட்டகேள்விகளுக்குப் பதில்சொல்லாமல் வேறுவிபரீதகேள்விகளைக்கேட்டுச் சுவடியைநிரப்பிவிட்டார். அந்தக்கேள்விகள் (ஸ்ரீராமர்சிவபூசைசெய்யவில்லை) என்னும் அவரதுபட்சத்தைச்சாதித்தற்கு ஸாதகமாயினவல்ல. அவை மூடர்கழகத்து முன்னுக்குவரத்தக்க யோக்யமுடையனவேயாம். ஆயினும் அவைகளை யாம்வெட்டிச்சாய்த்தோம். இனிஅவரது பூச்சிமிஷ்ட்டல்களுக்குச் சிறுகுழந்தைகளும் அஞ்சார்கள். எமது நாயகரவர்களது பத்திரிகையிலடங்கிய விஷயங்களுள், நமதுபண்டிதர் பிரஸ்தாபத்துக்கே கொண்டுவராமல்விட்டசிலவற்றை ஈண்டியாம்வெளிப்படுத்தி அவரதுயோக்யதைபயிப் பிரகாசப்படுத்துகிறோம்.

I. நாராயணர் தியாதா.அவரது அவதாரமாகியஇராமருந் தியாதா. தியாதாவாகிய இராமர் உபாஸ்யராதல்யாங்நனம்? அவர் உபா

ஸகராதலே சிறக்கும். அதனால், இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனவிழுக்காது. .

II. சிவன் தியேயர். அதனால் அவர் உபாஸ்யர். உபாஸ்யராகிய அவரை இராமர்பூசித்தது பரிபவமாகாது.

III. இயமன்தெய்வம். இராமர்மனுஷ்யர். மனுஷ்யராகியஇராமர் தெய்வமாகிய. இயமனை உபாஸித்தார். இயமனாகியதெய்வத்தை உபாஸித்தஇராமர் சிவனாகியதெய்வத்தை உபாஸித்தாரென்றால் துக்கமோ?

IV. கண்ணன் சாலுவயுத்தத்தில் மூர்ச்சையடைந்து கீழேவீழ்ந்தார். வேடனது அம்பலிற்ந்தார். அவருக்குப் பிரேதகிருத்யமும் நடந்தது. இவரது முன்னவதாரமாயுள்ளவர் இராமர். இவரால் கொல்லப்பட்டவாலியே இவரை இவரது பின்னவதாரத்தில் வேடனாகத்தோன்றி விசாரித்துக்கொண்டான். இராமர் வாலியை நேர்நின்று கொல்லாமற்போயினர்.வாலிசுக்ரீவர்களுடைய அடையாளமும் தெரிந்துகொள்ளாதவராயினர். இவரதுபின்னவதாரமாகிய கிருஷ்ணர் ஸர்வரீசரதுகாபத்தைக்கடந்திலர். வேடன் சரந்தொடுத்ததுந் தெரிந்துகொள்ளாதவராயினர். இவ்வியல்பினையுடையார் பாசநீக்கப்பொருளாதல் யாங்ஙனம்? இத்தகையார் சிவனைப்பூசித்தல் அதிசயமோ?

V. போதாயனர்முதலினோர் (இராமாயணம்) தனித்தனிக்கூறப்போந்தது இராமரிடம்வைத்த அன்புகூரணமன்றித் துவேஷங்காரணமன்று. அவர்கள் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை ஒப்பினார்களாகையால், இராமர் சிவனைப்பூசித்தது ஸாதுக்கள்ஸம்மதம்.

VI. ஆதித்யபுராணம், பராசரபுராணம் இத்யாதிபிரமாணங்களால் இராமருக்குஹத்திவந்ததும், அதனைஅவர் சிவபூசையால் போக்கிக்கொண்டதும் வியக்தம். இவற்றால், இராமர் சிவபூசைசெய்தது பிரமாணஸித்தம்.

VII. “பக்த்யாநம்ரதகோவிஷ்ணு : , ப்ரஸாதமகரோச்சிவ : ” என்னுஞ்சுருதியும், “அத்ரபூர்வம்மகாதேவ : , ப்ரஸாதமகரோச்சிவ : ” என்னும் இராமாயணமும் ஏகார்த்தத்தைப்பயத்தலால், இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனல் வேதஸம்மதம்.

இந்தக்கட்சிகளுக்கு லாய்திறக்கவேவகையற்று மழுப்பியநமதன்பர். “சிவன் கர்மமடியாகப்பிறப்பினையுடையவரா? அல்லவா?” என்பதுமுதலிய விபரீதங்களை விளக்கப்போகின்றாராம். இவர் இதனைவிளக்கும்போது நமதுஜயங்கார் சூத்திரரினுங்கடையார்

அல்லவா ? என்பதுமுதலியகட்சிகளைப் பிறர்விளக்காமற்போவார்களா ? நம்மவருக்குச்சிவனைத்துவிக்க எவ்வளவுஆதரவுகிடைக்குமோ, அவ்வளவுஆதரவு அவர்விஷயத்தில் பிறர்க்குங்கிடைக்கும். பஞ்சருத்ரங்களிலொன்றாகிய சுவேதாசுவதரத்தில் “நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே - நசேசிதானவசதஸ்யலிங்கம்-நகாரணம் காரணநாமதீசோ - நதஸ்கச்சிஜ்ஜநிதாநபோதிப:” எனனும்வாக்கியத்தால் அந்தவருத்திரருக்குப்பிரபுவும் ரக்ஷகனும் லோகத்திலொருவருமில்லையெனவும், அவருக்குஜந்மஸ்தானமும் காரணமுமில்லையெனவும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவர், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லை, அவர் ஆகாசாதிபதி எனவும் பெறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனேயோசிப்பாம். அவருக்குமேலொரு பிரபுஇல்லையென்றதனால் அவர் ஒருவராளுகையிலில்லாதவரெனவும், அவருக்குமேலொரு ரக்ஷகரில்லையென்றதனால் தாமொருவருடைய ரக்ஷகத்தையெதிர்பார்க்கவேண்டியகுறைவு தம்பக்கலொன்று மெய்தாதவரெனவும், அவர் தமக்குஜந்மஸ்தானமில்லாதவரென்றதனால் பிறப்புக்கேதுவாகிய பாசலீக்கமில்லாதவரெனவும், அவர் ஸ்தானமில்லாதவரென்றதனால் ஓர்காலத்திலும் எந்தவிடத்திலும் பிறந்தேயறியாதவரெனவும், அவர் காரணமில்லாதவரென்றதனால் தமக்குவேறாகியமாயோபதாநமும், தம்மில்வேறாகிய நிமித்யஸஹகாரிகளும்வேண்டாத திருமேனிபடைத்தவரெனவும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபு என்றதனால் மூவிதகாரணங்களுந் தம்பாற்றொழிந்பாடுபெற விசைந்தவரெனவும், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லையென்றதனால் அவர் இன்னாரிடத்திற்பிறந்தாரென்னுந் தோஷமெய்தாதவரெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதியென்றதனால் ஆகாசத்தைப்போல் யாவுந்தம்மிலடங்கப்பெற்று அவைஜீவிக்கவிடங்கொடுத்திருப்பவரெனவும், அல்லது ஒன்றிலுந்தாக்கற்று நிராலம்பமாத்திரமாயிருப்பவரெனவும் வியக்தமாகின்றது.

இதற்குமுறையே பொருள்கொள்ளுங்கால், தம்முடையஆளுகையில் யாவரையும்நடத்துபவரெனவும், எல்லாவுயிர்களையும் தாமே ரக்ஷிக்கின்றவரெனவும், யாவும்பிறப்பதற்குத் தாமேஜந்மஸ்தானமாயிருப்பவரெனவும், ஸர்வசராசரங்களுந் தம்மிடத்திலேதானே பிறக்கக்காண்கின்றவரெனவும், காரணத்திரயங்களுந் தம்மிடத்திலேதானே ஜீவித்திங்கச்செய்கின்றவரெனவும், மூவிதகாரணங்களுக்குந் தாமேகர்த்தாவாயிருப்பவரெனவும், யாவருந்தமதாதரவினின்றிப் பிறத்தற்கிடம்பெறாத தாரகமாயுள்ளவரெனவும், இவை

யிற்றையுடன்கொண்டியங்குதல்செய்தும் ஒன்றுஞ்செய்யாதவரெனவும் பிரகாசப்படுதல்ஸித்தம்.

இவ்வியல்பினதாகிய பரசிவத்திற்குப் பிறப்பிறப்புகளைக் கற்பிக்கத்தொடங்கிய நமதுஜயங்காரதுஆசை இனி என்னாகுமோ? இவர்து வீணாசையின்பெருக்கால் விஷ்ணுவைத்தொடர்த்திறுக்கும் வினைவின்பெருக்கும், அதனாலாயபிறவியினதுநெருக்கும் அவனாவிட்டுவிலகிப்போகுமோ? இராமரதுதலைமேலேறிய பிரம்ஹணத்திப்பேய் கீழேகுதித்தோடிப்போகுமோ? சிவாராதநமொன்றே அவர்தமதுரோகங்கள்நீவிர்த்திபெறுதற்குத் தேடிக்கொண்ட பரமௌஷதமென்க. சூதஸம்ஹிதையில், “ஸேதுமத்யேமஹாதீர்த்தே-கந்தமாதநபர்வதே, யத்ரஸ்நாத்வாமஹாபக்த்யா - ராகவஸ்ஸஹஸீத்யா, ஸக்ஷ்மணேநததைவாந்யைஸ்-ஸ—க்ரீவப்ரமுகைர்வனா:; முனிபிர்த்தேவகந்தர்வைர் - யக்ஷவித்யாதராதிபி:; ராக்ஷஸேசவதோத்பநம்-ப்ரஹ்மஹத்யாம்விஹாயஸ:; ப்ரதிஷ்டாப்யமஹாதேவம்-ஸ்ரீமத்ராமேச்வராபிதம்” என்றற்றொடக்கத்துவசனங்களால் இராமபத்திரர் ஸீதைமுதவினோருடன் மஹாதேவரைப் பிரதிஷ்டித்துப் புனிதராயினார் என்று வியக்தமாகின்றது. இதனால், சிவபிரதிஷ்டையால் இராமப்பிரஹ்மஹத்திரீங்கிச் சுத்தராயினாரென்பது ஸத்தியமாயிற்று. இதனை ஆந்திரபாஷாமஹாகவியொருவர்செய்தருளிய தசாவதாரசரித்திரத்தில் “ராமசந்த்ருண்டு ராமேச்வரம்புசேரி, தனதுபேரஸமீரணதனயுபேர, திவ்யலிங்கம்புலடப்ரதிஷ்டிஞ்சிகொலிசி” என்றுகூறியிருக்கின்றனர். இப்படியே பலபாஷைகளிலும் முன்னோர்கள் இராமரதுசிவபூசையை ஸ்தாபித்திருக்கின்றார்கள். இத்யாதி பிரபலஸாக்ஷிகளைப்புறந்தள்ளி விபரீதத்தால்வெய்துற்றுக்ஷீணத்தைத்தேடிக்கொள்ளாமல்இராமநாதரதுபிரஸாதத்தால் இராமர்க்ஷேமமடைந்ததுபோல நமதன்பரும் அவரது பிரஸாதத்தைத் தேடிந்தவமுஞ்ற்றித் திருவருளைப்பெற்றுவாழ்வாராக. நமதுஜயங்காரது தூர்ப்போதனையிலகப்பட்டு ஸாதக்கள்மயங்காவண்ணமே இச்சிவபுண்ணியத்தை யாம்கைக்கொண்டோம். இது ஸாதாக்களுடையக்ஷேமார்த்தம் உலகினீடுவாழ்க.

வாழ்த்து.

வாழ்க கோசலை மாதவ மைந்தனார்
வாழ்க மாருதி சீதைபின் வந்தவர்
வாழ்க வாங்கீவர் வைத்தவி லிங்கங்கள்
வாழ்க சேதுவ ளம்பதி வாழ்கவே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

இராமரதுசிவபிரதிட்சை.

கண்ணிகள்.

சங்கரன்சம்புசி வன்சசிசேகரன்
தையலுமைமண வாளன்கண்டர்
துங்கமறைப்பொரு ளென்றெவரும்புகழ்
தோன்றலுயர்பர மாம்பொருளே. (உ)

ஓதுமிராமக தையின்மாதேவனை,
யொப்பில்பகவனு மீசனுமென்
முதரங்கூரவ றைந்திடலாற்சிவ
குபேரம்பொரு ளாகுங்கண்டர். (உ')

கோசலைமைந்தன்சி வனைமகானென்றுங்
கோதில்பரஸாதம்பு ரிந்தானென்றும்
ஆசைகொளும்பரபு வென்றுந் துதித்திட
லாலேசிவன்பர மாகுங்கண்டர். (க)

முர்க்கனிராவண னைக்கொன்றபாதக
முன்னும்பின்னுந்தொடர்ந் தீர்த்திடவே
தீர்க்கவதனையி ராமனுஞ்சேதுவிற்
சென்றுசிவன்கழ லேத்தினனே. (ச)

தம்பியிலக்கும னுந்தன்பேராலொரு
தாணுவைவைத்தன னுங்கதுபோல்
வெம்பியசீதையுந் தன்பேராலாங்கொரு
வித்தகலிங்கம்வி ளக்கினனே. (ரு)

அஞ்சனைபெற்றம கனுஞ்சிவனையாங்
கர்ச்சித்திடர்களைந் தானதனால்
நெஞ்சிலழுத்திவ முத்துகின்றோர்சிவ
நேயமலிந்திடர் நீங்குவோ. (சு)

வாழ்த்து.

வாழிமறையாக மங்கள்புராணங்கள்
வாழியிராமன்பெ ரும்புகழே
வாழிவளந்தரு சேதுவிலாங்கவுன்
வைத்தவிஷிங்கமும் வாழியவே. (எ)

திருச்சிற்றம்பலம்.